

BURMESE
CLASSIC

ရှင်ဥပရုတ်ပူဇော်နည်းနှင့်
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ
ယုထာယ်ပြုထွန်း

ရှင်ဥပဂုတ်ပူဇော်နည်း

နှင့်

ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

သုတေသီမြင့်ထွန်း

မြို့စုသည်။

မြန်မာ့ချီရော

စာပေ
အမှတ် ၁၆၁၊ ဥပလမ်းရန်ကင်း

ကျမ်းဦးနိဒါန်း

စာမူကြိုတင်ခွင့်ပြုအမှတ် (၂၁/၉၃) (ဂ)
မျက်နှာဖုံးကြိုတင်ခွင့်ပြုအမှတ် (၁၉/၉၄) (ဂ)

အကျွန်ုပ်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံသံ၊ မိဘ၊ ဆရာသမား
တို့အား ရှိသေရှိခိုး လက်အုပ်မိုး၍ ကန်တော့ပါ၏ဘုရား။
ယင်းသို့ ရှိခိုးကန်တော့ပြီးသကာလ ဤစာအုပ်ကို ပြုစုပုံအံ့
သတည်း။

အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်ကြီးကို မြန်မာတိုင်း
ပူဇော်ကန်တော့ကြသည်။ မြန်မာတို့သည် ရှင်ပြုစသော အလှူပွဲ
မင်္ဂလာပွဲများကို ပြုလုပ်လျှင် အရှင်ဥပဂုတ္တကို ပူဇော်ကြ၏။

သီရိဓမ္မာသောက မင်းတရားကြီး စေတီတော် ရှစ်သောင်း
လေးထောင် ပူဇော်ပွဲကြီးကို ပြုလုပ်စဉ်က မာရ်နတ် နှောင့်
ယှက်သည့် အန္တရာယ်ကို ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ကြီးက
တားဆီးနိုင်ခဲ့သည့် ထုံးစံကို သိရှိထားကြသဖြင့် မြန်မာတိုင်း
ပင် အလှူမင်္ဂလာပွဲများ ပြုလုပ်တိုင်း ရှင်ဥပဂုတ်ကိုပင်၍ ပူဇော်
လေ့ ရှိ၏။

ရှင်ဥပဂုတ်ကို ပူဇော်ထားလျှင် အလှူမင်္ဂလာပွဲ ပြီးမချင်း
မည်သည့် ရန်မာန်အန္တရာယ်မှ မကျရောက်နိုင်၊ မိုးလေဝသ
ဖျက်ဆီးခြင်းမှလည်း ကင်းဝေးနိုင်သည်ဟု စွဲမြဲယုံကြည်ယူဆ၍
ပူဇော်ကန်တော့ကြ၏။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ရှင်ဥပဂုတ်ပူဇော်ပွဲကား အချိန်
ကာလ ကြာခဉာဏ်ခဲမြဲ ဖြစ်၏။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘုရားအနေကဇာတင်ပွဲ၊ ဘုရားကိုးဆူ
ပူဇော်ပွဲ စသည်တို့ကဲ့သို့ပင် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ပွဲအဖြစ်
အခိုင်အမာ အမြစ်တယ်လျက် ရှိနေချေပြီ။

ထေရဝါဒ ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်လာ အထောက်အထားများ
အရ၊ မိုးရွေးစေတဝန် ဆရာတော်၊ ရွှေတောင်မြို့ ကျီးသဲလေးထပ်
ဆရာတော် စသော ရွေးဆရာတော်ဘုရားကြီးများက တကယ်

ပထမအကြိမ်
၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ
အုပ်ရေး (၁၀၀၀)

တန်ဖိုး ၅၅ ကျပ်

ထင်ရှား ရှိခဲ့သည်ဟု ယူဆတော်မူခဲ့ကြသည့် ရှင်ဥပဂုတ်ကဲ့သို့ သော ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်တစ်ပါးကို ရည်မှန်းပူဇော်ကြခြင်း မှာ အကျိုးမရ အချည်းနှီးဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

အရိယာ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့၏ မြတ်သောအလှူကို ခံယူတော် မူထိုက်သည့် ဒက္ခိဏေယျဂုဏ်၊ လက်အုပ်ချီးမှီး ရှိခိုးပူဇော်ထိုက်သည့် အဗ္ဗလိကရဏိယ ဂုဏ်နှင့် ကောင်းမှု မျိုးစေ့တို့ကို ကြံချ စိုက်ပျိုးရာ အကောင်းဆုံး လယ်မြေ ဖြစ်သည့် အနုတ္တရ ပုညဓေတ္တဂုဏ် စသည့် သံဃာ့ဂုဏ်တော် များကို အာရုံပြု၍ပူဇော်ပါလျှင် ပူဇော်သူတို့အား ကြီးကျယ် မြို့ပြီး များမြတ်သော အကျိုးကို ပေးနိုင်သည်ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သခင်က ဒဟာကြားတော် မူထားခဲ့၏။

အားလုံးကိုခြံ၍ဆိုရသော် ထေရဝါဒ ပါဠိပိဋကတ်ကျမ်း များနှင့် မဟာယာန သက္ကတဘာသာကျမ်းတို့အရ အသောက မင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်တွင် အရှင်ဥပဂုတ်ပထေရ်မြတ် ကေနိအမှန် ရှိခဲ့၏။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ဘာသာယဉ်ကျေးမှု မြန်မာ ဓလေ့ထုံးစံပုံအဖြစ် ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်ကြီးကို ပူဇော်ကြရာ၌ ရှင်ဥပဂုတ်ရုပ်ပွားတော် အာရုံ၌သာ စိတ်ကို အဆုံးမသတ်ဘဲ အရိယာ သံဃာတော်များ၏ ဒက္ခိဏေယျ စသော ဂုဏ်တော် အာရုံများအထိ မိမိတို့စိတ်ကို အရောက် ပို့နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ် သင့်ကြပေသတည်း။

အားလုံးသတ္တဝါ ချမ်းသာပါစေ

ဇုတေသီမြင့်ထွန်း

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ရှင်ဥပဂုတ်

ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်တော်အခါက မုံရွာမြို့ ဆရာတော် အရှင်သီရိမာလာက....

“ရှင်ဥပဂုတ်သည် တောင်သမုဒ္ဒရာ၌ ကြေးပြာသားနှင့် နေကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိများကိုလည်း သိရှိလိုပါသည်။ သမုဒ္ဒရာ ထဲတွင် ရှိသည်မှန်က ငါးကြီး လိပ်ကြီးတို့ မြူးထူးရာတွင် လှိုင်းတံပိုးထ၍ ပြာသားမှာ မတည်မရပ်နိုင် ရှိရာပါသည်” ဟူ၍ မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား မေးမြန်းဖူး၏။

မုံရွေးဆရာတော်ဘုရားကြီးက....

“ရာဇဝံသကျမ်း၌ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် စေတီ ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ကို အနုမောဒနာပြုသော ကာလ၊ မာရ်နတ်ကို ရှင်ဥပဂုတ် ဆုံးမကြောင်း လာသည်။ ကစွည်းသဒ္ဒါကျမ်းနှင့် သဒ္ဒနိတိကျမ်းတို့မှာလည်း “ရှင်ဥပဂုတ် ဆည် မာရ်နတ်ကို တုပ်နှောင်ဖို့ချည်ထားအပ်၏” ဟု ပြယုဂ်ပုံစံ ထုတ်ပြ ထားကြသည်။ မိလိန္ဒပဉ္စာ ပါဠိတော်၌မူ အရှင် မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်၊ အရှင်ဥပဂုတ္တထေရ် စသည်တို့သည် ဘုရားတော်ကို ညွှန်ပြဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ မိလိန္ဒမင်းနှင့်

ငွေတေခင်တန်းစာပေ

ရှင်နာဂသိန် မထေရ်တို့သည်လည်း ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီး နောက် အနှစ်ငါးရာတိုင်သောအခါ၊ တရားတော်ကို ညွှန်ပြ လိမ့်မည်ဟု ဗျာဒိတ်ထားလေသ်မူကြောင်းတို့ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ရှင်ဥပဂုတ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ထုံးစံများကို ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ မှတ် သားလောက်အောင် မတွေ့ရဘူးပေ။ သမုဒ္ဒရာထဲတွင် ရှိသည် မှန်အံ့၊ ငါးကြီး လိပ်ကြီးတို့ မြူးထူးရာတွင် လှိုင်းတံပိုးထရွှံ ပြာသာဒ်မှာ မတည်မရပ်နိုင်ရှိရာပါသည် ဆိုရာ၌လည်း အရှင် ဥပဂုတ်သည် (သမုဒ္ဒရာ၌) ရှိသည်မှန်လျှင် တန်ခိုးအရာဖြစ်၍ “ဣဒ္ဓိဝိသယော အစိန္တိယျော” ဟူ၍ ဟောတော်မူသောကြောင့် တန်ခိုးအရာကို မကြံအပ် မကြံရာပြီဖြစ်သည်ဟု ဖြေဆိုခဲ့၏။

ရှင်လေးပါး

ရတနာပုံခေတ် မင်းတုန်းမင်းဘုရားကြီး လက်ထက်တော်၌ လည်း ပေါင်းတည်မြို့ အရှင်သုမနမထေရ်က...

“လေးရပ်ရှင်သေ၊ ပေါင်း ရှစ်ထွေတို့။ တည်နေမပျက်၊ ခုတိုင်ဆက်ဟု၊ စဉ်ဆက်သေချာ၊ ပြောကြပု၏။ ရှိရာသည် ကား၊ စကားယုတ္တိ၊ ဆိုတိုင်းရှိက၊ ဘမိနေရပ်၊ မျိုးဇာတ် နာမည်၊ နေသည်ခြင်းရာ၊ ဩဇာလေးနက်၊ ဆက်မဆက်နှင့်၊ မပျက်ခိုတိုင်၊ တည်နိုင်ရကြောင်း၊ ဤလုံးပေါင်းကို၊ ကောင်း ကောင်းမုချ၊ သိချင်လှ၏” ဟူ၍ ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား မေးတော်မူခဲ့ဖူး၏။

ရွှေတောင်မြို့ ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက -

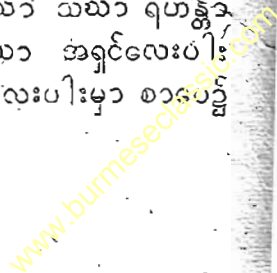
“သေလေးပါး ရှင်လေးပါးအကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်တို့၌ မတွေ့ဘူး၊ ပဉ္စာကထာနမည်သော မှတ်စု ကျမ်း၌သာ တွေ့ဖူးသည်။ ရှင်လေးပါးတို့တွင် အရှင်ဥပဂုတ်၏ အကြောင်းကိုကား မိလိန္ဒပဉ္စာကျမ်းတွင် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်

လွန်၍ အနှစ် နှစ်ရာသုံးဆယ်ကျော်သောအခါ၊ မဟာပောဂ္ဂလိ ပုတ္တတိယမထေရ်၊ ဥပဂုတ္တမထေရ်တို့သည်လည်း ငါနိဗ္ဗာန် လားသည့် နောက် အနှစ်ငါးရာနောက်သောအခါ ထင်စွာဖြစ် ကုန်၍ ငါတရားကို တင်ရှားညွှန်ပြ ပတ္တိ ဟု ဆရာများဗျာဒိတ် ထားကြောင်းကို ဆိုရာ၌လာသည်။ သဒ္ဓါသင်ရိုး ဖြစ်သော ကစည်းကျမ်း၊ သဒ္ဓနိတ်ကျမ်းတို့၌လည်း ဥပဂုတ္တော၊ ဥပဂုတ် သည်။ မာရော၊ မာရ်နတ်ကို။ ပန္နော၊ နောင်ဖွဲ့အပ်၏ဟု ဥဒါဟရုဏ် ပြသည်” ဟူ၍ ဖြေဆိုကာ သီရိဓမ္မာသောကမင်း ကြီးလက်ထက် ရှင်ဥပဂုတ်က မာရ်နတ်မဝ်း နိမိနင်းပုံအခန်းကို မဟာရာဇဝံသကျမ်း လာသည့်အတိုင်း အကျယ်ဖြေဆိုတော်မူ၏။

ထို့နောက် “ဤအကြောင်းအရာများသည်လည်း မိလိန္ဒ ကျမ်းနှင့်အညီဖြစ်၍ ပမာပြုလောက်သော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည်။

အရှင်ဥပဂုတ် သမုဒ္ဒရာ၌နေသည်မှန်လျှင် သည့်ပြင် အရှင် များကိုလည်း ယုံမှားမရှိသင့်ပြီ။ ထိုအရှင်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြဆိုသော စာပေကို မတွေ့ရ၍သာ မပြနိုင်ရှိသည်။

သင်္ဂါယနာဝင် ကျမ်းကြီးတို့၌ မပါသည်မှာလည်း တတိယ သင်္ဂါယနာတင်ပြီး နောက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော ရဟန္တာများ ဖြစ်၍ မပါသည်ဟု ယူဆရ၏။ ထိုအရှင်တို့ ယခုတိုင် ရှိမည် မရှိမည်ကို စိစစ်ရာမှာ အသက်တစ်ရာတမ်း၌ဖြစ်သော သူသည် နှစ်ရာသို့ ရောက်အောင်မပျံ့။ အဟန်ငယ် လွန်၍သာ ဆုံးရ သည်” ဟူ၍ ဟောတော်မူသော သုတ်ပါဠိတော်ကိုထောက်လျှင် ယခုသို့ ရောက်အောင် မရှိရပြီး တစ်ပါးသော သံဃာ ရဟန္တာ တို့၏ နောက်ကျန်၍ ရှိရစ်သည်ကို စွဲ၍သာ အရှင်လေးပါး ရှိကြောင်းကို ဆိုသည်ဟု ယူရမည်။ သေလေးပါးမှာ စာပေ၌ မတွေ့။

ရှင်ဥပဂုတ်

ပါဠိလို "ရှင်ဥပဂုတ္တံ" ကို မြန်မာလို "ရှင်ဥပဂုတ်" ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြ၏။

သုမုန့်ရသေ၊ လက်ပေယုယ၊ ရှင်ဥပလျှင်၊ နေ့ညစောင့်မှတ် ကမ္မသာမိကြောင့် ပညတ်ဖော်ထုတ် ဥပဂုတ်ဟု ရွှေနှုတ်ဖွဲ့ချည်" ဟူသော ပေါ်ရာဇာဒိပနီလာ ရှေးဟောင်းအလှူကံအရ "ဥပမည်သော ရသေ့ကြီး၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူသူ" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

"မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်၊ ဥပဂုတ်၊ ပယ်ထုတ်မာန်ကိုဖိ" ကဝိလက္ခဏာ စာဆိုနှင့်အညီ မျက်မှောင် ကြုတ်ထားသကဲ့သို့ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာသွင်ပြင် မသပ္ပာယ်၍ ပိန်ကြုံသော ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ် တစ်ပါး ဖြစ်သည်ဟု လောကပညတ္တိကျမ်း၌ ဆို၏။

ထိုအရှင်သူမြတ်သည် အသောကမင်း(ဘီစီ ၂၇၃-၂၀၆) လက်ထက်တွင် ထွက်ပေါ်ခဲ့၍၊ အသောကမင်းကြီး၏ ခုနစ်လခုနစ်ရက် ကောင်းမှုအနုပေဒနာ ပြုပွဲကြီးတွင် အနှောင့်အယှက်ပေးလာသည့် မာရ်နတ်ကို တန်ခိုးအမျိုးမျိုးဖြင့် တွန်းလှန်ခဲ့သည်။ တောင် သမုဒ္ဒရာတွင် ကြေးပြာသား (ဝါ) ရတနာစုံပြာသားနှင့် နေသည်ဆို၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့၏ ယူဆချက်

လောကဓမ္မ နှစ်ဌာနလုံး၌ လိမ္မာကျမ်းကျင် စွယ်စုံပညာရှင်ကြီးများ ဖြစ်တော်မူကြသော၊ ထိုဆရာတော်ဘုရားကြီးနှစ်ပါးတို့၏ ဖြေဆိုတော်မူချက်များကို ကြည့်ပါ။

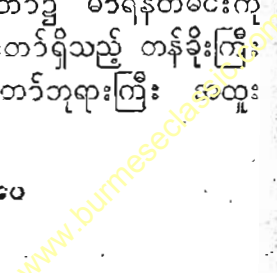
မုံရွေး ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အဖြေတွင် ရှင်ဥပဂုတ် ရှိခဲ့ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍သာ ထေရဝါဒ ပိဋကတ်ကျမ်း အချို့

ကို ဖော်ထုတ်ညွှန်ပြတော်မူထား၍၊ ရှင်ဥပဂုတ် တောင်သမုဒ္ဒရာတွင် ကြေးပြာသားနှင့် နေကြောင်း စသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိဝတ္ထုထိုးစံအကျယ်ကိုမူ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ မှတ်သားလောက်သည့် ကျမ်းများ မတွေ့ရဘူးဟူ၍ မိန့်ဆိုတော်မူထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ရှင်လေးပါးတွင် ရှင်ဥပဂုတ်ပါဝင်၍ ရှင်ဥပဂုတ် အမှန်ရှိခဲ့ကြောင်းကို မုံရွေးဆရာတော်ဘုရားကြီး ထုတ်ဆောင် ကိုးကားတော်မူခဲ့သည့် မိလိန္ဒပဉ္စာပါဠိတော်၊ ကစ္စည်းသဒ္ဒါကျမ်း၊ သဒ္ဒနီတိကျမ်းတို့နှင့် မဟာရာဇဝင်ကြီးတို့ကိုပင် ကိုးကား ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထူးခြားသည်မှာ မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး၌ အကျယ်ဖော်ပြထားသော ရှင်ဥပဂုတ်၏ မာရ်နတ်နှိမ်နင်းသည့် အခန်းကဏ္ဍကို မိလိန္ဒပဉ္စာ ပါဠိတော်နှင့် ညှိ၍ ပမာဏ ပြုလောက်သည်ဟု ကောက်ချက် ချထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၂၅ ခုနှစ်ထုတ် သတင်းစာပါ "တောင်သမုဒ္ဒရာလယ်က ကြေးပြာသား" သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်၍၊ လောကယုတ္တိဆောင်ပြကာ မိမိ၏ကောက်ချက်ကိုပံ့ပိုးပေးထားသည်ကိုလည်း ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အဖြေ၌တွေ့ရ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မိမိစီရင်ရေးသားတော်မူခဲ့သော မဟာဝင် ဝတ္ထုကျမ်း၊ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းနှင့် ပဉ္စာဗျာကရဏတိသ ကျမ်း (၃)ကျမ်းလုံး၌ပင် ရှင်ဥပဂုတ် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို တခမ်းတနား ရေးသားတော် မူခဲ့သည်ကို ထောက်ရှုလျှင်၊ အသောကမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်၌ မာရ်နတ်မင်းကို နှိမ်နင်း ဆုံးမခဲ့သော ရှင်ဥပဂုတ်အမည်တော်ရှိသည့် တန်ခိုးကြီး ရဟန္တာ တစ်ပါး ရှိခဲ့သည်ဟု ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထူးထူးယုံကြည်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

ဝဇီရဗုဒ္ဓိဋ္ဌိကာ

ဟင်္သာတမြို့၊ မြစ်ကျွေကျောင်းတိုက်၊ တိုက်အုပ်ဆရာတော် အရှင်ပညာဝံသမထေရ်ကလည်း ဖော်ပြပါ ဆရာတော်ဘုရား ကြီး နှစ်ပါးတို့ကို ဖော်ညွှန်း ကိုးကား သွားခဲ့ကြသည့် ကျမ်း များအပြင် ငိနည်းငါးကျမ်း အဋ္ဌကထာများ၏ အဖွင့်ဋီကာ ကြီးများအနက် ရှေးအကျဆုံး ဋီကာဖြစ်သည့် ဝဇီရဗုဒ္ဓိကျမ်း ကြီးများ၌လည်း အရှင်ဥပဂုတ်အကြောင်း အနည်းငယ် ပါရှိ သည်ဟု မဟာဝင်ကျမ်း၏ နောက်ဆက်တွဲ (၃၇၆)၌ ဖြည့် စွက် မိန့်ဆိုထားသည်ကို လေ့လာဖတ်ရှုရ၏။

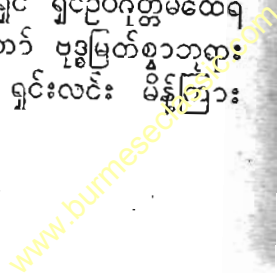
ထို ဝဇီရဗုဒ္ဓိဋ္ဌိကာ ဝေရုဉ္ဇကဏ္ဍအဖွင့် (၆၃)၌ “ဗုဒ္ဓရှင်တော် မြတ်ဘုရားသည် ဝေရုဉ္ဇပြည်တွင် ဝါဆိုငတင်မှုစဉ်က ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား ဒကာ ဒကာမများက ဆွမ်းမလှူနိုင်ရန် မာရ်နတ်က လှည့်ပတ်အားသည်ကို ဘုရား ရှင်မှာ ပယ်ဖျက်နိုင်သည့် တန်ခိုးအစွမ်းသတ္တိ ရှိသော်ငြားလည်း သည်းခံတော်မူခဲ့ခြင်းမှာ နောင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံင်တော်မူပြီး အချိန်တွင် အရှင်ဥပဂုတ်ပထေရ် မာရ်နတ်ရန်ကို ပယ်လှန်ချိုး နှိမ်သည့်အခါ မာရ်နတ်မင်းသည် ဘုရားရှင်ကို သတိရပြီး ကြည်ညိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အကြောင်း (၁၂) လူအများက အရှင်ဥပဂုတ်အား ကြည်ညိုကြမည့် အကြောင်းကြောင့် သည်းခံ တော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤမာရ်နတ်နှိမ်ခန်း၌ ရှင်ဥပဂုတ်၏ အဓိဋ္ဌာန်ခြင်းကို ဆိုသင့်လှ၏” ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

လောကပညတ္တိကျမ်းနှင့် ဒိဗျာဝဒါနသက္ကတကျမ်း

လောကပညတ္တိကျမ်း၌လည်း “အရှင်ဘုရား မဟာသမုဒ္ဓရာ ဓရအတွင်း၌ ကြီးစွာသော ရေထုကိုခွဲ၍ ထိုအတွင်း၌ ရတနာ အမျိုးမျိုးဖြင့်ပြီးသော ပြာသာဒ်ကို ဖန်ဆင်း၍ သီတင်းသုံး နေသော ကိသနာဂ အမည်ရှိသော ဥပဂုတ္တ ရဟန်းတော်ရှိပါ သည်ဘုရား” စသည်ဖြင့် ရှင်ဥပဂုတ် အကြောင်းအရာများကို မွေးဖွားချိန်မှစ၍ မာရ်နတ်နှိမ်ခန်းအထိ တခမ်းတနား ပါဠိဘာသာဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကို လေ့လာဖတ်ရှုရသည်။ ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ထိုရှင်ဥပဂုတ် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စုစုဝင် မဟာဝင်ဋီကာတို့၌ ထင်ရှားစွာ ပြဆို ထားသည်ဟု ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်း၌ မိန့်ဆိုထား၏။

သက္ကတဘာသာဖြင့် ပြုစုထားသည့် ဒိဗျာဝဒါန ၌မူ ပါဠိလိပုတ်ပြည်ရှင် အသောကဘုရင်ကြီးလက်ထက်တွင် ဘုရင် ကြီး အလွန်ကြည်ညိုသည့် ရှင်ဥပဂုတ်မည်သော မထေရ်ကြီး တစ်ပါး ရှိခဲ့သည်။

ယင်းမထေရ်သည် မထုရာမြို့အနီးက ဥရုမုဏ္ဍတောင်လိုက်ဂူ ထဲ၌ ရဟန်းသံဃာပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် သီတင်းသုံးနေ သည်။ အသောကဘုရင်ကြီးကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင် သီတင်း သုံးတော်မူခဲ့ရာ နေရာမြတ်များကို ထိုအရှင် ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ် ကြီးကပင် ဦးဆောင်လိုက်ပို့ကာ ရှင်တော် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးခဲ့စဉ်က အကြောင်းတို့ကို ရှင်းလင်း မိန့်ကြား ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ဟု ဆို၏။

ရှင်ဥပဂုတ် အမှန်တရား ရှိ၊ မရှိ

ထိုသို့ဖြင့် ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာ၏ အကြောင်းများကို အကျဉ်းဖော်ပြထားသော ပါဠိဘာသာကျမ်းများမှာ...

- (က) မိလိန္ဒပဉ္စပါဠိတော်၊
- (ခ) ဝိနယပိဋကဝဠိရပုဒ္ဓိဋီကာ၊
- (ဂ) ကစူဠ်းသဒ္ဓါကျမ်း၊
- (ဃ) သဒ္ဓနိတိသဒ္ဓါကျမ်း တို့ ဖြစ်၏။

အကျယ်ကို ဖော်ပြသော ကျမ်းများမှာ...

- (က) လောကပညတ္တိကျမ်း၊
- (ခ) စူဠဝင် မဟာဝင်ဋီကာတို့ ဖြစ်၏။

ယင်းကျမ်းများမှာ အားလုံး ပါဠိဘာသာဖြင့် တည်ရှိကြသော ကျမ်းများဖြစ်၍ ထေရဝါဒပိဋကတ်တွင် ပါဝင်သော ကျမ်းများဖြစ်၏။

ထိုကျမ်းများတွင် မိလိန္ဒပဉ္စပါဠိကျမ်းမှာ စတုတ္ထသင်္ဂါယနာ တင်ပြီးမှ ပေါ်သောကျမ်း ဖြစ်သော်လည်း အဋ္ဌသာလိနိ စသော အဋ္ဌကထာကြီးများတွင် “တေ နာဟ အာယသ္မာ နာဂသေနော တေ နာဟသေရော” စသည်ဖြင့် မကြာခဏ ကိုးကားဖော်ပြရသဖြင့် ပါဠိတော်အဆင့်ရှိသော ကျမ်းကြီး ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှစ်ပါး၏ အသုံးပြု ကြားခဲ့သည့် (မြန်မာအက္ခရာပါဠိဘာသာပေမူ) မိလိန္ဒပဉ္စပါဠိတော်နှင့် တိုင်းအက္ခရာပါဠိဘာသာစာအုပ်မှ မိလိန္ဒပဉ္စပါဠိတော်တို့၌သာ “ဥပဂုတ္တိထေရော” ပုဒ် ပါသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ဝဇီရပုဒ္ဓိဋီကာ၊ ကစူဠ်းသဒ္ဓါကျမ်း၊ သဒ္ဓနိတိသဒ္ဓါကျမ်း တို့ကား ထေရဝါဒ သံဃာတော်များ ယနေ့တိုင် အစဉ်တစိုက် လေ့လာအသုံးပြုနေကြရသော ကျမ်းများဖြစ်၍ စူဠဝင် မဟာဝင် ဋီကာတို့မှာ ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် သီဟိုဠ်သာသနာဝင် အကြောင်း တို့ကို ပါဠိဂါထာတို့ဖြင့် ပြုစုထားသော မဟာဝင် စူဠဝင် ကျမ်းတို့၏ အဖွင့်ကျမ်းများဖြစ်သဖြင့် သာသနာဝင် ဗဟုသုတ အတွက် ထေရဝါဒ သံဃာတော်များ လေ့လာရသည့် ကျမ်း များဖြစ်၏။

ဤသို့ ထေရဝါဒ ပါဠိပိဋကတ်ကျမ်းဂန်များနှင့် သက္ကတ ဘာသာကျမ်း အချို့တို့၌ ရှင်ဥပဂုတ် အကြောင်းတို့ အနည်း နှင့်အများ အတိအကျ ဖော်ပြထားကြသောကြောင့် အသောက မင်းတရား လက်ထက်တွင် အရှင်ဥပဂုတ်မထေရ်သည် ဧကန် အမှန် ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

လောကပညတ္တိကျမ်း

ထေရဝါဒသုံး ပါဠိဘာသာဖြင့် တည်ရှိသည့် ကျမ်းများ တွင် လောကပညတ္တိကျမ်း တစ်ကျမ်းတည်း၌သာ ရှင်ဥပဂုတ် အကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့ရာတွင် စူဠဝင် မဟာဝင် ဋီကာတို့၌လည်း ရှင်ဥပဂုတ် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖော်ပြထားသောကြောင့် ဝိနယပိဋကတ်ကျမ်း တွင် ကျီးသဲလေးလပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခန့်ဆိုထား သည်ကို ဖတ်ရှုရ၏။

မြန်မာဘာသာဖြင့် ရှင်ဥပဂုတ်အကြောင်းကို အကျယ် ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သော ကျမ်းများကား ဦးကုလားမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး၊ မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး၊ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်း၊ မဟာဝင်ဝတ္ထုတော်ကြီး၊ ပဉ္စာဗျာကရဏအဋ္ဌတိသကျမ်းနှင့် ပေခါရဏစိပနီကျမ်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။ ထိုကျမ်းများတွင် ဦးကုလားမဟာရာဇဝင်တော်ကြီးမှာ ရှေးအကျဆုံးဖြစ်၍ မှန်နန်းရာဇဝင် စသည့် နောက်ကျမ်းများသည် ဦးကုလားမဟာရာဇဝင်တော်ကြီးကို မှီငြမ်းပြု၍ ရှင်ဥပဂုတ်အကြောင်းကို ဆည့်သွင်းရေးသားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရာဇဝင်ကျမ်းပြု ဆရာကြီး ဦးကုလားကား ရှင်ဥပဂုတ်အကြောင်းကို အကျယ်ဖော်ပြကြသည့် လောကပညတ္တိကျမ်းနှင့် သတ္တပကာသနီခေတ် မဟာဝင် ဋီကာကျမ်းတို့တွင် လောကပညတ္တိကျမ်းကို မှီငြမ်းပြုထားသည်ဟု မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီး၌ ဆိုထား၏။

မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီး

မှန်နန်း ရာဇဝင်တော်ကြီး၌ “ဤရှင်ဥပဂုတ် မာရ်နတ်မင်းတို့ နှိမ်နင်းသည့် အခန်းသည် သင်္ဂါယနာတင် ပါဠိအဋ္ဌကထာဋီကာ ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင်များတွင် မလာမရှိ၊ ပေမူခြောက်သင်္ဂါခန့်ရှိသော လောက ပညတ္တိကျမ်း၌သာ လာသည်။ ထိုကျမ်းသည် သင်္ဂါယနာတင်ကျမ်း မဟုတ်ဟု ဆရာမြတ်တို့က ခန့်ဆိုကြ၏။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လျက် ရှင်ဥပဂုတ် နဂါးရုပ်သည် ဖန်ဆင်း၍ တန်ခိုးပြသည်ဟူသော စကားသည် ဖန်ဆင်း၍ တန်ခိုးမပြရဟု ပညတ်ထားသည့် ဘုရားရှင်၏ အာဏာတော်ကို သွန်ကြားရာ ရောက်ကြောင်း ဝိနည်းကျမ်းဂန်နှင့် မညီသော စကားဖြစ်သည်” ဟူ၍ မှတ်ချက်ပြုထား၏။

အထူးသဖြင့် အသောကမင်းကြီး၏ တတိယ သင်္ဂါယနာတင်ခန်းကို ဖွင့်ဆိုကြသည့် ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ သာရတ္ထဒီပနီဋီကာကြီးတို့၌ ရှင်ဥပဂုတ် မာရ်နတ်မင်း နှိမ်နင်းခန်းပမာသောကြောင့် ပညာရှင်များ သံသယဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

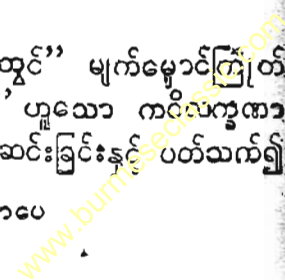
ထိုအချက်ကို ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက—

‘သင်္ဂါယနာဝင် ကျမ်းကြီးတို့၌ မပါဝင်သည့်မှာလည်း တတိယ သင်္ဂါယနာတင်ပြီးနောက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော ရဟန္တာဖြစ်၍ မပါသည်ဟု ယူဆရမည်။ ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ နိဒါန်း၌ အရှင်ဥပဂုတ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စသည်ကိုမဆို၊ ယင်းသို့မဆိုသော်လည်း ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိကို စုဋ္ဌဝင် မဟာဝင်ဋီကာတို့၌ ထင်ရှားစွာ လာသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကစွည်းကျမ်း၌ပင် ‘ဥပဂုတ္တေန မာရော ဗန္ဓော’ ပါ၌ကို ဥဒါဟရုဏ်ပြုသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပမာဏပြုလောက်သော စကားဖြစ်၍ သွင်းဆိုလိုက်သည်။’

အဋ္ဌကထာ၌ မလာသည်ဟူ၍ မဟုတ်ဟု မယူသင့်၊ အကျဉ်းသာ စီရင်သောကြောင့် စကား ကြွင်းလေသည်ကို ဋီကာဆရာတို့ သွင်းရသည်လည်း အများပင် ဖြစ်သည်” ဟူ၍ ပဉ္စာဗျာကရဏအဋ္ဌတိသကျမ်း၊ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းတို့၌ ဖြေရှင်းပြထား၏။

ဆရာဦးဆန်းထွန်းက....

“ကဝိလက္ခဏာ ဝိသောဓနိကျမ်းတွင်” မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်၊ ဥပဂုတ်၊ ပယ်ထုတ်မရကိုဖီ” ဟူသော ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံအဖွင့်၌ ရှင်ဥပဂုတ် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍

နန်း မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးကို ပြုစုကြသော ဆရာများက
 ဝိကုဗ္ဗနိဒ္ဒိတိဖြစ်လေဟန် စွပ်စွဲခြင်းသည် “အဓိဋ္ဌာနိဒ္ဓိ” ဟု
 ကြိမ်ကြိမ်လာရှိသော လောက ပညတ္တိစကားကို သတိမမူ
 ခြင်း၊ ယောက် ပညတ္တိကိုမှီ၍ ရေးလော ရာဇဝင်ကြီးကို
 မိမိလိုစိတ် အားကြီးနေခြင်း၊ ရှင်သောဏ မထေရ် ဖန်
 ခင်းသော တန်ခိုးကား ဝိကုဗ္ဗနိဒ္ဓိမဟုတ် အဓိဋ္ဌာနိဒ္ဓိ ဖြစ်သည်
 မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ဆိုမည့်စကား မထောက်ထားခြင်း၊
 ဥပဂုတ် တန်ခိုးဖန်ဆင်းရာ မိမိကိုယ်သဏ္ဍာန်ကို ပယ်ဖျောက်
 ညီဟု လောကပညတ္တိကျမ်းက တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ မဆိုခြင်း၊
 သာဓကပညတ္တိကျမ်း၏ ကျမ်းရင်းဖြစ်ပုံ၊ ဇိနာလင်္ကာရဋီကာ
 များများကပင် ကိုးကားခဲ့ရပုံကို သတိလစ်နေခြင်း၊ ဝိနည်း
 ကာ (၃) ကျမ်းအပါအဝင် ဝဇီရဗုဒ္ဓိဋီကာကြီးက ရှင်ဥပ
 ဂုတ်၏ အဓိဋ္ဌာနိဒ္ဓိဟု သုံးစွဲခြင်းများကို သတိလစ်နေခြင်း၊ အခြင်း
 ရာ ဘာတစ်ခုမှမထူးသော ရှင်ဥပဂုတ်၏ တန်ခိုးဖန်ဆင်း
 ခြင်းနှင့် ရှင်သောဏမထေရ်၏ တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်း နှစ်ခု
 နက် ရှင်ဥပဂုတ်၏ တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်း နှစ်ခုအနက် ရှင်
 ဥပဂုတ်၏ တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို မအပ်သော ဝိကုဗ္ဗနိဒ္ဓိ
 ဝိသောဏထေရ်၏ တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကိုကား အပ်သော
 အဓိဋ္ဌာနိဒ္ဓိဟု မလို မလိုသလို၊ လိုသလို ဆုံးဖြတ်သော “မုဒေါ
 ဘာကန” ဖြစ်သင့်ရောက်မည်များကို သတိမထားခြင်း
 သော မခိုင်ခံ့သော အကြောင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု
 တို့ သဘောရရှိသည်။ ဆင်ခြင်၍ ယူတော်မူကြစေသတည်း”
 ဤ ပွင့်ဆို ရေးသားထား၏။

ဝိကုဗ္ဗနိဒ္ဓိဆိုသည်မှာ မိမိ၏ ပကတိရုပ်သွင်ကို ပယ်ဖျောက်၍
 ဝိရုပ်ကိုပင်လျှင် ဆင်အသွင်၊ နဂါးအသွင်၊ ဂဠုန်အသွင်
 သည်ဖြင့် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းပြသော တန်ခိုးဖြစ်၏။

မိမိ၏ ပကတိရုပ်သွင်ကို မဖျောက်ဘဲ ပြင်ပ၌ ဆင်၊ နဂါး၊
 ဂဠုန် စသည်ဖြင့် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းပြခြင်း၊ တစ်
 သောက်တည်းက တစ်ရာ တစ်ထောင် စသည်ဖြင့် အများဖြစ်
 မြောက်အောင် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဖန်ဆင်းပြခြင်းတို့သည် အဓိဋ္ဌာ
 နိဒ္ဓိဖြစ်၏။

ထိုနှစ်မျိုးတွင် ဝိကုဗ္ဗနိဒ္ဓိကို ရဟန်းတော်များ မပြုလုပ်
 ကောင်းသော်လည်း၊ အဓိဋ္ဌာနိဒ္ဓိကိုမူ ပြုလုပ်ကောင်းသည်ဟု
 ဝါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာ ဒုတိယ ပါရာဇိက အဖွင့်နှင့် ဝိမတိ
 နာမနိဒ္ဓိကာ ပ-အုပ်တို့၌ မိန့်ဆိုထား၏။

မိလိန္ဒပဉ္စာ ပါဠိတော် (ရွှေမြန်မာစာပေမူ၊ ထိုင်းမူ) နှင့်
 ဝေဇ္ဇေတိုင် ထေရဝါဒီ သံသာတော်များ အစဉ်အဆက် လေ
 ဘာ သင်ကြား နေကြသည့် ဝဇီရ ဗုဒ္ဓိဋီကာ၊ ကစွဲညှင်းသဒ္ဓါ
 ကျမ်း၊ သဒ္ဓါနိတိ ကျမ်းတို့၌ အရှင်ဥပဂုတ် မထေရ် မာရိနတ်မင်းကို
 နှိမ်နင်းဆုံးမသည့် အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စွန်းတစ်စ
 မိန့်ဆိုထားခြင်း၊ အရှင်ဥပဂုတ် မထေရ်မှာ ထူးခြားသော
 သန္တာ တစ်ပါးဖြစ်ခြင်း၊ ဆရာဦးဆန်းထွန်း ဆိုသကဲ့သို့
 သာဓကပညတ္တိကျမ်း၌ အဓိဋ္ဌာနိဒ္ဓိဟု အကြိမ်ကြိမ်သုံးနှုန်းထား
 ခြင်း၊ ဝဇီရဗုဒ္ဓိ ဝိနည်းဋီကာ ကျမ်းကြီး၌လည်း “ဤ ဘာရိနတ်
 မာရ်ခန်းတွင် အရှင်ဥပဂုတ်၏ အဓိဋ္ဌာန်တော် မှုခြင်းတို့ကို
 သောက်ထား၍ ထိုစဉ်အခါက ရှင်ဥပဂုတ်နှင့် မာရိနတ်တို့
 တန်ခိုးပြိုင်ပွဲသည် အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုပြိုင်ပွဲတွင်
 အရှင်ဥပဂုတ် မထေရ်သည် ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုထားသည့် အဓိဋ္ဌာ
 နိဒ္ဓိတန်ခိုးဖြင့်ပင် မာရိနတ်မင်းကို နှိမ်နင်း ဆုံးမခဲ့သည်ဟု
 သိရ၏။

ရှင်ဥပဂုတ်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ

မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တို့သည် သီရိဓမ္မာသောကမင်း တရားကြီးလက်ထက်တွင် အရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာ မြတ်က မာရ်နတ်မင်းကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် နှိမ်နင်း ဆုံးမခဲ့သည့် အကြောင်းကို အစဉ်အဆက် လက်ခံယုံကြည် လာခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်ပြုရဟန်းခံ၊ ဘုရားပွဲ၊ အလှူမင်္ဂလာပွဲများ ပြုလုပ်ကြသည့်အခါ အရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမြတ်အား ပင့်ဆောင် ပူဇော်လေ့ ရှိကြ၏။

ပုံတော် ရုပ်တုဟောင်းများရှိလျှင် ပုံတော် သို့မဟုတ် ရုပ်တု တော်ကို ဖြောင့်သို့ ပင့်ဆောင်၍၊ ပုံတော် ရုပ်တုတော်များမရှိ လျှင် မြစ်ကမ်းပါးသို့ သွားကာ ဇောင်သမုဒ္ဓရာဘက်သို့ လက် အုပ်ချိမိုး ရှိခိုးပြီး 'ဘုရားတပည့်တော်များ အလှူမင်္ဂလာမဏ္ဍပ် သို့ ကြွရောက်၍ သီတင်းသုံးတော်မူပါ ဘုရား၊ မိုးလေစသော အန္တရာယ်များကို အလှူပြီးဆုံးသည်အထိ တားဆီးကာကွယ်ပေး တော်မူပါဘုရား' ဟူ၍ လျှောက်ထား ပင့်ဆောင်လေ့ ရှိ၏။

ပင့်ဆောင်ထားသည့် ရုပ်ပုံတော် သို့မဟုတ် ရုပ်တုတော်ကို နံနက်တွင် ဆွမ်းခဲဖွယ်တို့ ဆက်ကပ်၍ ညဘက်တွင် ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်းများဖြင့် ပူဇော်လေ့ ရှိကြ၏။

အချို့ကမူ ရှင်ဥပဂုတ် ကိုယ်တော်ကြီးအား အုန်း၊ ငှက်ပျော ပွဲတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ မဏ္ဍပ်တိုင်တွင် အုန်းသီး ငှက်ပျောသီးတို့ကို ချိတ်ဆွဲထားလေ့ ရှိကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရှင်ဥပဂုတ် ကိုယ်တော် ကြီးကို ပင့်ဆောင် ပူဇော်ထားလျှင် အလှူပွဲကို လေမိုးထိ မဖျက်ဆီးနိုင်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

မြန်မာတို့သည် အလှူအတန်း ပြုလုပ်သည့်အခါများ၌သာ မဟုတ်၊ တစ်သီးတခြား အားဖြင့်လည်း အရှင်ဥပဂုတ် ပူဇော်

ပွဲကို ပြုလုပ်လေ့ ရှိသည်။ သစ်ကြီး ဝါးကြီးတို့ဖြင့် သေချာခိုင်ခံ့ စွာ ဖောင်ဖွဲ့ပြီးလျှင် ပြာသာဒ် ကျောင်းအဆင်ပေါ်တွင် ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာ ရုပ်တုတော်ကို ပူဇော်ထားကြသည်။ ထို့ နောက် ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်ကြီးအား ဆွမ်းကွမ်း သစ်သီး၊ ပန်း၊ ဆီမီး စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကာ ရှင်ဥပဂုတ် ဖောင်တော် ကြီးကို မြစ်ရေယဉ်ကြောတွင် မျှောလိုက်ကြ၏။

ထိုဖောင်တော် ဆိုက်ကပ်ရာ မြို့ရွာများကလည်း မိမိတို့ မြို့ရွာတွင် တစ်ပတ်ဖြစ်စေ၊ နှစ်ပတ်ဖြစ်စေ ထားကာ ပူဇော် တတ်ကြသည်။ အားရကျေနပ်စွာ ပူဇော်ကန်တော့ပြီးသည့်အခါ မျှောလိုက်ကြပြန်သည်။ ဤသို့ ဖောင်ဆိုက်ကပ်ရာ အရပ်ဒေသ များမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ဖောင်တော်ကို ဆီးကြိုပင့်ယူပြီး ဆက်ကာဆက်ကာ ပူဇော်လေ့ ရှိသည်။ ဖောင်တော်ကြီးကို ယူလာသည့်အခါ၌လည်း ကောင်းမွန်စွာ ပြုပြင်၍ မျှောလေ့ ရှိကြ၏။

ပဲခူးတိုင်း ညောင်လေးပင် မြို့အနီးရှိ ရွှေကျင်မြို့တွင် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ရှင်ဥပဂုတ် ဖောင်မျှော ပွဲကို ကြီးကျယ်စည်ကားစွာ ကျင်းပလေ့ ရှိကြသည်။ ထားဝယ် စသော အရပ်ဒေသများ၌လည်း ရှင်ဥပဂုတ် ပူဇော်ပွဲကို ပြုလုပ်လေ့ ရှိသည် ဆို၏။

အထူးသဖြင့် ပဲခူးတိုင်း စစ်တောင်းမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်း အရှေ့ရိုးမတောင်ခြေရှိ ကျောက်ကြီးမြို့၌လည်း တော်သလင်း လဆန်း (၁၂-၁၃-၁၄)ရက်များတွင် ရှင်ဥပဂုတ် မီးမျှော ပူဇော်ပွဲကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျင်းပလေ့ ရှိသည်။ ထိုပွဲတော်သည် ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတို့၏ တစ်ခုတည်းသော ပွဲတော်ဖြစ် သည်ဆို၏။ ယခုခေတ်တွင် ပွဲတော်ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီ ဖွဲ့ကာ ကျောက်ကြီးမြို့လယ် ချောင်းအတွင်း၌ ကျင်းပ ပြုလုပ် လေ့ ရှိကြ၏။

ငွေတောင်တန်းစာပေ

ပဲ့တော်တွင် လှေပြိုင်ပွဲ၊ ရေကူးပြိုင်ပွဲ၊ တောလုံးပွဲ၊ အိုးစည်
စိုးပတ်ပြိုင်ပွဲနှင့် ပျော်ပွဲခွင်ပွဲများလည်း ပါဝင်သည်။ မြို့နယ်
လုံးကျွတ် တောင်သူ လယ်သမားများ၏ ထွန်တိုးပိတ်ပဲ့တော်နှင့်
လယ်ယာကဏ္ဍ ထူးချွန်ဆု ပေးအပ်ပွဲများကိုပါ ပူးတွဲကျင်းပ
လေ့ရှိရာ အထူးကြီးကျယ် စည်ကားလှ၏။

ထို့ပြင် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ရှိ ဘုရား၊ တန်ဆောင်း၊ သိမ်
ကျောင်း၊ ဓမ္မာရုံ စသည်တို့တွင်လည်း ဘုရားရှပ်ပွားဆင်းတု
တော်များ ပူဇော်ထားရာ၌လည်း ရွှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာရှပ်တုတော်
ကိုပါ ပူဇော်ထားတတ်ကြသည်။ ဤသည်တို့မှာ မြန်မာဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်တို့ အရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်အား ကိုးကွယ်
ယုံကြည်မှုပင် ဖြစ်၏။

အရှင်ဥပဂုတ် ထေရုပ္ပတ္တိ

ဗုဒ္ဓနှင့် အရှင်ဥပဂုတ် အလောင်းတော်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားသခင်သည် တခါတစ်ပါး၌ ရာဇဂဟ
(ရာဇဂြိုဟ်ပြည်) တွင် ရှိတော်မူခဲ့၏။

ထိုစဉ် တစ်နေ့သ၌ ဘိက္ခုအာနန္ဒကို နောက်တော်မှ လိုက်
ပါစေလျက် ရာဇဂဟမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းအလှူခံရန် ကြွဝင်တော်
မူလာခဲ့၏။

ပိယဒဿီခေါ် သူဌေးသားလေးတစ်ယောက်သည် အဖော်
သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ လမ်းမကြီးနံဘေးတွင် မြေမှုန့်များကို
ကိုင်ကာ ကစား၍နေ၏။

သူဌေးသား ပိယဒဿီက ကစား၍နေရာမှ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
ဘုရားသခင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ၏စိတ်တွင်းဝယ် စေတနာ သဒ္ဓါတရားများ ဖြစ်ပေါ်
လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူကစား၍နေသော မြေမှုန့်များကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
ဘုရားသခင်၏ သပိတ်တော်ထဲသို့ လောင်းထည့် လှူဒါန်း
လိုက်၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်က သူ့အား ချီးမြှောက်တော်မူလို့ သဖြင့် ထိုမြေမှုန့်များကို ခံယူတော်မူခဲ့၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်က မြေမှုန့်အလှူခံပြီး ပြုံးတော်မူ လိုက်၏။

ဤတွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သွားတော်မှ ဖြူဖွေးသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် လျှပ်လက်သကဲ့သို့ လင်းခနဲ တစ်ချက် မျှ ထွက်သွားခဲ့ရာ နောက်တွင် ပါရိလောသော ဘိက္ခုအာနန္ဒ က ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင် ပြုံးတော်မူမှုကို သိလိုက်၏။

“အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပြုံးတော်မူပါသလဲ နောင် တော် ဗုဒ္ဓ”

ဤသို့ ဘိက္ခုအာနန္ဒက မေးလျှောက်လိုက်၏။ အာနန္ဒ ... သည် သူဝယ်ကလေး၏ ဖြစ် လ တွံ့ သော အကြောင်းကို မြင်မိ၍ ငါပြုံးသည်တကား....

“ဤသို့ ဖြစ်သော် အကြောင်းစုံကို ညီတော်သီရိရန် မိန့် မှက်ပါဘုရား”

“နားထောင်သော အာနန္ဒ၊ သည်သူငယ်လေးသည် မြေမှုန့် ညှစ်ရတဲ့ကောင်းမှုကြောင့် ငါလွန်ပြီးနောက် ငါ၏ သာသနာ နှစ် ၂၀၀ ရောက်သည့်အခါ မာရ်နတ်ကို နှိမ်နင်းနိုင်မည့် ဘန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံသည့် အရဟတ (ရဟန္တာ) တစ်ဦးဖြစ် လတ္တံ့”

“အမိန့်ရှိတော်မူပါဘုရား”

“ထိုသာသနာနှစ်တွင် ဇမ္ဗူဒိတ် ကျန်းလုံးကို အစိုးရသည့် အသောကမည်သော မင်းကြီးသည် ငါ၏ ဓာတ်တော်များကို ပူဇော်ပွဲသဘင်ကြီး ပြုလိမ့်မည်”

“မုန်ပါ၊ ဆက်လက်မိန့်မြှောက်တော်မူပါဘုရား”

“ထိုပူဇော်ပွဲကို မာရ်နတ် ဖျက်လတ္တံ့၊ ထိုမာရ်နတ်ကို လတ္တံ့ အရဟတအဖြစ် ရောက်ရှိနေမည်ဖြစ်သော ဤသူငယ် လေးက နှိမ်နင်း ဆုံးမလိမ့်မည် အာနန္ဒ”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤသို့မိန့်မြှောက်ကာ ဗျာဒိတ် ပြားခဲ့၏။

ထိုဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဗျာဒိတ်စကားအတိုင်း ဖြစ် သရန် ဖန်တီးလာပုံကား....

သန္ဓေသူ မစ္ဆာဓဝီ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဖြစ်လျှင်တော်မူပြီးနောက် အရံစွေဒအားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ သို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။

တစ်ရံရောအခါတွင် ရာဇဂဟမြို့တော်ကြီးနှင့်မဝေးလှသော အတစ်ခု၌ တံငါရွာကလေးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၏။

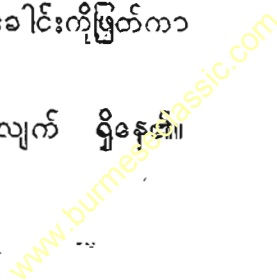
ထိုတံငါရွာကလေးမှ တံငါများ ငါးဖမ်းထွက်လာခဲ့ကြ၏။

တစ်နေ့သ၌ အလွန်ကြီးမားသော ရွှေငါးကြီးတစ်ကောင် တံငါတို့ ဖမ်းဆီးမိခဲ့ကြ၏။

ငါးကြီး ကုန်းပေါ်အရောက်တွင် ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ကာ သေသတ်လိုက်ကြ၏။

ငါးကြီး၏ ဖမ်းမိက်မှာ ဖိုလှိုက် လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေ၏။

ဧကောသံတန်ခါစာပေ

အကူသိုလ်ဝင်ခြင်း

ဤတွင် တံငါသည်ကြီးတစ်ဦးက=

“ငါ့လူတို့၊ ဒီငါးကြီးဟာ ကေန္တ တစ်ခုခုမျိုးထားတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ငါးဗိုက်ထဲကပစ္စည်းကို မထိခိုက်အောင် ဂရုစိုက်ပြီး ဗိုက်ကိုခွဲကြဟေ့” ဟူ၍ ပြောလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ငါးကြီးကို ဂရုတစိုက် ဗိုက်ခွဲကြ၏။

လွန်စွာလှပပြီး ဝဝတုတ်တုတ် ရွှေရုပ်သဖွယ် သမီးငယ်ကလေးကို အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရှိကြရ၏။

ထိုမိန်းကလေးကို အိမ်တွင်ထားကာ ကျွေးမွေး ပြုစု၏။

ရာဇဂဟဘုရင်အား ဆက်သလျှင် ဆုလာဘ်များစွာ ရနိုင်သည်ကို မျှော်ကိုးပြီး တံငါသည်များသည် ဘုရင့်ထံသို့သွားရောက်ကာ ဆက်သကြ၏။

ငါးဗိုက်ထဲမှရသော သမီးငယ်လေးကို မြင်လိုက်ရသော မင်းတရားကြီးကလည်း မေတ္တာသွန်းပြီး အချစ်မိုးစေ့လျက် ပွေ့ဖက်ယုယကား၊ တံငါသည်များအား ဆုလာဘ်ငွေကြေးများစွာ ပေးလိုက်ပြီး သမီးအဖြစ် မွေးမြူလိုက်၏။

ငါးဝမ်းဗိုက်တွင်းမှ ရရှိသော သန္ဓေသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် “မစ္ဆဒေဝီ” အမည်နာမ မှည့်ခေါ်စေ၏။

ရံရွှေတော် အထိန်းတော်တို့နှင့် ပြုစုကျွေးမွေးစေ၏။

အသက်အရွယ် ၁၅-၁၆ အဖျိုးစင်ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဒေဝီစွဲရာ နတ်ကညာတမျှ လှပသူကလေး ဖြစ်လာတော့၏။

ထိုသို့ လူမက နတ်မမျှ၊ လွန်စွာလှပသူလေးဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ရှေးရှေးသော ဘဝတစ်ခုက အခြားသူများအား အလွန်နံ့စော်ညှိတောက်သည့် ငါးပုပ်ရေများဖြင့် ပက်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုအကူသိုလ်က ဝင်လာလေရာ၊ မစ္ဆဒေဝီ၏ လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာမှာ မခံသာ မရှုသာအောင် ငါးပုပ်နံ့များ ထွက်လာခဲ့၏။

သို့ဖြင့် မစ္ဆဒေဝီရှိရာ အနီးအနားမှာပင် မည်သူမျှ မနေမထိုင်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတော့၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်မှာလည်း သမီးတော်ကို မည်မျှပင်ချစ်စေကာမူ ငါးပုပ်နံ့ကြောင့်၊ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်၊ ဖောင်ဖြင့် တင်ကာ မြစ်ရေယာဉ်တကြော မျှောလိုက်ရတော့၏။

ထိုသို့ ဖောင်နှင့်မျှောလိုက်ရာ ဖောင်ရောက်ရာအရပ်ဒေသအသီးသီးမှ ဘုရင်မင်းများသည် တပ်မက်မော၍ မိဖုရားမြှောက်လိုကြသော်လည်း၊ ငါးပုပ်နံ့ကြောင့် မခံနိုင်ကြရကာ မြစ်ကြောင်းကိုပင် ပြန်၍ မျှောလိုက်ကြရတော့၏။

ကံထောက်မခြင်း

မစ္ဆဒေဝီ အဖို့ ကံစီမံသလို မြစ်တစ်ကြော မျှောလာခဲ့ရာ ဥပအမည်ရှိသော ရသေ့တစ်ပါး တရားကျင့်ရာ တောင်သေလာအနီး ဖောင်ကြီး ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့၏။

ငွေတေခင်တန်းစာပေ

ဥပရသေ့လည်း ဖောင်နှင့် ချောလာသည့် မစ္ဆဒေဝီကို ဆယ်တင်ကာ ကျောင်းသစ်မီးသို့ ခေါ်ဆောင်လျက်၊ သမီး အမှတ်ဖြင့် ကျွေးမွေးပြုစုထား၏။

မစ္ဆဒေဝီကိုယ်မှ ငါးပုပ်နံ့များ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ အလွန်တိတ်ဆိတ်သော တောတောင်ယံအတွင်း၌ဖြစ်၏။ လူသူကင်းမဲ့နေခဲ့ရသော မစ္ဆဒေဝီမှာ အပျိုကလေးဖြစ်၏။

သွေးသားမတော်စပ်သော ရသေ့ကြီးအား ဖခင်သဖွယ် ဖုန်နုနု ရံခါဆိုသလို စိတ်ဓာတ်လှုပ်ရှား စိတ်ကစားမိရာမှ ဓာမဂုဏ် အာရုံကင်းပါလျက် အထင်အလင်း သန္ဓေစွဲကပ်ခဲ့၏။

ရှင်ဥပဂုတ်လောင်း မွေးဖွားခြင်း

မစ္ဆဒေဝီသည် သူ့တွင်စွဲကပ် သန္ဓေကိုယ်ဝန် ရှိနေကြောင်း ပရသေ့ကြီးအား၊ လျှောက်ထား ပြောကြားလေရာ ရသေ့ မှီးက...

“ငါ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်မည်၊ စိတ်ချမ်းသာစွာ နလေ”ဟု မိန့်ကြားလျက် သစ်သီးဝလံ ရွာကြံ ကျွေးမွေး ချမ်းသာ၏။

ကိုးလလွန်မြောက်၊ ဆယ်လအခထက်တွင်၊ ချောမောစွာပင် ဘေးရတနာကလေးကို မွေးဖွားခဲ့၏။

ဥပမည်သော ရသေ့ကြီး၏ စောင့်ရှောက်ခံအဖြစ် “ဥပတ္တ”ဟု အမည်မှည့်ခေါ်၏။

ဥပဂုတ်၏ လက္ခဏာ

ဥပဂုတ္တံ သတို့သားကား အရုပ်ဆိုးလှ၏။ အသားအရေ မည်းနက်၏။ စိတ်ကြမ်း၊ ကိုယ်ကြမ်း လူသရမ်းလေးဖြစ်၏။

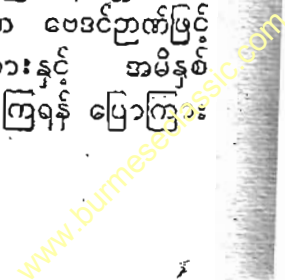
တိုတ်ဆိတ်သော တောတောင်ယံဝယ်၊ ရသေ့ကြီး၏ တရား သံ စာသံတို့ကို ဆူနားမဝင်၊ ကျားဟိန်းသံ၊ မြသေ့ဟောက်သံ တို့ကိုသာ သူသဘောကျ၏။

သူကား ကျားစိတ် ခြင်္သေ့စိတ်ဖြင့် ကြမ်းကြုတ် ရက်စက် အမြဲ ဒေါသထွက်နေသကဲ့သို့၊ မျက်နှာကြီး ညစ်ပုပ်ပုပ်ဖြင့် ငိုတ်တုတ်ထိုင်၍ နေတတ်၏။

ပြည်တော်ပြန်ခွင့် ကြံခြင်း

နေမြင်၊ လမြင် ဗေဒင်အရပ်ရပ် တတ်သိ ကျမ်းကျင်သော ဥပရသေ့ကြီးသည် မစ္ဆဒေဝီနှင့် ဥပဂုတ္တတို့၏ အလားအလာကို သေချာစွာ တွက်ဆ၍ကြည့်ရာ၊ ဤတောင်ယံတွင် ခုနခြင်းထက် နေရပ်သို့ပြန်၍ နေခြင်းက အကျိုးထူးမည်ကို သိမြင်၏။

ဥပဂုတ္တကား ရုပ်ရည်ရော စိတ်နေပါ မည်မျှပင် ခက်ထန် ကြမ်းတမ်း ဆိုးသွမ်းစေကာမူ၊ မကြာလှသော ကာလ အတွင်း၌ ထင်လင်းမှန်စွာ ခိဏာသဝ ဆဋ္ဌဘိညာပဋိသမ္ဘိဒါပတ် ရဟန္တာမြတ် ဖြစ်လိမ့်မည်ကို ရသေ့ကြီးက ဗေဒင်ဉာဏ်ဖြင့် အမှန်ကိုသိသောကြောင့် သမီးနှင့်မြေး သားနှင့် အမိနှစ် ယောက်တို့အား နေပြည်တော်အရောက် ပြန်ကြရန် ပြောကြား တိုက်တွန်း၏။

သို့ဖြင့် မစ္ဆာဒေဝီနှင့် ဥပဂုတ္တတို့မှာ တောတောင်မြိုင်ယံကို ကျော်လွန်ပြီး မြစ်ကြောင်းမှ လှူနေရပ်ထံသို့ ဆန်တက်ခဲ့ကြ၏။ ရာဇဂဟ နေပြည်တော်အနီးသို့ ချည်းကပ်ခဲ့မိကြ၏။

ဖခင်ဘုရင်ကြီးလည်း သမီးပြန်လာကြောင်း သတင်းကောင်း ကြားရ၏။

ကိုယ်တိုင်ထွက်၍ ကြိုဆိုခြင်းပြု၏။

သမီးတင် သားတော်ပါ ပါလာသောကြောင့်၊ ဘုရင်ကြီးမှာ နန်းလျာရပြီဟု ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သားလုကြခြင်း

ဘုရင်ကြီးသည် သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ အသက်အရွယ် အိုမင်းပြီး မကြာမီ နတ်ရွာ လှားမည်ကို သိ၏။

ချစ်သမီးအား အဆောင်အယောင် အမျိုးမျိုးကို ပြန်လည် အပ်နှင်းပြီး၊ မြေးတော် ဥပဂုတ္တအား ထီးနန်းအပ်လှူ တာဝန်ပွဲကြီး ပြုမည်ဟု စီစဉ်လေတော့၏။

ဤသို့ မြေးတော်အား နန်းတင်ရန် စီမံကာ မစ္ဆာဒေဝီအား ပြောဆို ထိုင်ပင်၏။

မစ္ဆာဒေဝီမှာ ရသေ့ကြီး ပြောစကားအရကြောင့် သားတော်အား ဘုရင် မဖြစ်စေလိုပါ။

သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကာ လောကုတ္တရာစခန်း နိဗ္ဗာန်လမ်းသို့ သွားစေချင်၏။

မြေးကို နန်းတင်လိုသော ဘုရင်ကြီးနှင့် ရဟန်းပြုစေလိုသော မစ္ဆာဒေဝီတို့ သားလုပွဲကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။

ဤသို့ ဘုရင်ကြီးနှင့် သမီးတော်တို့ သားကို နန်းတင်မည့် ရဟန်းပြုစေမည်ဟု အကြိတ်အနယ် ပြောဆိုပွဲကြီး ပြုနေကြစဉ် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

ကောင်းကင်ယံတွင် ဥပဂုတ္တ လူငယ် ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်း

မစ္ဆာဒေဝီနှင့် ဘုရင်ကြီးတို့ သားလုပွဲတွင် ဘုရင်ကြီးတက်ကာ သာ နိုင်ဖို့များ၏။

ဘုရင်ကြီးအလိုကျ ထီးနန်းစည်းစိမ်ဖြင့် နေရပါမူ ကာမဂုဏ် ညွှန်ဗွက်၌ ကျွဲလျက်သာ နေပေတော့မည် ဖြစ်၏။

အချည်းနှီး အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးပေတော့မည်ဟု ကော်ခင်းစွာ သိမြင်သော နတ်ဒေဝါ တစ်ပါးသည် ကိုယ်ဆောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာဖြင့် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာကာ ဥပဂုတ္တ သမီးသားအား ကောင်းကင်ယံသို့မြှောက်ချီပင့်ယူသွားတော့၏။

နတ်ဒေဝါ လက်တွင်း၌ ပါသွားသော ဥပဂုတ္တ သတ္တိသားလည်း သူ့အား နတ်သိကြားများ ပင့်ချီသွားကြောင်းကို သတိပြုမိ၏။

ထို့ကြောင့် မကောင်းသဖြင့် အကြံပြုက ကောင်းကင်ယံမှ ကျပြီး အကျိုးမဲ့ သေဖွယ်ရှိ၏။

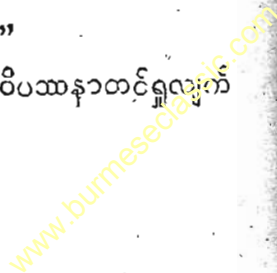
ကောင်းသောစိတ်ဖြင့် သင်္ခါရတရားတို့ကို နှလုံးသွင်းအံ့ဟု အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သင်္ခါရ တရားတို့ကို ဝိပဿနာ ရှုနေက ကောင်းကင်မှ ကျရစေကာမူ သေရကျိုးနပ်မည် ဖြစ်၏။

ဤသို့ ဆင်ခြင်ကာ....

“အနိစ္စာဝတ သင်္ခါရာ၊
ဥပ္ပါဒါဝယ ဓမ္မိနော၊
ဥပ္ပဗ္ဗိတော နိရုဇ္ဈန္တိ၊
တေသံ ဝူပသမောသုခေါ။”

ဟူသည့်အတိုင်း သင်္ခါရ တရားတို့ကို ဝိပဿနာတင်ရှုလျက် ပါသွားလေ၏။

ထိုခဏချင်း၌ ကောင်းကင် အဇ္ဈာမှပင် သမာပတ် အဘိညာဓိတို့နှင့် တိမ်ယာဉ်စီးနင်း၊ အာသဝေါကင်းသည့် အဂ္ဂဒက္ခိနယျ၊ အရဟတု ခိဏသဝံ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ကြေးပြာသဒ္ဓိမာန် ပေါ်ပေါက်

ဥပဂုတ္တ သတ္တိသားအား ထမ်းဆောင်လာသော နတ်ဒေဝါ သည်လည်း ရဟန္တာ ဖြစ်မှန်း သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဥပဂုတ္တ၏ ကိုယ်ကို လွှတ်လိုက်၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တသည် ကောင်းကင်ယံတွင် ဈာန်ယာဉ်ဖြင့် ပျော်ပွေလျက် ချမ်းမြေ့စွာ နေရာမှ အောက်အရပ်ဆီသို့ ရှုကြည့်လိုက်ရာ မြေပြင်ကင်းဘိ၊ ပကတိ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာကြီးကို အပြောကျယ်စွာ တွေ့မြင်တော်မူ၏။

ထိုသမုဒ္ဒရာ ရေမျက်နှာပြင်ကို အရှင်ဥပဂုတ္တ ရှုမြင်လိုက်သော တစ်ခဏပင် ပရိပရ ဘဝါ ဘဝက ဘုန်းကံကြောင့် ကြေးပြာသဒ္ဓိ ဝိမာန်ကြီး ပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့၏။

ဤကြေးပြာသဒ္ဓိကား ငါ၏ ရှေးကောင်းမှု ကံကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ကြေးပြာသဒ္ဓိပင် ဖြစ်၏။

ငါသည် ဤကြေးပြာသဒ္ဓိ အတွင်းမှာပင် ဖလသမာပတ် ဝင်စား၍ နေတော့အံ့ဟု ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်ကာ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူ၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာသည် အခြားသော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်အတူ သီတင်းသုံးဘဲ မိမိတစ်ပါးတည်းသာ ကြေး

ပြာသဒ္ဓိ အတွင်းဝယ် အစဉ်သဖြင့် သမာပတ်ဝင်စားလျက် နေတော်မူလာခဲ့၏။

မှတ်ချက်။ ၊ ရှင်ဥပဂုတ္တ သတ္တိသားမှာ ကလေးသူငယ် အရွယ်နှင့်ပင် ရဟန္တာ ဖြစ်ခဲ့၏။ သာမဏေ ပြုပုံကို ကျမ်းများတွင်မတွေ့ရစေကာ ရှင်သီဝလိကဲ့သို့ပင် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးမှ သာမဏေ ပြုသည်ဟု လည်းကောင်း၊ နောင် အသက်စေ့လျှင် ရဟန်း ပြုသည်ဟု လည်းကောင်း သိမှတ်ရမည်သာ။

အသောက မင်းတရားကြီး

သာသနာ သက္ကရာဇ် ၂၀၀ ခန့်တွင် ပဇ္ဇိမဒေသ ပါဠိလိပုတ် နိုင်ငံ၌ အသောကဘုရင် စိုးစံခိုက် ဖြစ်၏။

အသောက မင်းကြီးသည် ဘုန်းတန်ခိုး အာဏာကြီးလှ၏။ ဇမ္ဗူဒိတ်ကျွန်းလုံးကို အစိုးရ၏။

သို့ပါသော်လည်း ခမည်းတော် ဝိန္ဒုသာရမင်းကြီးလက်ထက် က ကိုးကွယ်မြဲဖြစ်သော တိတ္ထိ ရဟန်းတို့ကိုသာ ကိုးကွယ်၍ နေရကား ဘုရားမှန်၊ တရားမှန်၊ သံဃာမှန် မသိမြင်ဘဲရှိနေခဲ့ ရသေး၏။

တစ်နေ့သော် လေသာပြတင်းမှု လမ်းခရီးကို ရှုမျှော်နေစဉ် ဣန္ဒြေသိက္ခာ ပြည့်စုံစွာဖြင့် ဆုံးမခံကြလာသော သာမဏေငယ် နိဂြောဓကို တွေ့မြင်လေရာ လွန်စွာမှ ကြည်ညိုလှသဖြင့် မင်းချင်း တစ်ယောက်အား သွားရောက် ပင့်ချေဟု စေလွှတ်လိုက်၏။

သပိတ်ပိုက်လျက် ကြွလာသော သာမဏေငယ် နိဂြောဓကို မြင်လျှင် အသောကမင်းကြီးမှာ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထလာ အောင် အံ့ဩကာ ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။

နိဂြောဓ သာမဏေကား အသောကမင်းကြီး သုတ်သင်ခဲ့ သည့် သုမနမင်းမျိုး ကိုးကျိပ်ကိုးတွင် အကြီးဆုံးသော သုမန မင်းကြီး၏ သားတည်း။

အသောကမင်းကြီးက သာမဏေကို ကြည့်ရင်း သုမန မင်းကြီးနှင့် မျက်နှာခြင်း တူလှပေတကားဟု အောက်မေ့နေ၏။

“သာမဏေငယ်...ဤနန်းတော်သို့ ပုဂ္ဂိုလ်အများပင် နေ့စဉ် ကြွလာကြသည်။ အသင်နှင့် သင့်လျော်မည့်နေရာကို ကြည့်၍ နေပါလော့”

အသောကမင်းကြီးက သာမဏေငယ်အား ဤသို့ပြောကြား လိုက်၏။

နိဂြောဓသာမဏေကလည်း ဟိုသည်တို့ကိုကြည့်ကာ မိမိထက် မြင့်မြတ်သူ ရှိ၊ မရှိ စူးစမ်းလိုက်၏။

မိမိထက် မြင့်မြတ်သူကို မတွေ့မှ ထီးဖြူအောက်ရှိ ရာဇပလ္လင် ထက်သို့ တက်ရောက် သီတင်းသုံး ထိုင်နေသော်မူ၏။

သာမဏေ၏ အပြုအမူကို အသောကမင်းကြီးက လွန်စွာ သဘောတွေ့၍ နေ၏။

“သာမဏေငယ်...အသင် အဘယ်တွင် နေသနည်း။ သင်၏ ဆရာကား မည်သူ ဖြစ်ပါသနည်း။ မည်သူ၏ အဆုံးအမကို ခံယူ ပါသနည်း”

အသောက မင်းကြီးက မေးခွန်းတွေ တသိကြီး မေး ခဲ့၏။

“ဒကာတော် မင်းကြီး...ငါ၏ ဆရာကား တရားအလုံးစုံကို ဆရာမရှိ မိမိအလို သိသော ဗုဒ္ဓတည်း။ ငါသည် ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမအတိုင်းခံယူ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ ဗုဒ္ဓဟောကြားအပ်သော ဓမ္မကို ငါကျင့်ကြံလိုက်နာ၏။

သာမဏေက ဤသို့ ဖြေကြားတော်မူလိုက်၏။ မင်းကြီးသည် လွန်စွာ နှစ်သက်ဖော်မူ၏။

“သာမဏေငယ်...သင်သိသော ဓမ္မကို ကျွန်ုပ်အား ဟော ကြားတော်မူပါလော့”

ဤသို့ မင်းကြီးက တောင်းပန်လျှင် သာမဏေက...

“အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒိ၊ ပမာဒေါ ပစ္စုနော ပဒိ။”

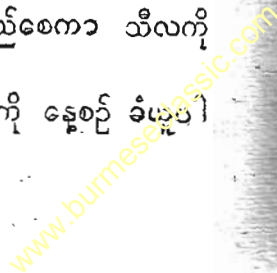
အစရှိသော ဓမ္မပစ္စများကို ဟောကြားလေရာ ပါရမီရင့်ပြီး ဖြစ်သည့် မင်းကြီးလည်း သူ၏ ဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန်ကာ အကျယ်ကို ခြုံငုံပြောသွား၏။

ဤမှစ၍ အသောကမင်းကြီးသည် တိတ္ထိရဟန်းတို့ ဟော ကြားသော ဘုရားကား အနှစ်မရှိ၊ အကျိုးမဲ့ကိုသာ ဖြစ်စေ တဟု သိမြင်လာ၏။

တိတ္ထိတို့အား လှူဒါန်းနေကျ ဆွမ်းဝတ်ကို သာမဏေအား မှုန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သာမဏေက မင်းကြီးအား သရဏဂုံတည်စေကာ သီလကို ဆောက်တည်စေ၏။

“သာမဏေ...ကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းအလှူဝတ်ကို နေ့စဉ် ခံယူပါ သော့”

သရဏကို သီလတည်ကာ ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမခံအဖြစ်သို့ ရောက် ပြီးသော မင်းကြီးသည် နိဂြောဓ သာမဏေကို အကြောင်းပြု ကာ... “အသောကာရာမ” ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ် လျက် ရဟန်းသံဃာတော်များအား လှူဒါန်းပြီး ပစ္စည်း လေးပါးတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ ပူဇော်၏။

စေတီတည်ရန် ဓာတ်တော်များ၊ တူးဖော်

တစ်နေ့တွင် အသောကမင်းကြီးသည် သူ့ဆောက်လုပ် လှူ ဒါန်းသော အသောကာရာမ ကျောင်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက် ကာ သံဃာတော်များနှင့် ဆွေးနွေး၏။

“အရှင်မြတ်တို့ဘုရား—ဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူသည့် ဓမ္မသည် မည်မျှ ရှိပါသနည်း”
“ဒကာတော် မင်းကြီး...ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မဟူသည် ဓမ္မဝိနယအား ဖြင့် သုံးပါး၊ နိကာယ်အားဖြင့် ငါးပါး၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာအားဖြင့် ရှစ်သောင်းလေးထောင် ရှိပေသည်”

ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်များ၏ ဖြေကြားချက်ကို ကြားရလျှင် မင်းကြီးသည် သန္တတရား လွန်စွာ ပွားများလာရကာ...

“အရှင်သူမြတ်တို့ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ရှိခဲ့သော် အကျွန်ုပ်သည် စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် တည်၍ ပူဇော်လိုပါ၏” ဟူ၍ လျှောက်ထားတော်မူ၏။

“အရှင်သူမြတ်တို့ ထိုစေတီများတွင် ဗုဒ္ဓ၏ သရီရဓာတု ဖြစ်သော ဓာတ်တော်များကိုပါ ဌာပနာလိုပါသည်။ အဘယ် တွင် ရပါအံ့နည်း”

“ဒကာတော်မင်းကြီး ရာဇဂဟန္တိ အဇာကသတ္တမင်းကြီး သည် ဓာတ်တော်တို့ကို မြေတွင် ခဲယဉ်းစွာ မြှုပ်နှံ တည်ထား ခဲ့၏။ ထိုဓာတ်တော်များကို တူးဖော်ရရှိ ပူဇော်နိုင်လေ လတ္တံ့။”

ဗုဒ္ဓ၏ သရီရဓာတု များကား...

- (က) အကြီးဆုံးဖြစ်သော ပဲနောက်စေ့ ခန့်ရှိ ဓာတ်တော် များမှာ ရွှေစင်ပကတိ ပြုံးပြုံးငြိလိုက် ရှိကြကုန်၏။
- (ခ) အလတ်စားဖြစ်သော ဆန်ကြိုးခန့်ရှိ ဓာတ်တော် များမှာ သာဓူာငွေခဲ၊ ပုလဲဥတူ၊ တော်ဖြူသဏ္ဍာန် အလှူ အငြိုးငြိုး ရှိနေကြကုန်၏။
- (ဂ) အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည့် မုန်ညှင်းစေ့ ခန့်သာ ရှိသော ဓာတ်တော်များကား မြတ်လေးပွင့်အသွင် အလှူ တလွင်လွင်နှင့် ရှိနေကြကုန်၏။

အသောကမင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓကိုယ်စား ဓာတ်တော်များကို အားပါးတရ (၇)ရက်တိုင်အောင် ပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပ ပြု လုပ်ကာ ပူဇော်ပြီးနောက်...

“အရှင်သူမြတ်တို့၊ ဗုဒ္ဓ၏ သရီရဓာတုများကို ရရှိပေပြီ။ ဤ ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာလျက် ဇမ္ဗူဒိတ်အနှံ့ စေတီ တည်ထား ကိုးကွယ် လိုပါသည်။ ဓာတ်တော် အများအပြားကို လည်း နှုပါဠလိပုတ္တမာပင် မဟာစေတီကြီး တည်၍ ပူဇော်လိုပါ သည်” ဟူ၍ ရဟန္တာကြီးများအား လျှောက်ကြားလိုက်၏။

“ကောင်းလှပေသည် ဒကာတော် မင်းမြတ်”

“သို့ဖြစ်၍ ဤဓာတ်တော်များအား မဟာစေတီ တည်မည့် ဌာနသို့ ပူဇော်ရန် အချိန်တန်ပါပြီ။ ထိုဓာတ်တော် များကို ယူဆောင်၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ပူဇော်ပွဲကြီး ပြုလုပ်ပါမည်”

“ကောင်းလေစွ ဒကာတော် မင်းကြီး”

“မှန်ပါ။ မာရ်နတ်ဟူသည် ဤ သို့သော အလှူပူဇော်ပွဲများကို ဖျက်ဆီးတတ်သည်ဟု ကြားဖူးပါ၏။ ထိုမာရ်နတ်၏ အန္တရာယ်နှင့် အခြား အန္တရာယ်များကို တားဆီးပိတ်ပင် ပေးတော်မူကြပါ ဘုရား”

“မစိုးရိမ်လင့် ဒကာတော်မင်းကြီး၊ ငါတို့တာဝန်ယူကြအံ့”

ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်ကြီးများသည် ဤသို့ ဝန်ခံကြပြီးနောက် ထိုကိစ္စအတွက် အသောကာရာမ ကျောင်းတော်ကြီးမှာပင် အစည်းအဝေးကြီး ကျင်းပကြ၏။

အရှင်သူမြတ်တို့ကား မင်းတရားကြီး၏ စေတနာကို ဝမ်းသာ တာဝန်ယူလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ကိုယ်တိုင်က ရဟန္တာများဖြစ်ကြစေကာမူ မာရ်နတ်ကို တားဆီးမနိုင်စွမ်း မရှိကြပေ။

ထို့ကြောင့် အစည်းအဝေးကြီးကို ပြုလုပ်၏။

မာရ်နတ်ကို နှိမ်နင်းနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအစည်းအဝေးကြီး၌ မည်သည့် ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ် တစ်ပါးမျှ မာရ်နတ်ကို နှိမ်နင်းရန် တာဝန်မယူခဲ့ကြပဲ ရှိနေ၏။

နဂါးမင်းတစ်ဦးသည် လူ့အသွင် ဖန်ဆင်းလျက် ထိုအစည်းအဝေးကြီးတွင် တက်ရောက် နားထောင်နေသည်ကို ကောင်းကင်ယံမှ ဂဠုန်မင်းက မြင်လေလျှင် ထိုးသုတ်အံ့သော အမှုအရာကို ပြ၏။

ဤတွင် သေဘေးကို ကြောက်လှသော နဂါးမင်းလည်း ရဟန္တာကြီးများအား ကယ်တင်ပါရန် လျှောက်ထား၏။

ရဟန္တာကြီးများက ၎င်းတို့မတတ်နိုင်သဖြင့် တတ်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ် ရှိလေက ထွက်၍ ကာကွယ်ရန် ပြောကြားကြ၏။

ဤတွင် သာမဏေငယ် တစ်ပါးက ရုတ်တရက် ထလာကာ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားလျက်၊ ကျောက်ဖျာကြီး ဖန်ဆင်းကာ ဂဠုန်၏ ရန်မှ ကာကွယ်ပေးလိုက်၏။

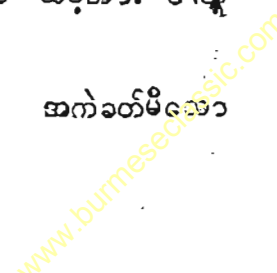
နဂါးကို ထိုးသုတ်ရန် အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ထိုးဆင်းလာသော ဂဠုန်ကြီးမှာ ကျောက်ဖျာကြီးကို ရင်ဖြင့်တိုက်ဆောင့်မိကာ ရင်ကွဲမတတ် ဖြစ်၍သွားလေတော့၏။

ဂဠုန်ကြီးကား အကြိမ်ကြိမ် ပျံတက်ကာ ထိုးသုတ်ချီရန် ကြိုးစား၍ မရသည့်အဆုံးတွင်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

နဂါးမင်းလည်း သာမဏေကလေးအား ကျေးဇူးတင်လှစွာဖြင့် ရှိခိုးကန်တော့ကာ နဂါးပြည်သို့ ပြန်သွားလေတော့၏။

“အမောင်သာမဏေငယ်...ဂဠုန်ရန်ကို ခုခံရန် ပထမပြောကြားစဉ်က မတုန်မလှုပ် နေခဲ့သည့်အတွက် သင့်အား ငါ့ထို့ဒဏ်ပေးကြမည်”

သာမဏေကလေး၏ အစွမ်းသတ္တိကို အကဲခတ်မိသော ရဟန္တာကြီးတစ်ပါးက ပြောလိုက်၏။

“အရှင်ဘုရားတို့ စပေးလိုသောဒဏ်ကို ပေးပါ။ တပည့်တော် ခံယူပါမည်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ သာမဏေ၊ အသောကမင်းကြီး၏ ဓာတုပူဇော် သဘင် ဓာတ်တော် ပူဇော်ပွဲကြီးတွင် မာရ်နတ်၏ အန္တရာယ်ကို အသင် ထားဆီးရမည်”

“အရှင်ဘုရားတို့ မာရ်နတ်၏ အန္တရာယ်ကို တပည့်တော် မကာကုယ်နိုင်ပါ။ မာရ်နတ်သည် အလွန် သန်ခိုးကြီးလှပါ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလန် ရဟန္တာမြတ်ကိုပင် အန္တရာယ် ပြုခဲ့ပါသေး၏။ စာပည့်တော် မျှလောက်သေး သာမဏေငယ်သည် မည်သို့ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း”

“မာရ်နတ်ကို အသင် မနှိမ်နင်းနိုင်က နှိမ်နင်းနိုင်သူကိုညွှန် လော့”

သာမဏေငယ်သည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“မှန်လှပါ။ တောင်သမုဒ္ဒရာ အတွင်းဝယ် ကြေးပြာသာဒ်၌ သမာပတ် ချမ်းသာကို ခံစား၍နေသော ဥပဂုတ္တ အရဟတသည် မာရ်နတ်ကို ဆုံးမနိုင်ပါမည်။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓကလည်း ဥပဂုတ္တ အရဟတသည်သာလျှင် မာရ်နတ်ကို နှိမ်နင်းနိုင်မည်ဟု မြတ်ကြား တော် မူခဲ့ပါသည်ဘုရား”

ရဟန္တာကြီးများကလည်း သာမဏေငယ်၏ စကားအရ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြ၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာကို သွားရောက်ပင့်ဆောင်

အစည်းအဝေးကြီးမှ သင့်လျော်သော ရဟန္တာကြီးနှစ်ပါးတို့ အား ဥပဂုတ္တ အရဟတကို သွားရောက်ပင့်ဆောင်ရန် စေလွှတ် လိုက်ကြ၏။

ရဟန္တာကြီး နှစ်ပါးလည်း - တာဝန်အရာ အဘိညာဉ် သန်ခိုးဖြင့် သမုဒ္ဒရာ ရေအပြင်ကို ငုပ်လျှိုးကာ အရှင်ဥပဂုတ္တ ထံသို့ ရုတ်ချည်း ရောက်ရှိ၍ သွားခဲ့ကြ၏။

ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်လည်း သမာပတ်မှ ထကာ အာဂန္တု ရဟန္တာကြီး နှစ်ပါးအား ကြိုဆိုခြင်း ပြုရလေတော့၏။

“အဘယ်အကြောင်းဖြင့် ကြွလာတော် မူကြပါသနည်း အရှင်သူမြတ်တို့”

“ငါ့ရှင်ဥပဂုတ္တ၊ သံဃာသည် သင့်အား အလိုရှိ၏။ ထို့ ကြောင့် ငါတို့ ကြွလာရခြင်း ဖြစ်၏တကား”

“ကောင်းလှပါပြီ အရှင်သူမြတ်တို့၊ ကြွတော်မူနှင့်ကြပါ။ ဘုရားတပည့်တော် လိုက်ခဲ့ပါအံ့”

ရဟန္တာကြီးနှစ်ပါးလည်း အရှင်ဥပဂုတ္တက လိုက်ခဲ့ပါမည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

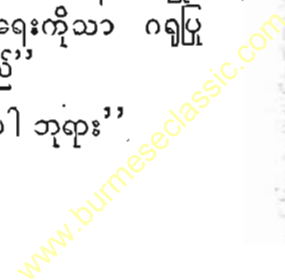
သံဃာတော် အစည်းအဝေးသို့ အရှင်ဥပဂုတ္တက အလျင် အထက်နှင့်၍ နေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

မိမိတို့က တန်ခိုးဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပြန်လာပါလျက် အရှင် ဥပဂုတ္တက ပိုမို၍ လျင်မြန်စွာ ရောက်နှင့်သောကြောင့် ရဟန္တာ ကြီးနှစ်ပါးမှာ အံ့ဩ ချီးမွမ်းမဆုံး ဖြစ်နေကြ၏။

သံဃာ အစည်းအဝေးကြီး၌ မထေရ်ကြီးဖြစ်သည့် ရဟန္တာ ကြီးတစ်ပါးက ဤသို့ မိန့်ကြား၏။

“ငါ့ရှင်ဥပဂုတ္တ...သင်သည် ဥပုသ်မပြု၊ ပဝါရဏာမပြု၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံဘဲ မိမိချမ်းသာစွာ နေရေးကိုသာ ဂရုပြု နှုသဖြင့် သင့်အား ဒဏ်ထားရလိမ့်မည်”

“မှန်ပါ၊ ထားသောဒဏ်ကို ခံရန်အသင့်ပါ ဘုရား”

“အိမ်း-သင်အားထားပံ့ပိုးပေးတာမှာ အခြားမဟုတ်၊ အသေက မင်းတရားကြီး၏ ဓာတုပူဇော် သတင်တွင် မာရ်နတ်၏ ဘေး အန္တရာယ်မှ ကာကွယ် တားဆီး နှိမ်နင်းပေးရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်”

‘ဗိုးရိမ်တော်မူပါနှင့် ဘုရား၊ မာရ်နတ်၏ အန္တရာယ်ကို တပည့်တော် ခုခံကာကွယ် တားဆီးပါမည် ဘုရား’

အရှင်ဥပဂုတ္တ၏ ဝန်ခံစကားကို ကြားရသည့်အခါ သံဃာ အစည်းအဝေး တစ်ခုလုံးမှ ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုခေါ်ကြ၏။

ရဟန်းများက အရှင်ဥပဂုတ္တအား ဆွမ်းကိစ္စအတွက် မေး မြန်းကြရာ၊ သမာပတ်မှ ထသည့်အခါတိုင်း သင့်လျော်စွာ ဆွမ်းခံ၍ စားကြောင်း သိရသဖြင့် တစ်ဦးသော ရဟန်းက...

“အရှင်ဥပဂုတ္တ အကျွန်ုပ်မှာ ရွေးဘုန်းကံကြောင့် တစ်နေ့ လျှင် ဆွမ်းလေးသပိတ် ရပါ၏။ ၁-သပိတ်ကို ကျွန်ုပ်အတွက် ထား၍ ၃-သပိတ်ကို အသင့်အား လှူပါရစေ” ဟူ၍ ပြော ကြားလိုက်၏။

“ငါ့ရှင်...သင်၏ ဆွမ်းသည် အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် ရခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း”

“အကျွန်ုပ် သူဌေးသား ဖြစ်စဉ်က ရဟန်းပြုခဲ့ရာ မခင် သူဌေးကြီးထံ ဆွမ်းစားသွားတိုင်း သီတင်းသုံးဖော် ဖြစ်သည့် သံဃာသုံးပါးကို ပင့်၍ သွားပါသည်။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် ဆွမ်း၄-သပိတ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“ငါ့ရှင် အသင်၏ ဆွမ်းကား စေတနာသက်သက်ဖြင့်လှူ၍ ရသော ဆွမ်းမဟုတ်၊ သား၏ ချစ်ခြင်းဖြင့်လှူသော ဆွမ်းသာ ဖြစ်ပြီး ငါမစားလို”

ဤသို့ အရှင်ဥပဂုတ္တက ငြင်းပယ်လိုက်၏။

ဆွမ်းလှူလိုသော အခြားရဟန်းတစ်ပါး ခေါ်ဝေါက်လာ ပြန်၏။

“အရှင်ဥပဂုတ္တ အပည့်တော်၏ ဆွမ်းမှာ စင်ကြယ်လှပါ စွဲဖြင့် အလှူခံတော် မူပါလော့”

“ငါ့ရှင်၏ ဆွမ်းမှာ အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် ရသော ဆွမ်း ဖြစ်ပါသနည်း”

“တပည့်တော်ကား ရွေးဘဝ တစ်ခုက ဗေဒင်ဆရာဖြစ်ပါ၏။ ဗေဒင် မေးသူများထံမှ လာဘ်သပွကာ များစွာရပါ၏။ တစ်နေ့သို့ ရွာမှ အထွက်တွင် ငတ်မွတ်ကာ နံရိုးများအပြိုင်း ပြိုင်းထလျက် လဲနေရှာသော ခွေးပိန်မ တစ်ကောင်ကို တွေ့ရ လေရာ၊ သနားလှသဖြင့် ဝမ်းတွင်းမှ အစာကို အန်ထုတ်၍ ကျွေးမွေးခဲ့ပါ၏။ ဆာလောင်လှစွာ အငမ်းမရ စားနေသော ခွေးပိန်မကလေးကို ကြည့်ကာ စေတနာများစွာ ဖြစ်ပွားခဲ့ ပါ၏။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် စတုမရုဏေသော အလွန်ကောင်း မြတ်သည့် ဆွမ်း ၂ သပိတ် ရပါသည်။ အရှင်ဘုရားအား ၁ သပိတ် လှူပါ၏”

“ငါ့ရှင်...သင်၏ အလှူသည် ပမုန်ဖြတ်သေး။ သင်စေတနာ ရှိက အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်၍ မြတ်သောအစာကို ကျွေးသင့်၏။ သို့မဟုတ် တစ်ခုအစားနေရာမှ ဝယ်ယူ၍ ကျွေးသင့်၏။ သို့ပါ လျက် အန်၍ ကျွေးသဖြင့် သင့်ဆွမ်းသည် အန်ဖတ်စော်နံ ဟောင်တကား။ ငါမစားလို၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းခံ၍စားအံ့”

ဤသို့ဖြင့် အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်သည် မည်သူ့ ဆွမ်း ကိုမျှ လက်မခံဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် ဆွမ်းခံ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

အသေက မင်းတရားကြီးလည်း မာရ်နတ်ကို နှိမ်နင်းမည့် ရဟန္တာမြတ်တစ်ဦး ဆုတ်ရိုနေပြီဟူသော သတင်းစကား ကြောင့် ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက်ခဲ့၏။

“မင်းကြီး... ဤအရှင်သည် မာရ်နတ်ကို နှိမ်နင်းမည့် အရှင် ဖြစ်သတည်း”

မင်းကြီးက အရှင်ဥပဂုတ္တကို ကြည့်ရင်း ဤအရှင်ကား အလွန် အရပ်ဆိုးစွာ ကြမ်းတမ်းဟန်ရှိပေစွာ သနားညှာတာစိတ် ရှိဟန်မတူ၊ မာရ်နတ်ကို နှိမ်ပေလတ္တံ့ ဟူ၍ စဉ်းစား၍ နေ၏။

“ဒကာတော် မင်းကြီး၊ ဤအရှင်ကား တန်ခိုးကြီးလှသော ဥပဂုတ္တမည်သော ရဟန္တာမြတ်တည်း။ တစ်ဦးသော မာရ်နတ် ကို မဆိုထားဘိ။ အထောင်မကသော မာရ်နတ်များကိုပင် နှိမ်နင်းနိုင်စွမ်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သတည်း” ဟူ၍ ရဟန္တာကြီး များက မင်းကြီးအား မိန့်ကြားကြ၏။

“မှန်ပါ... ဘုရားတပည့်တော် ယုံကြည်ပါသည် ဘုရား”

မင်းတရားကြီးလည်း ဤသို့ သျှောက်ထားပြီး အရှင်ဥပဂုတ္တ အား...

“နက်ဖြန် နန်းတော်သို့ ဆွမ်းအလှူခံကြပါ” ဟူ၍ သျှောက် ကြားကာ နန်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အသောက မင်းတရားကြီးသည် မိမိ၏ ဆင်တော်ဖြစ်သော ပိဋနဆစ်ကြီးကို နေ့စဉ် တိုက်နေကျထက် ထက်ဝက်မျှပိုသည့် အရက်တို့ကို တိုက်၍ အရှင်ဥပဂုတ္တ ကြွလာလျှင် အခြားလမ်းမှ မလာစေဘဲ၊ ဆင်ကြီးရှိရာမှသာ လာစေရန် ဆင်ကြီးနှင့် ဆီး ကြို၍ တိုက်ရန် မင်းချင်းတို့အား မှာကြားထား၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တလည်း မင်းတရားကြီး၏ ပင့်လျှောက်ချက်အရ နံနက်ခင်းတွင် နန်းတော်သို့ ဆွမ်းအလှူခံရန် ကြွလာခဲ့၏။

ဆင်ထိန်းများလည်း ဆင်ကြီးအား ချွန်းဖွင့်ကာ တရကြမ်း လွတ်လိုက်လေရာ ဆင်ကြီးသည် ပြင်းထန်ကျယ်လောင်စွာ နော်

ခြည်လျက်၊ လမ်းတွင် တွေ့သမျှ နင်းချေချိုးဖွဲကာ အရှင် ဥပဂုတ္တအထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေး၍ ထိုးလိုက်၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တလည်း မိမိအား စမ်းသပ်မှန်း သိသဖြင့် ဆင် ကြီးအား လက်ဝါးဖြင့် ဆီး၍ ကာလိုက်၏။

ဆင်ကြီးမှာ ဦးခေါင်းစိုက်လျက် ကျောက်ရုပ်အသွင်ဖြစ်သွား လေတော့၏။

အသောက မင်းတရားကြီးလည်း ထိုဖြစ်ပျက်ပုံကို နန်းတော် မှုနေ၍ မြင်တွေ့လေရာ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ဆင်း သက်လာကာ အရှင်ဥပဂုတ္တအား ဆီးကြိုပြီး သပိတ်တော်ကို လှမ်းယူ၏။

“အရှင်သူမြတ် အကျွန်ုပ်၏ စမ်းသပ်ချက်မျှသာ ဖြစ်၍ ဆင်ကြီးအား ခွင့်လွှတ်တော်မူပါလော့”

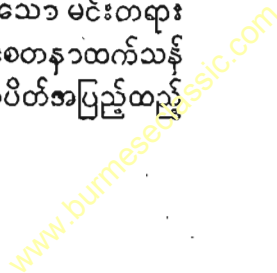
“ကောင်းပြီ... ဆင်ကြီး သွားလိုရာသို့ သွားစေ”

အရှင်ဥပဂုတ္တ၏ မိန့်ပြုက်သံ အဆုံး၌ ဦးခေါင်းစိုက်ကာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ဖြစ်နေသော ဆင်ကြီးမှာ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားကာ ကောင်းမွန်စွာပင် ဆင်တင်းကုပ်သို့ ဝင်ရောက်သွားတော့၏။

အရှင်သူမြတ်၏ တန်ခိုးတော်ကို ဒကာတော် မြင်တွေ့ရပါပြီ။ စေတီ ပူဇော်ပွဲတော်၌ မာရ်နတ်၏ အန္တရာယ်ကို တားဆီးတော် မူပါဘုရား”

“ဒကာတော်မင်းကြီး မစိုးရိမ်လင့်၊ ဓာတုပူဇော်သဘင်ကိုသာ ကောင်းစွာ ပြုလုပ် ပူဇော်ပါလော့”

အရှင်ဥပဂုတ္တ၏ မြက်ကြားချက်ကို ကြားရသော မင်းတရား ကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ စေတနာထက်သန် စွာဖြင့် မှန်မြတ်သော ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို သပိတ်အပြည့်ထည့် ထား လှူဒါန်းလိုက်၏။

ဓာတုပူဇော်သဘင်ပွဲကြီး ဆင်ယင်ကျင်းပ

အစောဆုံး မင်းကြီး ကိုယ်တိုင် ယန္တရားရုပ်များ စီမံစေလျက်၊ ခဲယဉ်းစွာ မြှုပ်နှံထားခဲ့သည့်နေရာမှ ပါဠိပုထိုးပုံများ မဟာစေတီ တည်ထားရာ အရပ်သို့ ဓာတ်တော်များကို ပင့်ဆောင်ရာ၌ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် အထူး အမိန့်ထုတ်လျက် ပွဲလမ်းသဘင်ကြီး စီမံခင်းကျင်းကာ ပူဇော်ရန် စီစဉ်၏။

ဘုန်းကြီးသော အသောက မင်းတရားကြီး၏ သဘင်ပွဲကြီး ဖြစ်၏။

ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသော မင်းတရားကြီး၏ မဏ္ဍပ်ကန္တားကြီးများ ဆောက်လုပ်၍ တူရိယာသံ၊ အောင်စည်အောင်မောင်းသံ၊ ခန္ဓာမိုးမြင့်မြင့်၊ မြေလျှင်လှုပ်ဘိသကဲ့သို့၊ အုံးအုံးကျက်ကျက် တခဲနက်သောအသံ၊ လူအပေါင်းတို့ သောင်းသောင်းဖြဖြ သွားလာကြသံ စသည်တို့ဖြင့် နတ်ဆူပွား ဘဝင်ခိုက်မျှ ရှိနေခဲ့၏။

မင်းတရားကြီးလည်း ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ သူရဲကောင်း၊ သူရဲသူခက်၊ ရဲမက်မိုလ်ပါအပေါင်း ထောင်သောင်းမက ခြံရံလျက် တာဝတိံသာ နတ်နန်းဗိမာန်မှ သင်္ကြားနတ်မင်းကြီး ထွက်ကြတော် မူလာသည့်အလား၊ မန့်ညားသော ကြက်သရေဖြင့် နန်းတော်ကြီးမှနေကာ ဓာတ်တော် ပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပရာသို့ ကြတော်မူခဲ့၏။

မာရဒေဝ နှင့် ဥပဂုတ္တ

ဤမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော ဓာတုပူဇော် သဘင်ပွဲကြီး ဆင်ယင် ကျင်းပနေသည်ကို နတ်ခြောက်တို့လုံး သိမ်းကျုံးစိုးပိုင်သည့် ဝသဝတ္တိ ဌာနီပျော်ထာ၊ မာရဒေဝနတ်မင်းကြီး သိမြင်လေသော်...

“အလို... ငါ့သို့သော မာရဒေဝ နတ်မင်းကြီး ရှိနေပါလျက် ငါ့နယ်မှန်စွာ သံသရာမှ ထွက်ဖို့ ကြီးကျယ်သော ဓာတုပူဇော်ပွဲကြီးကို သင်းတို့ ပြုရကောင်းမည်လော၊ ဤအလှူပူဇော်ပွဲကြီးကို မကြာမတင် ယခုပင် ငါဖျက်အံ့”

“ဂီရိမေခလစ ယတြာရ ပြောင်နာဂသခင် ဗာဟုသဟသိ တစ်ထောင်လက်ရုံး၊ ရန်ပျက်ပြုန်းအောင် မှုန်းချေတတ်သည့် နတ်တို့အရှင် ငါပင်တကား။ မလှောက်လေး မလောက်စား လူသားတို့သခင်၊ ဓမ္မသောက အမည်ရ နာမတွင်သည့် သည်ဘုရင်က သူ့အရှင်ဂေါတမ၏သရီရဓာတ်အများကို ဘုရားတည်မည်၊ ကျောင်းတည်မည်ဟု လူလည်လုပ်သလား။

လား...လား...ဟဲ့နော်၊ မာရဒေဝ အမည်ရဝိသတ္တိ ဌာနီပျော်လျှင်၊ ငါ့သို့သော မာရနတ်မင်းကြီး ထင်အလင်း ရှိနေပါလျက် ဘယ်အတွက် သည်ပူဇော်ပွဲ တည်မြဲ စည်ကားရမတုန်း။

မာရနတ်ဟေ့နော်၊ ငါ့အရှုံးပေးရတဲ့ ဗုဒ္ဓကလွဲလျှင် တန်ခိုးပြင်းထန် မောဂ္ဂလာန်သော၊ ဂလာန်သော၊ ဘယ်သောအခါမျှ နေဝဘိရူ၊ နဘိရူ၊ ငါ့မူ မကြောက်၊ သို့ကလောက်တန်ခိုးပြင်း မိုက်ခြင်းကြီး မိုက်မဲ၊ ရဲခြင်းကြီးရဲလှတဲ့ ပျံ့ရသည့်မာရနတ်၊ သင်္ကြားဝတီ ရပ်က တူနွာနတ် ထိုအစားကို လားလားမျှ နတ်မထင်၊ ပြဟွာပင် မဟုတ်ရဲ ဝေးရာသို့ ရှိရတဲ့ အောင်ပျံ့ရ ငါ မာရနတ် တူနွီပါဒ် အလျှင်လင်း လှူပြည်ကို အမြန်ဆင်းပြီး ပွဲခင်းကို မကြာ ဖျက်ပါရော့ မိုးသက်ဆင်လေနီကြမ်း လေသရမ်းအဟုန် စိုင်းပြီး၊ မုန်တိုင်းကြီး ကျရော့လှဟယ်”

ကွေးသည့်လက်ဆန့်ခိုက်၊ ဆန့်သည့်လက် ကွေးခိုက်၊ လျှပ်
တပြက် ခါ အကြိုက်မျှနှင့် မိုက်လှသည့်မာရ်နတ်မှာ လူ့ပြည်သို့
ရောက်လာကာ ရှေးဦးစွာ လေမုန်တိုင်းကြီး ဆင်လျက်
ပဲ့ခင်းကို ဖျက်ဆီး၏။

ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်လည်း တန်ခိုးတော်ဖြင့် မုန်တိုင်း
ကြီးကို တားဆီး လိမ်းလို့ ဖယ်ရှားလိုက်၏။

မာရ်နတ်သည် သူ၏ လေမုန်တိုင်း၊ အရာမထင်သောအခါ
ကျောက်စရစ်မိုးကြီး ရွာသွန်းချပြန်၏။

ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်က လက်ဝါးဖြင့် ခံယူကာ သမုဒ္ဒရာ၏
တစ်ဖက်သို့ သွန်ချပစ်၏။

ကျောက်စရစ်မိုး အရာမထင်သော် ဓားမိုး လှံမိုးတို့ကို
ရွာချစေပြန်၏။

ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်လည်း မည်သူ့တစ်စုံတစ်ဦးကိုမျှ မထိ
ခိုက်စေရန် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်၏။

ဤသို့ အရှင်ဥပဂုတ္တသည် တာဝန်အရ မာရ်နတ်၏ အန္တရာယ်
ပြုသမျှတို့ကို ကာကွယ်၍ နေသည်ကို မည်သူ တစ်စုံတစ်ဦးမျှ
မသိကြပေ။

အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ် တန်ခိုးတော်ကြောင့် မာရ်နတ်
ပြုသမျှ အရာမထင်သဖြင့် မည်သူမျှ မသိကြ၊ သို့သော် တန်ခိုး
ကြီးသော ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ကြီးများသာလျှင် အရှင်ဥပဂုတ္တ
က နှိမ်နင်းဖျက်ဆီးလျက် ကာကွယ်၍ နေကြောင်းကို သိရှိ
ကြ၏။

အခဲမကြေသော မာရ်နတ်သည် ဝတ်ကောင်း တန်ဆာ
များကို ဝတ်ဆင်ကာ တူရိယာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ထီးမှတ်လျက်
ကခုန် ပျော်ရွှင်၍နေကြသော ပရိသတ်တို့ကြီးကို ဖျက်ဆီးရန်
ကြီးမားလှသော နွားလား၊ ဥဿတကြီးအသွင်ဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုး
ဖြေးလာပြန်ရာ အရှင်သူမြတ်သည် ကျားကြီးအသွင်သဏ္ဍာန်ဖြင့်
နွားကြီးကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်၏။

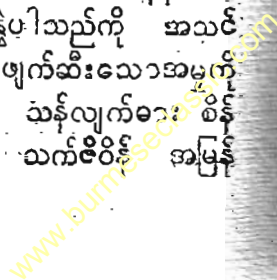
မာရ်နတ်သည် နွားအသွင်ကို ဖျောက်လျက် ဦးခေါင်း
၇-ခု ရှိသော နဂါးကြီးသဏ္ဍာန်ဖြင့် လာပြန်၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်က ဂဠုန်သဏ္ဍာန်ဖြင့် အဟုန်
ပြင်းစွာ လိုက်လံ ထိုးသုတ်ပြန်ရာ နဂါးကြီးမှာ ကွယ်ပျောက်၍
သွားတော့၏။

“ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟား ဟား ဟား ဟား”
အသံ အက်ကဲကြီးဖြင့် နား မခံသာအောင် ရယ်လျက်
တင်းပုတ်ကြီး ကိုင်ထားသော ရောမ ဘီလူးကြီး အသွင်ဖြင့်
မာရ်နတ်သည် ဂဠုန်ကြီးအား ရိုက်သတ်မည်ပြု၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်သည် ရုတ်ခြည်းပင် ဂဠုန်အသွင်မှ
သို့ ဆက် ကြီးသော ဘီလူးကြီးအသွင်သို့ ပြောင်းလဲကာ
မာရ်နတ်၏လည်ကုတ်ကိုနှိမ်လျက် သန်လျက်ဖြင့် ရွယ်ပြီးသော်...

“အချင်းမာရဒေဝ ပါပိမာ၊ ပုဒ္ဒကိုယ်စား သရီရဓာတ်
အများကို ညွတ်တွား ပူဇာဝန္တနာပွဲ ဆင်နွှဲပါသည်ကို အသင်
မာရ်ရုပ် တစ်ရန်လုပ်လျက် ဒုဠု စိတ်စော ဖျက်ဆီးသောအမက်
ပြုသောကြောင့် ငါ့ယခု ကြာမဆိုင်း၊ သန်လျက်ဓား စိန်
အသွားနှင့် ခေါင်းတခြား ကိုယ်တကဲ့၊ သက်ဇီဝိန် အမြန်

စွဲအောင် ဟန်လဲ့လို့ ပိုင်းတော့မည်။ ရိုင်းလှသည့် မာရ်နတ်၊ အမှိုက်ဇာတ် သိမ်းပေ့ရော့”

အရှင် ဥပဂုတ္တ မဟန္တာ အရှင်သူမြတ်က ဤသို့ သန်လျက် မြင့်ရွယ်ကာ ခြိမ်းခြောက်လေရာ၊ မာရ်နတ်လည်း တကယ်ပင် သတ်တော့မည်ထင်ကာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်လှသောကြောင့်၊ သွန်စွာလှပသော လှလင်ပျိုကလေးအသွင် ဖန်တီးကာ အရှင် သူမြတ်၏ ခြေစုံတော်ကို ဖက်ပြီးလျှင်....

“ကြောက်လှပါပြီ အရှင်သူမြတ်...အသက်ကို ချမ်းသာပေး တော်မူပါ။ ပြစ်မှားမိသမျှ သည်းခံတော်မူပါ။ အရှင် သူ မြတ်အား တပုဂ္ဂိုလ်ဆိုင်ရာ မပြုဝံပါပြီ။ ခွင့်လွှတ် သည်းခံတော် မူပါ အရှင်သူမြတ်” ဟူ၍ ကြောက်လန့်တကြား တောင်းပန်၏။

ခွေးသေကောင်ပုပ် အဆွဲခံရ

“သယ်....သင်ကဲ့သို့သော အကြံကောက်ကျစ် ဆိုးညစ်ရွံ့ဖွယ် ပရိယာယ်ကြယ်လှသည့် မာရ်နတ်ကို ငါ အသိယုံကြည်နိုင်အံ့ နည်း၊ သင့်အား မှတ်လောက်အောင် ငါအပြစ်ပေးအံ့”

ဥပဂုတ္တအရှင်သူမြတ်လည်း ဤသို့ဆိုကာ နံစော်ပုပ်ဟောင် လှသော လှောက်ထဖွားဖွားနှင့် ခွေးသေကောင်ပုပ် အသွင် ကို ဖန်တီးလျက် ဤ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို ငါမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မဖြတ်နိုင်စေတည်းဟု မိဋ္ဌာန်ကာ မာရ်နတ်၏ လည်ပင်းတွင်ဆွဲ၍ လွှတ်လိုက်၏။

မာရ်နတ်လည်း ခွေးသေကောင်ပုပ်ကြီးကို ဖြုတ်ပါသော် လည်း ဖြုတ်မရ၊ အလွန်နံစော်လှသည်ကတစ်မျိုး၊ ရွံ့ရွာ လှသည်ကတစ်ဖုံ၊ ဘဝင်တုန်အောင် မခံမရပ်နိုင်လှသဖြင့် သုဒ္ဓါ ဝါသ ဗြဟ္မာကြီးများထံသို့ သွားရောက်ကာ ဖြုတ်ဖေးရန် တောင်းပန်၏။

ဗြဟ္မာမင်းကြီးက ခွေးသေကောင်ပုပ် တွဲလွဲနှင့် နှာခေါင်း တရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေသော မာရ်နတ်ကိုကြည့်ကာ ရယ်မော ကြ၏။

ရူပလောက ဗြဟ္မာဘိဝံသ “ရူပလောကေ ပန ဘာနာ ဒိတ္တယံ နတ္ထိ” ဟူသည့်အတိုင်း နှာခေါင်းပုံသွင်သာရှိ၍ ဘာနပသာဒ ရုပ် မရှိသဖြင့်၊ ခွေးသေကောင်မှ အပုပ်နံ့များ မည်မျှပင် ထွက်စေကာမူ ဗြဟ္မာမင်းကြီးများအဖို့ နံစော်ခြင်းမရှိပေ။

“အချင်းမာရ်နတ်၊ ဤခွေးသေကောင်ပုပ်ကို အသင့်အား မည်သူဆွဲ၍ ပေးလိုက်သနည်း”

ဤသို့ ဗြဟ္မာကြီးများကမေးလျှင် ဥပဂုတ္တ ရဟန်းအရှင်က အဆန်းထွင်ကာ ချည်၍ ပေးလိုက်ပါကြောင်း ပာရ်နတ်က ပြောပြလေရာ....

“အို....မာရ်နတ်၊ ဥပဂုတ္တ ကရဟံမြတ်၏ ဒဏ်ခတ်ချက် ဖြစ်လျှင် ငါတို့ဖြေမပေးဝံ့၊ သင်သွားလိုရာ သွားပေတော့....”

ထိုသို့ ဗြဟ္မာမင်းကြီးများက နှင်လွှတ်လိုက်ရာ မာရ်နတ်မှာ အောက်နတ်ပြည်ဘက်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ရ၏။

မာရ်နတ်သည် စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာနတ်ရွာနှစ်ခုကို အစိုးရသော သိကြားမင်းကို အဖြုတ်ခိုင်းအံ့ဟု သိကြားမင်း

ငွေတောင်တန်းစံပေ

ထံသို့လာလေရာ၊ ခွေးသေကောင်ပုပ်၏ အနံ့ကို မခံနိုင်သော သိကြားမင်းလည်း ရုတ်ခြည်းမနေ့ ရှောင်၍ပြေးလေတော့၏။

“ရာ...ခက်ချေပြီ။ ငါလည်းပင်းက ခွေးသေကောင်ပုပ်ကိုဖြင့် ဖြုတ်ပေးမည့်သူ မရှိပြီ။ ငါလည်း သည်အတိုင်းမနေနိုင်။ ကိုယ်တော်မြတ်ကိုပဲ တောင်းပန်ပြီး ဖြုတ်ခိုင်းရတော့မှာပဲ”

မာရ်နတ်လည်း ဤသို့စဉ်းစားညည်းညူကာ အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်ထံသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

“အရှင်သူမြတ်... ဤခွေးသေကောင် ပုပ်ကြီးကိုသာ ဖြုတ်ပေးတော်မူပါ။ အရှင်မြတ်ပေးသမျှဒဏ်ကို ခံယူပါ ညီဘုရား...”

“ကောင်းပြီ မာရဒေဝ၊ ငါ၏နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လော့”

ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်သည် မာရ်နတ်အား မြင်းမိုရ်တောင် ခါးပန်းသို့ ခေါ်သွားကာ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို ဖြုတ်ပေးပြီးမှ-

“မာရ်နတ် အသောက မင်းကြီး၏ ဓာတုပူဇနပွဲမပြီးမချင်း သင့်ကို ငါမလွှတ်နိုင်။ ဤမှာပင် သင်နေရစ်ပေတော့” ဟူ၍ ကိုကာ ခါးပန်းကြိုးကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် ရှည်လျား ခိုင်ခံ့စွာ ခြုံ၍ မာရ်နတ်အား မြင်းမိုရ်တောင် အထွတ်တစ်ခုတွင် ချည်နှောင်ထားခဲ့၏။

မာရ်နတ်မှာ အရှင်ဥပဂုတ္တ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ချုပ်နှောင်ချက်ဖြစ်သောကြောင့်၊ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ထိုနေရာမှာပင် ကွပ်ကာ နေရစ်ခဲ့ရ ပေတော့၏။

မဟာစေတီပဲ့နှင့် ဓာတုပူဇနပွဲသဘင်ကြီးမှာ အန္တရာယ်ဘေးကင်းဝေးစွာဖြင့် ခုနစ်ရက်တာမျှ စည်ကားခြင်း ကြီးမာစည်ကားစွာ ရှိနေခဲ့၏။

နေ့နှင့်ညမခြားအောင် မီးများကို ထိန်ထိန်ငြိး ထွန်းညှိထားသော်လည်း လေမိုးမပျက်သဖြင့် တလက်လက် တထိန်ထိန် တရှိန်ရှိန် ထွန်းသန်းလျက် ရှိနေခဲ့၏။

ခုနစ်ရက်စေ့ လေပြီ။

စေတီပဲ့တော်ကြီး၊ ဓာတ်တော်ပူဇော် ပွဲကြီးလည်း အေးချမ်းစွာ ပြီးမြောက်ခဲ့လေပြီ။

မင်းတရားကြီးကလည်း ထက်သန်လှသော စေတနာဖြင့် အထူးထူး အပြားပြား ပူဇော်ခြင်းမျိုးတို့ဖြင့် ပူဇော်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေရာ အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်အား ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်၍နေတော့၏။

ဓာတ်တော် ပူဇော်ပွဲ၊ မဟာစေတီပဲ့ကြီး ပြီးလျှင် အရှင်သူမြတ်လည်း မာရ်နတ်အား လွှတ်သင့်ပေပြီဟု ဆင်ခြင်ကာ မြင်းမိုရ်ခါးပန်းသို့ ကြွသွားပြီး တစခုသောနေရာမှနေကာ မာရ်နတ်ကို အကဲခတ်လျက် ရှိစဉ်-

“သာဝကများသည် သနားညှာတာခြင်း ကင်းလေစွာ ဤသို့ သနားညှာတာမှုကင်းသော သာဝကအဖြစ်မျိုးဖြင့် ငါသည် ဘယ်သောအခါမျှ မဖြစ်လို့” ဟူ၍ ရေရွတ် ညည်းထွား၍ နေသော မာရ်နတ်၏ တတုတ်တုတ်အသံကို ကြားရသဖြင့် အရှင်သူမြတ်သည် ဆက်လက်ဆိုင်းငံ့ နားဆင်လျက် နေခဲ့၏။

“ငါ အမြဲ ဆုပန်နေကျ သမ္ပုဒ္ဓ ဘုရားဆုကိုသာလျှင် ငါ ပန်မည်။ သမ္ပုဒ္ဓ ဘုရားတို့သည် အလွန်သည်းခံနိုင်၏။ ငါသည်

ဗုဒ္ဓရှိစဉ်က အမျိုးမျိုး မကောင်းကြံကာ အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့သော်လည်း ဗုဒ္ဓသည် ငါ့အား သနားခံညှာ၏။ ဤ သာဝကကား ငါ့အပေါ် သနားခြင်းမရှိ၊ ငါသည် ဘယ်သောအခါမှ သာဝက မဖြစ်လို”

မာရ်နတ်သည် ဤသို့ ဆက်၍ ညည်းညူနေပြန်ရာ အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်လည်း မာရ်နတ်ထံသို့ သွား၍ ခါးပန်းကြိုးကို ဖြေပေး၏။

“မာရဒေဝ ငါ့အား စိတ်မကွက်နှင့်၊ အသင့်အား ဤကဲ့သို့မှ မပြုလုပ်ခဲ့လျှင် သင်၏ မကောင်းသော စိတ်ထားကြောင့် ဓာတုပူဇနသဘင်ပွဲကြီး ပျက်စီးကာ လူအပေါင်းလည်း ဒုက္ခ အမျိုးမျိုး တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အသင် ဘုရားဆုကို ဆက်၍ ပန်မြဲပန်ပါ။ ဧကန်မချွတ်ရ လတ္တံ့၊ ငါ ပြုလုပ်သည်ကို သည်းခံလော့၊ မာရ်နတ် သင့်အား အမျှားက မြင်လိုကြ၏။ ငါနှင့်အတူလိုက်ခဲ့လော့”

ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်လည်း ဤသို့ ပြောဆိုကာ မာရ်နတ်အား ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

မာရ်နတ်ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု

ပရိသတ် အစုအဝေးများရှိရာသို့ ရောက်သော်၊ အရှင်မြတ်လည်း မာရ်နတ်ကို ညွှန်ပြလျက်

“ဆို ပရိသတ်တို့၊ ဗုဒ္ဓအား အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်ကာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဖျက်ဆီးလျက်ရှိသော မာရ်နတ် ဆိုသူကား

ဤသူပင်တည်း” ဟူ၍ မိန့်တော်မူလိုက်လေရာ ပရိသတ်တို့လည်း သူ့ထက်ငါ တိုးဝှေ့၍ ကြည့်ကြ၏။

ဈေးအခါက မာရ်နတ်ဟူသော အမည်ကို ကြားဖူးရုံမျှသာ ကြားဖူးကြ၏။

ယခုတင်မူ ကိုယ်တိုင်မြင်ကြရသောကြောင့် တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရှု၍ မပြီးနိုင်ဖြစ်နေကြတော့၏။

ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်လည်း ရဟန္တာကြီးတို့ အလယ်မှနေကာ မာရ်နတ်အား ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

“အချင်းမာရဒေဝ၊ သင်သည် ဗုဒ္ဓကို ချီ၏။ မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ငါတို့ကား ဗုဒ္ဓကို မမြင်ဘူးကြကုန်။ အားလုံးသောသူတို့ ဗုဒ္ဓအား ကြည့်ညိုနိုင်ကြရန် ဗုဒ္ဓ၏အသွင် ဖန်ဆင်း၍ ပြတိလော့”

“အရှင်သူမြတ် ဗုဒ္ဓနှင့် တူစေရန် အသူ ဖန်ဆင်းနိုင်ပါမည်နည်း”

“ဗုဒ္ဓနှင့် ပကတိ တူရမည်ဟု မဆိုလို၊ အသွင်ကိုသာ ငါတို့ ရှုလို၏”

မာရ်နတ် ဗုဒ္ဓအသွင် ဖန်ဆင်းပြ

“မှန်လှပါ၊ ဗုဒ္ဓအသွင်မျှ ဖန်ဆင်းပြရန် ဝန်မလေးပါ။ အရှင်ဘုရားတို့ ရှိခိုးခြင်း မပြုပါဟု ကတိပေးပါက တပည့်တော် ဖန်ဆင်းပြပါမည်”

“ကောင်းပြီ၊ ဖန်ဆင်း၍သာ ပြတိလော့၊ ငါတို့သည် သင့်အား ရှိခိုးခြင်း မပြုကြရန် ကတိပြုကြပါ၏”

ရဟန္တာကြီးများကလည်း ပြသော ပြပါ။ ငါတို့ ရှိမခိုး
ဘဲ နေကြပါ မည်ဟု ဝန်ခံကြကုန်၏။

မာရ်နတ်လည်း၊ ရဟန်းအပေါင်းအား လက်အုပ် ချီကာ
ထွက်ခွာသွားလျက် တောအုပ်တစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ် အမှူးရှိသော ရဟန္တာများသည်
လည်းကောင်း၊ အသောက မင်းတရား အမှူးရှိသော မင်း
ပရိသတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျန်လှပရိသတ်တို့သည် လည်း
ကောင်း၊ မာရ်နတ်ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားရာ တောအုပ်ဆီ
သို့ မြော်မှန်းကာ လည်တမော့မော့ ရှိနေကြ၏။

ယောက်ျားမြတ်တို့၏ ၃၂ ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး
များနှင့် ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော် ငယ်တို့ဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်အပ်သော ဘုန်းကျက်သရေ ရှန်းရှန်းဖဝလျက်....

နီလရောင်ခြည် ညိုမှောင်သည်၊ ပီတရောင်ခြည် ဝါရွှေသည်၊
စသည်၊ စသည် အစချီလျက်၊ လောဟိတ၊ ဩဇာတ၊ မဉ္ဇူဗြူ၊
ပဘိဿရ၊ တည်းဟူသော ခြောက်သွယ်သော ရောင်ခြည်တော်
များ ကွန့်ဖြူးလျက်....

လက်ယာတော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တ၊ လက်ဝဲတော်ရံ အရှင်
မောဂ္ဂလာန၊ ညီတော် အာနန္ဒာ ရှစ်ကျိပ်သော အသီတိ သာ-
ဝက တို့ဖြင့် ခြံရံလျက်၊ အတုမရှိသော ဗုဒ္ဓ၏ ကျက်သရေဖြင့်
သက်တော်ထင်ရှား သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်-

တောအုပ်အတွင်းမှ ထွက်ကြတော် မူလာလေရာ အသောက
မင်းတရားကြီးနှင့် တကွ မင်းပရိသတ်အားလုံး ကြည်ညိုမဆိုး
ဖြစ်ကာ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးကန်တော့ကြ၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တ အစရှိသော ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်များသည်
လက်ယာရံ လက်ဝဲရံ အသီတိ သာဝကများ ခြံရံလျက်
အတုမရှိသော အသရေကိုဆောင်ကာ၊ ကြွမြန်းတော် မူလာသည်
ဖြစ်တော် မြင်လျှင်....

မာရ်နတ်အား ထားခဲ့သော ကတိစကားကိုမှ သတိမရနိုင်၊
မာရ်နတ်ဖန်ဆင်းအပ်သည့် နိဗ္ဗိတ ဘုရားသာတကား-ဟူသော
အသိမျှလည်း မဝင်နိုင်၊ ကြည်ညိုခြင်းကြီးမက၊ ကြည်ညိုလွန်း
လှသဖြင့်၊ သမ္မာသမ္မောဓိ၊ သဗ္ဗညုတ၊ ပုဂ္ဂလဝိသေ၊ ဗုဒ္ဓဗေ
ဇာကားဟု အာရုံပြုကာ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးလိုက်ကြ ကုန်၏။

“ဝီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...ရုန်း...ခိုင်း...”

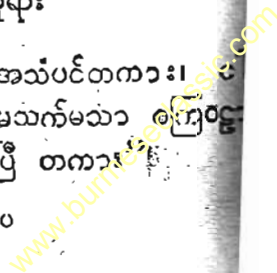
“အလိုလေး၊ အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပါလိမ့်”

ဗုဒ္ဓနှင့် လက်ယာရံ၊ လက်ဝဲရံ အသီတိ သာဝကတို့ ရုတ်ခြည်း
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထိုနေရာ လူလော နတ်လော မခွဲခြားသာသော ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာကာ တဝီးဝီး၊ တဟီးဟီး အရှိန်ပြင်း
စွာ လည်ပတ်လျက် စကြဝဠာ တံတိုင်းကြီးဆီသို့ လွင့်ပါ
သွားရာမှ စုန်း၊ခိုင်း ဟူသော အသံကြီး ထွက်ပေါ် လာချေ
တကား။

“အမယ်လေးဗျ...ကယ်တော်မူပါ ဘုရား”

“အလို- ဤအသံသည် မာရ်နတ်၏ အသံပင်တကား၊
တို့ ရဟန္တာများက ရှိခိုးလိုက်သဖြင့် မသက်မသာ စကြဝဠာ
တံတိုင်းဆီသို့ ခုန်း၊ခိုင်း ပြေးဆောင်လေပြီ တကား”

❖ သုတေသီမြင့်ထွန်း

ထိုသို့ ရဟန္တာများ တွေးတောနေခိုက်မှာပင် မာရ်နတ်သည် အမယ်လေး တလျှက် ဖုတ်ဖက်ခါပြီး နဖူးကိုပွတ်ရင်း ပေါ်ပေါက်လာ၏။

“အရှင်ဘုရားတို့၊ အဘယ့်ကြောင့် ရှိခိုး ကြပါသနည်း။ ရှိမခိုးရန် အတန်တန် တောင်းပန်ပါလျက် ရှိခိုးကြသောကြောင့် တပည့်တော်မှာ စကြဝဠာ တံတိုင်းနှင့် ဒုန်းစိုင်း ပြေးဆောင် လှပျံပြီ ဘုရား။”

“မရေ့နတ်၊ ငါတို့သည် သင့်အား ရှိမခိုး၊ ဗုဒ္ဓ ကိုသာ ရှိခိုးကြ၏။”

ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်ကြီးများက ဤသို့ ပြန်လည်၍ မိန့်ကြားကြ၏။

ဥပဂုတ္တအရှင်သူမြတ်လည်း မာရ်နတ်အား လူအများကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရာဝယ်၊ အနှောင့်အယှက် မပြုရန် ဟောကြား ဆုံးမလျက်၊ ပြန်လွှတ်လိုက်လေရာ၊ မာရ်နတ်လည်း ထိုနေရာမှ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားတော့၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်သည် မိမိနေရာ တောင်သမုဒ္ဒရာ သို့ ပြန်ကြမည်ရှိက အသောက မင်းတရားကြီးလည်း -

“အရှင်သူမြတ်၏ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အနှောင့်အယှက်မရှိ ကုသိုလ်ထူးကို ပြုရပါ၏။ အရှင်သူမြတ်၏ ကျေးဇူးတော်ကို အယ်သော အခါမျှ မေ့မည် မဟုတ်ပါ။ တပည့်တော်အား ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာ မှတ်တော်မူပါ။ ပစ်မထားပါနှင့် ဘုရား။”

“ကောင်းပေပြီ တကာတော် မင်းကြီး အပ္ပမာဒ၊ မမေ့မလျော့သော ဓမ္မနှင့် ပြည့်စုံစေလော့...”

❖ ရှင်ဥပဂုတ် ပူဇော်နည်း

ထိုသို့ မိန့်မြွက်ကြားပြီး အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်လည်း ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကာ တိမ်တိုက်များ အကြားတွင် မပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏။

အရှင် ဥပဂုတ္တ ထေရုပ္ပတ္တိ ဤတွင်ပြီး၏။

❖ ဝါရောသူ ဝန်ခံချက်

အထက်တွင် ဖော်ပြသော အရှင်ဥပဂုတ္တ ထေရုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်သည်၊ နတ်တလင်း ဆရာ ဦးအုန်းမောင် ပြုစုသော အရှင်ဥပဂုတ် ထေရုပ္ပတ္တိကို အခြေပြု၍ ရေးသား ထားကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

အရှင် ဥပဂုတ္တကို ပင့်ခြင်း

အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ကြီးကိုပင့်ရာ၌ ချောင်း၊ မြောင်း၊ မြစ် စသော ရေရှိရာ အရပ်ဒေသသို့ သွားရောက်၍ ပင့်ဆောင်ရသည်ဟု အချို့က ထင်မှတ်ကာ အယူအစွဲ ရှိနေကြ၏။

အချို့က မည်မျှအထိ အယူသည်ကြသနည်း ဆိုသော် ကျောင်းတွင်ရှိသော အရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာအရှင်သူမြတ် ရုပ်ပွားတော်ကိုပင့်ကာ ချောင်း မြစ်ရှိရာသို့ပို့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ထိုချောင်း မြစ်သို့ ရောက်ရှိပြီးသော အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သူမြတ်ကြီးကို အလှူတော်ပြုလုပ်ရာအရပ်သို့ တစ်ဆင့် ပင့်ယူလာကြ၏။

ဤမျှအထိ အယူအစွဲ ကြီးကြ သီးကြ၏။

ထိုမျှမကသေး အရှင်ဥပဂုတ္တကို ပင့်ရသော အချိန်သမယ မှာလည်း ညနေ၊ နေဝင်ပြီး ခြောက်နာရီမှ ခုနစ်နာရီခန့်မှာ ပင့်ရိုးခလေ့ ဖြစ်နေကြပြန်သေး၏။

မဂ္ဂတောင်ဘန်းစာမေ

အရှင်ဥပဂုတ္တ အရှင်သုမြတ်ကြီးသည် တောင်သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်အောက် နက်လှစွာသော နေရာတွင် ကြေးပြာသားနှင့် စံနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေရှိရာမှာ သွားရောက်၍ ပင့်ရသည်ဟု ထင်နေခြင်းဖြစ်ကာ ကုန်းပေါ် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ရှိသော အရှင်ဥပဂုတ္တ၏ ရုပ်ပွားတော်ကိုပင် ဒရရှိရာသို့ပို့ဆောင်ပြီးမှ ပြန်ပင့်နေကြသော အလေ့ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ညနေမှ ပင့်ရသောအလေ့မှာလည်း ထူးခြားလှ၏။

အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ နံနက်ပိုင်းတွင် ပင့်ဆောင်လေက ဆွမ်းကပ်ခြင်းပင် ပြုနိုင်သေး၏။

ဤ၌ ဖော်ပြလိုသည်မှာ အရှင်ဥပဂုတ္တသည် ရဟန္တာမြတ်တစ်ပါးဖြစ်သည်။ မိမိပင့်လိုသော အချိန်သမယတွင် မိမိရှိနေရာ မည်သည့်အရပ်မှမဆို မိမိပင့်လိုသောနေရာသို့ ပင့်နိုင်ကြောင်း ဖော်ပြလိုခြင်းပင်ဖြစ်၏။

အချို့ကလည်း အရှင်ဥပဂုတ္တပွဲဟုဆိုကာ ပြင်ပြီး အရှင်ဥပဂုတ်ကိုးသည်ဟုဆိုကာ နတ်ကိုးဘိသကဲ့သို့ လုပ်တတ်ကြသေးသည်။

အရှင်ဥပဂုတ္တအတွက် နတ်ပွဲပြင်ဘိသကဲ့သို့ ပြင်ရန်မလို ဆွမ်းချိန်တွင် ဆွမ်း၊ ပန်းချိန်တွင် ပန်း၊ ဆီမီး ကပ်လိုက ကပ်နိုင်၏။

အကယ်၍ အရှင်ဥပဂုတ္တ၏ ရုပ်ပွားတော် မရှိသည့်တိုင် အလှူအိမ်၊ အလှူမဏ္ဍပ်အတွင်းမှနေ၍ သရဏဂုံသီလခံယူဆောက်တည်ကာ ပန်း ဆီမီးစသည်ဖြင့် ပူဇော်လျက် သံဃာဂုဏ်ကို အောက်မေ့သရဏ္ဍာယ်ပြီးနောက် အောက်ပါ ပါဠိတော်ဂါထာ

သုံးပုဒ်နှင့် အနက်မြန်မာပြန် သုံးပုဒ်ကို ရှုတ်ဆိုပင့်နံ့လျှောက်ရ၏။

(၁) ဥပဂုတ္တော မဟာထေရော၊ ဣဒ္ဓိမာဒက္ခိဏာဏ္ဍဝေ။
နိမန္တေယျာမိတံထေရံ၊ ဣမံအမှာကမဏ္ဍပံ။

ဣဒ္ဓိမာ၊ အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် မြေလျှိုးရေလျှိုး မိုးဝနဘံ ကောင်းကင်ပျံသား၊ ဓျာန်တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဥပဂုတ္တော၊ ဥပဂုတ္တ ဘွဲ့မည်ရသော။ မဟာထေရော၊ သက်တော်ဝါတော် ရာကျော်လေပြီးရဟန္တာမြတ်ကြီးသည်၊ ဒက္ခိဏာဏ္ဍဝေ၊ သောင်ကမ်းမမြင် ရေပြင်သာမော အပြောကျယ်စွာ တောင်ဆူနေရာ၌။ အတ္ထိ၊ ကြေးပြာသားဝယ် သမာပတ်ချမ်းသာ စစားကာရှိနေတော်မူပေ၏။ တံထေရံ၊ ဥပဂုတ္တနာမတွင်ဟန် ထိုမထေရ်ပျံ့ရဟန္တာမြတ်ကို။ အမှာက အမှာကံ၊ အလှူကိစ္စ လုံ့လစိုက်ထုတ် အကျွန်ုပ်တို့၏။ ဣမံမဏ္ဍပံ၊ အလှူမင်္ဂလာ ယင်ရာသတ်မှတ် ဤမဏ္ဍပ်သို့။ နိမန္တေယျာမိ၊ ကြလှာစေသော စိတ်ဝယ်စောလျက် အဟောအဇ္ဈရိ အံသိမကုန် အရှင်ဥပဂုတ်၏ ဂုဏ်ကို ကြည်ယုံစေတနာ ပင့်ဖိတ်ပါ၏ဘုရား။

(၂) ဣဒ္ဓိမန္တော အရဟန္တော၊ ယောထေရော မာရဗန္ဓကော
ဝါတမေဗ အန္တရာယော၊ နိဝါရေတွာ နိသီဒတု။

ဣဒ္ဓိမန္တော၊ အဘိညာဉ်ဓာတ် တန်ခိုးမြတ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ အရဟန္တော၊ အရဟတာဟု ခိုဏာသဝ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်စွာ ရဟန္တာမြတ် ဖြစ်တော်မူသော။ မာရဗန္ဓကော၊ မေဂ္ဂတောင်စွမ်း တောင်ခါးပန်း၌ ဆိုးသွမ်းသထက် ကိုမာရ်နတ်ကို ဒဏ်

ခတ်လေရိုး ခါးပန်းကြိုးဖြင့် နောင်ဖွဲ့တော်မူနိုင်စွမ်းထသော၊
ယောထေရော၊ ဥပဂုတ္တ မည်တော်ရသော အကြင်ရဟန္တာမြတ်
ကြီးသည်။ အတ္တိ၊ တောင်သမုဒ္ဒိဗ္ဗေ ရေအောက်နေလျက် မသွေ
မှန်စွာ ဖိုလ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူလျက် ရှိပေ၏။ သော
ထေရော၊ ထိုရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးသည်။ ဝါတမေဓအန္တရာ
ယေ၊ လေကြီး မိုးကြီး ဝိုးဝိုးပြုန်းပြုန်း ထစ်ချွန်းမြည်ဟိန်း
အန္တရာယ်ခပ်သိမ်းကို။ နိဝါရေတွာ၊ အလှူကိစ္စ စိတ်လက်ချွတ်
မှန်းဆရည်မျှော် တန်ခိုးတော်ဖြင့် တားဆီး ကာကွယ်၍။
ဣမသ္မိ မဏ္ဍပေ၊ အလှူပွဲကို ဆင်နွှဲပျော်လတ် ဤမဏ္ဍပ်၌။
နိသိဒတု၊ အလှူမပြီးမချင်း အန္တရာယ်ကင်းဖို့ သို့တင်းသုံး
နေထိုင်တော်မူပါဘုရား။

(၃) ယာဝါမှာကံ ဒါနကိစ္စံ၊ ဒါနကမ္မာ နိဋ္ဌင်္ဂတံ။
တာဝဝါတာတဉ္စ မေဓဉ္စ၊ မာဟောတု အပ္ပကမ္ပိစ။

ယာဝါ အကြင်အချိန်ကာလအထိ။ အမှာကံ၊ တပည့်တော်
တို့၏။ ဒါနကိစ္စံ၊ ဒါနဖြူဖွယ်သည်။ ဒါနကမ္မံ၊ ဒါနကံသည်။
နိဋ္ဌင်္ဂတံ၊ အပြီးအဆုံးသို့ မရောက်သေး။ တာဝါ ထိုမျှအချိန်
ကာလအပိုင်းအထိ။ အပ္ပကံပိ၊ အနည်းငယ်မျှလည်းဖြစ်သော။
ဝါတဉ္စ၊ လေသည်လည်းကောင်း။ မေ ဥပဉ္စ၊ မိုးပေါက်သည်
လည်းကောင်း။ မာဟောတု၊ မရှိပါစေ၊ မဖြစ်ပါစေ၊ မတိုက်
ပါစေ၊ မရွာပါစေတည်း။

ဤသို့ ပါဠိတစ်ကြော့၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်တစ်ကြော့ဖြင့် ဗင်
လျှောက်ပူဇော်ရန် ဤဂါထာ သုံးပုဒ်ဖြင့်လည်း အနက်မရ
သော် ပါဠိမျှနှင့်ပင် အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်ကြီးအား
ရည်စူးပင့်လျှောက်နိုင်၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တနှင့် အလှူဖျက်မိုး

အလှူအတန်းများ ပြုလုပ်ရာတွင် အဖျက်သဖွယ်ဖြစ်သော
မိုးအန္တရာယ်ကို အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်က ကာကွယ်
တားဆီးနိုင်သည်ဟု ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးတိုင်း ယုံကြည်
ကြ၏။

မှန်လည်း မှန်၏။ အရှင်သူမြတ်ကြီးအား ရည်စူး၍ ပူဇော်
ကာ လျှောက်ထားတိုင်တည်ခြင်းဖြင့် မိုးတွင်းကာလဖြစ်စေကာ
မူ အလှူမပြီးမီ မိုးရွာခြင်းမရှိအောင် တတ်နိုင်၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တကို ရည်စူးပူဇော်

သာသနာ နှစ် ၂၀၀ - ကျော် အသောကမင်းတရားကြီး
လက်ထက်တော်အခါက စ၍ မျက်မှောက်ခေတ်တိုင် အရှင်
ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မမူသေးဘဲ
တောင်သမုဒ္ဒိဗ္ဗေအတွင်းဝယ် ကြေးပြာသာဒ်၌စံနေတော်မူလျက်
သမာပတ်ချမ်းသာကို ခံစားနေတော်မူပေသည်ဟု လူအများက
ယုံကြည်နေကြ၏။

အရှင်သူမြတ်သည် နိဂြောဓသမာပတ်ဝင်စားရာမှ ထတော်
မူသောအခါ မိမိအစား ရည်စူး၍ ဖောင်ဖြင့် မျှောလှူသော
လူဖွယ်ပစ္စည်းများကို အလှူခံတော်မူ၏။

ရံခါလည်း နိဂြောဓ သမာပတ်မှ ထတော်မူပြီး ထိုနေအရပ်
များတွင် ချီးမြှောက်တန်သော လူတစ်ဦးဦးတံ ဆွမ်းအလှူခံ

❖ သုတေသီပြင်ထွန်း

ကြွလာတတ်ရာ ကြုံကြိုက်၍ လူ့စီးရသူများမှာ ဒိဋ္ဌိဓမ္မ ၀၀ဒနိ
ယ ဆကျိုးကို ခံစားကြရ၏။

တောင်သမုဒ္ဒရာ ကြေးပြာသာဒ်မှာ သမာပုတ် ဝင်စား၍
နေတော်မူသော အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်အား
ရည်စူးလျက် ဖောင်ဖြင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများတင်ကာ မျှော၍
လှူခြင်းကို ရွေးယခင်က စ၍ မျက်မှောက်ခေတ်တိုင် ယုံကြည်
သဒ္ဓါ စေတနာထက်သန်သူတိုင်း ပြုလုပ်လျက်ရှိကြ၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တ ပရိတ်တော်

အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ကြီးအား ဆည်းကပ်
ကိုးကွယ်ကြသူတိုင်း အလွတ်ကျက်မှတ် ရွတ်ဆို ပွားများနိုင်ရန်
အရှင်ဥပဂုတ္တ ပရိတ်တော်ကို ပြဆိုပါအံ့။

- (၁) ဥပဂုတ္တော မဟိဒ္ဓိကော၊ သမ္မုဒ္ဓေ န ဝိညာဂတော။
မာရဉ္စ မာရဗလဉ္စ၊ ဒမေဿတိ အနာဂတေ။
- (၂) မာရေနာ သုဏိသံ ကတုာ၊ မမသိသေ ပတိဋ္ဌိတော။
အန္တရာယော ဝိနဿန္တု၊ ဣဓာနေဝ အတံနမေ။
- (၃) ဥပဂုတ္တံ မဟိဒ္ဓိကံ၊ နာဇတောဝီ ဥပဒ္ဓဝါ။
သောကဇောဂါ ဝိရောဓာယ၊ ပရိတ္တံ ယေမင်္ဂလံ။
- (၄) တာဒိသော တေရော မာရေန၊ ကတုာစ အနဇီနတံ။
အန္တရာယော ဝိနဿန္တု၊ ဣဒါနေဝ မဟိဒ္ဓိကော။
ယံယံ ဥပဒ္ဓဝံ၊ ဇာတံ စိဒ္ဓိသေတု အသေသတော။

အနက် မြန်မာပြန် ပါဠိနိဿယ

(၁) ဥပဂုတ္တော မဟိဒ္ဓိကော၊ သမ္ပုဒ္ဓေ န ဝိညာဂတော၊
မာရဉ္စ မာရပလဉ္စ၊ ဒမေဿတိ အနာဂတေ။

မဟိဒ္ဓိကော၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ် ကြီးမြတ်သောတန်ခိုး ရှိတော်
မူစသော၊ ဥပဂုတ္တော၊ ဥပဂုတ္တ နာမတွင် မထေရ်မြတ်သည်။
အနာဂတေ၊ လာမည့်မှန်စွာ နောင်ခါ ကာလ၌။ မာရဉ္စ၊
လက်ရုံးတစ်ထောင် ပိုင်ဆောင်တုံ့ငြား မာရ်နတ်သားကိုလည်း
ကောင်း။ မာရပလဉ္စ၊ များပြားလှစွာ မာရ်နတ်သား၏
စစ်သည်မှီလ်ပါတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဒမေဿတိ၊ ကောင်းစွာ
ကုန်မြစ် ဆုံးမလစ်လတ္တံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမ္ပုဒ္ဓေ၊ လေးအင်
သစ္စာ ကောင်းစွာသိမြင် ဆုရားရှင်သည်။ ဝိညာဂတော၊
သမ္ပုဉ္ဇူတံ မြတ်ရွှေဉာဏ်ဖြင့် အမှန်ထိုးထွင်း သိမြင်ခြင်းသို့
ရောက်တော်မူလေပြီ။

(၂) မာရေနာ သုဏိသံ ကတော၊ မမသီသေ ပတိဋ္ဌိတော။
အန္တရာယော ဝိနဿန္တု၊ ဣဓာနေဝ အဟံနမေ။

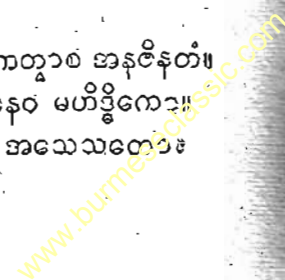
တံထေရံ၊ တန်ခိုးကြီးလတ် ကိဥပဂုတ္တံ မထေရ်မြတ်ကို။
အဟံ၊ ခန္ဓာငါးဝ သမ္မဟကို အတ္တစွဲခေါ် ဘုရားတပည့်တော်
အဖြစ်။ ဣဓာနေဝ၊ ကောင်းမှုပြုကြ ဤအရပ်မှပင်လျှင်။ နမေ
နမာမိ၊ ရှိသေးမြတ်နိုး မာရ်ညွတ်ကျိုးလျက် ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။
မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သီသေ၊ ကိုယ်အင်္ဂါတွင် အမြတ်တင်သည့်
ဥတ္တမင် ဦးသိသ်၌။ ပတိဋ္ဌိတော၊ ငယ်မီးမယိုင် ကျောက်စာတိုင်
သို့ ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် ရပ်တန့်ရွှင်ပြုံး သီတင်းသုံးတော်မူလျက်။

မာရေန၊ ဒေါသရန်ပွား မာရ်နတ်သားသည်။ သုဏိသံ
အားအန်တမ်းလျက် မညှဉ်းဆဲ မနှိပ်စက်ခြင်းကို။ ကတော၊
ကရုဏာထား မေတ္တာပွား၍။ အန္တရာယော၊ ဘေးအန္တရာယ်
အသွယ်သွယ်တို့သည်။ ဝိနဿန္တု၊ ဝိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်
သကဲ့သို့ ကင်းစင်လွင့်ထွက် ပျောက်ပျက်ကြစေကုန်သတည်း။

(၃) ဥပဂုတ္တံ မဟိဒ္ဓိကံ၊ ရာဇတောဝါ ဥပဒ္ဓဝါ။
သောက ရောဂါ ဝိရောဓာယ၊ ပရိတ္တံ ဇယမင်္ဂလံ။

ရာဇတောဝါ၊ မင်းဘေးမှလည်းကောင်း။ ဥပဒ္ဓဝံ သောက
ရောဂါဝါ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော ဥပဒ္ဓဝေါ၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊
အနာရောဂါ နှိပ်စက်ခြင်းတို့မှလည်းကောင်း။ ဝိရောဓာယ၊
ဝေးစွာလွင့်ပျောက် ကင်းပျောက်စေခြင်းငှာ။ မဟိဒ္ဓိဟံ၊ တန်ခိုး
စွမ်းအား ကြီးမားတော်မူသော။ ဥပဂုတ္တံ၊ ဥပဂုတ္တ နာမတွင်
လတ် မထေရ်မြတ်ကို။ ပရိတ္တံ၊ ဘေးရန်ဆီးငြား အရံအတားကို။
ကရောမိ၊ ပြုပါ၏။ မေမမ၊ ရှင်ဥပဂုတ္တ နာမတွင်လတ် မထေရ်
မြတ်၏ များလတ်ဂုဏ်ရည် အလီလီကို ယုံကြည်ပွားများ ဘုရား
တပည့်တော်အား။ ဇယမင်္ဂလံ၊ လောကုတ်၊ လောကီ နှစ်လိ
ပွားတိုး ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ကျက်သရေမင်္ဂလာ အမြှာမြှာ
သည်။ ဟောတု၊ ဤယခု ဤအချိန်မှစ၍ မုချမသွေ ဖြစ်ပါ
စေသတည်း။

(၄) တာဒိသော ထေရော မာရေန၊ ကတောစ အနုဇိနတံ။
အန္တရာယော ဝိနဿန္တု၊ ဣဒါနေဝ မဟိဒ္ဓိကော။
ယံယံ ဥပဒ္ဓဝံ ဇာတံ၊ ဝိဒ္ဓိသေတု အသေသတော။

တာဒီသော၊ ထိုထိုသဘောရှိသော၊ တေရော၊ ဥပဂုတ္တ နာမ
 တွင်လတ် မထေရ်မြတ်သည်။ မာရေန၊ ကောထေန်ပွား
 မာရ်နတ်သားသည်။ အနဇိနတ်၊ မအောင်နိုင်လစ် ရှုံးသည်၏
 အဖြစ်ကို၊ ကတ္တာစ၊ ပြုတော်မူ၍လည်း။ အန္တရာယော၊ အထူး
 ထူးသော ဘေးအန္တရာယ်တို့သည်။ ဝိနဿန္တု၊ ကင်းစင်လွင့်
 ထွက် ပျောက်ပျက်ကြစေကုန်သတည်း။ ဣဒါနေဝ၊ ဤယခု
 ဤအချိန်အခါက ပင်လျှင်၊ မဟိဒ္ဓိကော၊ တန်ခိုး စွမ်းအင်
 လွန်လျင်ကြီးလတ် ဥပဂုတ္တအရှင်မြတ်သည်။ ယံယံဥပဒ္ဒဝံ၊ အကြင်
 အကြင်သို့သော ဘေးရန်ဥပဒ္ဒဝေါသည်။ ဇာတံ၊ မသေမှန်စွာ
 ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ တံတံ ဥပဒ္ဒဝံ၊ ထိုထိုသို့သော ဘေးရန်ဥပဒ္ဒဝ
 ဟူသမျှကို။ အသေသတော၊ ကြွင်းကျန်ကဝိ မရှိသောအားဖြင့်။
 ဝိဒ္ဓိသေတု၊ ဖျောက်လွင့်မသေ ဖျက်ဆီးတော်မူပါစေသတည်း။

အရှင်ဥပဂုတ္တရှင်တုတော်ကို
 ရွတ်ဆိုပူဇော်ရန် ပါဠိဂါထာများ

- ၁။ (က) ဘဂဝတော သာဝကသံဃော သုပ္ပဋိပန္နော၊
- (ခ) ဘဂဝတော သာဝကသံဃော ဥဇ္ဇပ္ပဋိပန္နော၊
- (ဂ) ဘဂဝတော သာဝကသံဃော ညယပ္ပဋိပန္နော၊
- (ဃ) ဘဂဝတော သာဝကသံဃော သာမိဓိပ္ပဋိပန္နော၊
- (င) ယဒိဒံ စတ္တာရိ ပုရိသ ယုဂါနိ အဋ္ဌပုရိသ
 ပုဂ္ဂလာ၊ သေဘဂဝတော သာဝကသံဃော
 အာဟုနေယျော၊
- (စ) သေ ဘဂဝတော သာဝက သံဃော ပါဟု
 နေယျော၊
- (ဆ) သေ ဘဂဝဟော သာဝက သံဃော ဒက္ခိဏေ
 ယျော။
- (ဇ) သေ ဘဂဝတော သာဝက သံဃော အဉ္စလိ
 ကရဏိယျော။
- (ဈ) သေ ဘဂဝတော သာဝကသံဃော အနိတ္တရံ
 ပုညက္ခေတ္တံ လောကဿ။

ဓမ္မတောင်ဘန်၊ စာပေ

၂။ ယေ ပုဂံလာ အဋ္ဌသတ် ပသတ္ထာ၊
 စတ္တာရိ တောနိ ယုဂါနိ ဟောန္တိ၊
 တေ ဒက္ခိဏေယျာ သုဂတဿ သာဝကာ၊
 ဇေတေသု ဒိန္နာနိ မဟပူလာနိ၊
 ဣဒမ္ပိ သံဃေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဇေတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။ ။

၃။ ယေ သုပ္ပယုတ္တာ မနသာ ဒဋ္ဌေန၊
 နိက္ကာမိနော ဂေါတမ သာသနဗ္ဗိ၊
 တေ ပတ္ထိပတ္တာ အမတံ ဝိဂယံ၊
 လဒ္ဓါ မုခာ နိဗ္ဗုတိ သုဇ္ဇမာနာ၊
 ဣဒမ္ပိသံဃေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဇေတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။ ။

၄။ ယထိန္ဒဒိလော ပထဝီသီတော သိယာ၊
 စတုတ္ထိဝါတေဟိ အသမ္ပကမ္ပိယော၊
 ကထူပမံ သပ္ပရိသံ ဝဒါမိ၊
 ယော အရိယ သစ္စာနိ အဝစ္စပဿတိ၊
 ဣဒမ္ပိသံဃေ ရတနံပဏိတံ၊
 ဇေတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။ ။

၅။ ယေ အရိယ သစ္စာနိ ဝိဘာဝယန္တိ၊
 ဂမ္ဘီရ ပညေန သုဒေသိတာနိ၊
 ကိဉ္စပိ တေ ဟောန္တိ ဘုသံပမတ္တာ၊
 န တေ ဘဝံ အဋ္ဌမ မာဒိယန္တိ၊
 ဣဒမ္ပိ သံဃေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဇေတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။ ။

၆။ (က) သဟာဝဿ ဒဿန သမ္ပဒါယ၊
 တယဿ ဓမ္မာ ဇာပိတာ ဘဝန္တိ၊
 သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆိတဉ္စ၊
 သီလဗ္ဗတံ ဝါပိ ယဒတ္ထိ ကိဉ္စိ။

(ခ) စတူဟပါယေဟိ စ ဝိပူမတ္တော၊
 ဆစ္စာဘိ ဌာနာနိ အဘဗ္ဗကာတုံ၊
 ဣဒမ္ပိ သံဃေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဇေတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၇။ ကိဉ္စာပိသော ကမ္မကရေတံ၊ ပါပကံ၊
 ကာယေန ဝါစာ ဥဒစေတသာာ၊
 အဘဗ္ဗသော တဿ ပဋိစ္ဆိဒါယ၊
 အဘဗ္ဗတာ ဒိဋ္ဌပဒဿ ဝုတ္တာ၊
 ဣဒမ္ပိ သံဃေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဇေတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၈။ ခိဏံ ပုရာနံ နဝ နတ္ထိ သမ္ပဝံ၊
 ဝိရတ္တ ဝိတ္တာ ယတိကေ ဘဝသ္မိ၊
 တေ ခိဏဗိဇာ အဝိရုဋ္ဌိဆန္ဒာ၊
 နိဗ္ဗန္တိဓိရာ ယထာယပဒိပေါ၊
 ဣဒမ္ပိ သံဃေ ရတနံပဏိတံ၊
 ဇေတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၉။ ယာနိစ ဘူတာနိ သမာဂတာနိ၊
 ဘုမ္မာနိ ဝါ ယာနိစ အန္တလိက္ခေ၊
 တံထာဂတံ ဒေဝ မနုဿ ပူဇိတံ၊
 သံသံ နမဿာမ သုဝတ္ထိ ဟောတု။

❖ လှကေသိမြင့်ထွန်း

၁၀။ ဣမေဟိ အဠိဟိ တမဂ္ဂသံဝရံ၊
သံသာတိ သံသံ နရဒေဝပူဇိတံ၊
ဝိသုဒ္ဓိ စိတ္တိ သုဂတော ရသံဝရံ၊
ပါဏေဟိ သံသံ သရဏံ ဂုတောသိ။

၁၁။ ဥပဂုတ္တော စ ယော ထေရော၊
မာရဇေရ ပဟာယကော၊
မဟိဒ္ဓိကော မဟာတေဇော၊
သဒါဇယံ ကရောတုမေ၊
သဒါခေမံ ကရောတုမေ၊
သဒါသောတ္ထိံ ကရောတုမေ။

၁၂။ ဗန္ဓကံ မာရပါပိဠိ၊
ဒုမ္မဇတံ မဟိဒ္ဓိကံ၊
ပူဇောမိ တံ မဟာထေရံ၊
သဒါသုခံ ပဝဗတု။

ဗိုဇ္ဇ်ရှုပ်ပွားတော်များအား အနေကဇာတင်သကဲ့သို့ ဥပဂုတ္တ
ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်၏ ရုပ်ပွားဟောအား ဤပါဠိဂါထာ
များဖြင့် ရွတ်ဆိုပူဇော်ခြင်းပြုလျှင် သံသပူဇော်သံသာတိသေက
မင်္ဂလာမြောက်ကာ အရှင်ဥပဂုတ္တ၏ ရှုပ်ပွားတော် အစီအရင်
ပြီးမြောက်၏။

နံနက် ည နေ့စဉ်ဝတ်မပျက် ဤပါဠိဂါထာများဖြင့် ရွတ်
ဆို ပူဇော်နိုင်လျှင် ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ် ပန်စွယ်ဟူသမျှ ကင်း
ပျောက်၍ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ ဘုန်းကျက်သရေ မင်္ဂလာ
အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို ကိုးကွယ်ပူဇော်သူတို့ ကိုယ်တို့
ခံစားရရှိမည် ဖြစ်၏။

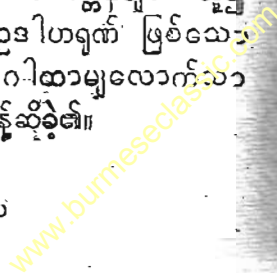
အရှင်ဥပဂုတ္တ အစီအရင်များ

အရှင်ဥပဂုတ္တနှင့်ပတ်သက်၍ လောကီပိုင်းဆိုင်ရာ အစီအရင်
များကို များပြားစွာမတွေ့မီဟု ရှေးဆရာကြီးများက မိန့်ဆို
ခဲ့၏။

သစ်သားရုပ်အစီအရင်၊ ဆေးရုပ်အစီအရင်၊ ရုပ်ရေးအစီ
အရင် အနည်းငယ်မျှသာ တွေ့ဖူး၏။

ကွန်ခဲဖြင့် စီရင်သောအစီအရင်ကိုမူ မလုပ်အပ်သော အစီ
အရင်ဟု ရှေးဆရာမြတ်တို့ မိန့်ဆိုခဲ့၏။

အရှင်ဥပဂုတ္တနှင့်ပတ်သက်သော ဂါထာ မန္တန်များ ဟူ၍
သဒ္ဓါကျမ်းလာ တတိယာကတ္တား၏ ဥဒါဟရဏ် ဖြစ်သော
‘ဥပဂုတ္တေန မာရောဗန္ဓော’ ဟူသည့် ဂါထာမျှလောက်သာ
တွေ့မြင်ကြောင်းဖြင့် ရှေးဆရာကြီးတို့က မိန့်ဆိုခဲ့၏။

သစ်သားရုပ်တု အစီအရင်

သစ်သားရုပ်တုကို စီရင်ရာ၌ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်အတွက် သီးသန့်ပူဇော်လိုလျှင် နံသင့်အသား၊ အမြစ်နှင့် အညွန့်အသား၊ ပဉ္စပတ်အသား၊ နံနှင့်ပဉ္စပတ်တို့သောအသားတို့ကို ပြုလုပ်ရသည်။ “တြိရန် စတုရန်းနှင့်ဆပတ်” အသားတို့ကို မည်သည့်အခါမျှ မပြုလုပ်ရ။

ဘုရားရဟန္တာတို့၏ရုပ်တုတော်များကို ထုလုပ်ရာ၌ တိရစ္ဆာန်တို့၏အရိုးများ၊ အစွယ်များဖြင့်လည်း မထုလုပ်အပ်။ ယုတ်ညံ့သော သစ်သားများဖြင့်လည်း မထုလုပ်ရ။

ထို့ပြင် ရုပ်တုတော်များကို ကိုးကွယ်ရန် ပြုလုပ်ရာ၌ နေရက်၊ နက္ခတ် စသည်တို့ကို ရွေးရန် မလို။

လောကီ အစီအရင်အရ ပြုလုပ်ရာ၌ကား ရွေးချယ်ပြီးမှ ပြုလုပ်ခြင်းက ပို၍သင့်မြတ်၏။

ထိုကဲ့သို့ သစ်သားကို ရွေးချယ်ပြီးနောက် အရှင်ဥပဂုတ္တရုပ်တုတော်ကို စီရင်ထုလုပ်ရာဝယ် တင်ပျဉ်ခွေ ကြာပွင့်ပေါ်ထိုင်၍ သပိတ်ကို လက်ဝဲဖဝါးပေါ် တင်ထားဟန်၊ လက်ယာလက်က သပိတ်ကိုနှိုက်ဟန်၊ ဦးခေါင်းတော်ကို လက်အင်းနှင့်ဝဲဘက်သို့ အတန်ငယ် စောင်းသည့်အထိ၊ မျက်နှာတော်က ကောင်းကင်မေ့၍ နေကိုကြည့်ဟန် ထုရသည်။

ပခုံးတွင် ဒုက္ကဋ်သင်္ကန်းကြီး ခေါက်တင်ထားရမည်။

ကျောင်းဆောင်ပြာသဒ္ဒါအစီအရင်

အရှင်ဥပဂုတ္တရုပ်တုတော် သီတင်းသုံးရန်အတွက် ကျောင်းဆောင် ပြာသဒ္ဒါကိုပြုလုပ်ရာ၌ တတ်နိုင်လျှင် ကြေးပြားဖြင့် ပြုလုပ်ရမည်။

မတတ်နိုင်လျှင် သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်နိုင်၏။

ကျောင်းဆောင်တော်ကို နဂါးလေးကောင် ပင့်ချီမူထားသည့်သဖွယ် နဂါးလေးကောင် ကျောပေါ်တွင် တည်နေပုံ ပြုလုပ်ရ၏။

ထောင့်လေးထောင့်တွင် နဂါး ဦးခေါင်း လေးခု ရှိနေရမည်။

ယင်းတို့၏ ကိုယ်များကိုမူ တနင်္ဂနွေထောင့်သို့ ခေါင်းပြုသော နဂါး၏ကိုယ်မှာ အင်္ဂါထောင့်သို့ တန်းလျက်ရှိပြီး အမြီးက အင်္ဂါထောင့် ခေါင်းပြုသော နဂါး၏ကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်နေစေရမည်ဖြစ်၏။

အင်္ဂါထောင့် နဂါး၏ကိုယ်မှာ စနေထောင့်သို့ တန်းလျက်ရှိစေ၍ အမြီးပျားက ရွေးအတူ စနေထောင့် နဂါး၏ကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်နေစေရမည်။

စနေထောင့်ရှိ နဂါးမှာလည်း ရာဟုထောင့်သို့တန်း၍ ရာဟုနဂါးကိုယ်တွင် အမြီးရစ်ပတ်စေရမည်။

ရာဟုနဂါးမှာလည်း တနင်္ဂနွေထောင့်သို့ တန်းပြီး အမြီးက တနင်္ဂနွေနဂါးကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်နေစေရမည်ဖြစ်၏။

ငွေထေခင်တန်းစာပေ

အရှင်ဥပဂုတ္တ ပုံတော်

ထိုပြာသာဒ်၏ လေးထောင့်တွင် ထီးဖြူလေးလက် စိုက်ထူ
အားမဲ့ ပါရှိရမည်။

ထိုပြာသာဒ်၏ လေးမျက်နှာလုံး အပိတ်အကာမရှိ ဟင်း
လင်းဖွင့် ဖြစ်ရမည်ဖြစ်၏။

ပြာသာဒ်အတွင်း၌ အရှင်ဥပဂုတ္တ စံနေတော်မူရာ၌မူ ကိုး
ကွယ်သူ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းပြုသည့်ဘက်သို့ ကိုယ်ဒဏ်၏ မျက်နှာ
စောက်ကို လှည့်ထား စံနေစေရမည်ဖြစ်၏။

ရုပ်ပွားတော်လည်း အသင့် ဖြစ်ပြီး၊ ကျောင်းဆောင်
ပြာသာဒ်လည်း အသင့်ပြီးသော် ပူဇော် ကိုးကွယ်ရန်အတွက်
လောကီ အစီအရင်မဘက်သော အစီအရင်အနေဖြင့် ပြီးဆုံး
ပေပြီ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားတော်များကို အနေကဇာတင်
ဆက်သို့ အရှင်ဥပဂုတ္တ၏ရုပ်ပွားတော်ကိုလည်း အနေကဇာတင်
ရပါသေးသလား။

အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်များက အနေကဇာတင်ခြင်းပြုကြသည်
ဟု ကြားဖူးသည်။

အမှန်မှာ အနေကဇာ မတင်ရပါ။

သို့သော် ရုပ်တုတော်ကို ကျောင်းဆောင် ပြာသာဒ်တွင်
စံနေတော်မူစေပြီး ပန်းဆီမီးတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် “အရှင်ဥပဂုတ္တ
ရုပ်တုတော်ကို ရွတ်ဆို ပူဇော်ရန် ဂါထာများ”ဖြင့် သုံးခေါက်
ထက် မနည်း ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ခြင်းပြုရသည်။

တတ်နိုင်လျှင် နေ့စဉ် ဆွမ်းကပ်ရမည်။

ထို ပါဠိဂါထာများဖြင့် နေ့စဉ် ရွတ်ဆို ပူဇော်နိုင်လျှင်
လွန်စွာ အကျိုးကြီးလှ၏။

တောင်သမုဒ္ဒရာလယ်က ကြေးပြာသာဒ်

(ရွှေတောင်မြို့ ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

“.....အိန္ဒိယတိုင်း ဘိလပ်ပြည်ကြီးက သမုဒ္ဒရာကို လှည့်ပတ်
ကြည့်ရှုသော လောကဇာတ် ဆရာနှစ်ဦးသည် မီးသင်္ဘောတစ်စီး
နှင့် ပင်လယ်၏ တောင်စူးစူးကိုဖြတ်ရာ (၁၃)ရက် ကြာလျှင်
ရေပြင်လယ် ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်၌ ကြေးပြာသာဒ်ကြီးကို
မြင်ရကြောင်း၊ အနီးသို့ကပ်ရန် သင်္ဘောစက် ခုတ်ပါသော်
လည်း ဒီလှိုင်း လွန်စွာကြမ်း၍ မကပ်နိုင်ကြောင်း ၁၂၂၅ ခုနှစ်
ဆတင်းစာတွင် ဖတ်ရှုရသဖြင့် ၎င်းနေရာသည် ရှင်ဥပဂုတ္တ
အရှင်မြတ် စံမြန်းသောနေရာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကြောင်း
ကို ကျေးဇူးရှင် ရွှေတောင်မြို့ ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက (ဝိမတိစေတီဒနီ)ကျမ်းတွင် ဖော်ပြထား၏။

အံ့ဖွယ် အရှင် ဥပဂုတ္တ

လွန်လေခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀-ကျော်ခန့်က ကျွန်ုပ်တို့၏ အဘိုးလက်ထက်တွင်၊ ယခုဖော်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို အဘိုးတို့ ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရသည်။

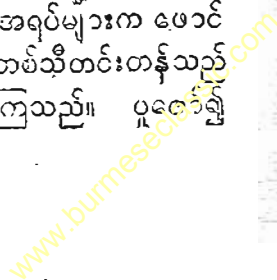
ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကား...

အဘိုးတို့ ငယ်စဉ်က မော်လမြိုင်ကျွန်း နယ်ဘက်တွင် လယ်ယာ လုပ်ငန်းဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ဖူးကြသည်။ အဘိုးတို့နေရာမှာ မြစ်ကမ်းခြေပေါ်တွင် တည်ရှိသည့် ဘုန်းကြီး ရေကျော်ရွာခေါ် ရွာငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။

မြစ်မှတစ်ဆင့် ပိစင်သော ဘုန်းကြီးရေကျော်ခေါ် မျောင်းငယ်ကလေးကို အစွဲပြု၍ ဘုန်းကြီးရေကျော်ရွာဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘိုးတို့ ငယ်စဉ်က ရွေးလူကြီးများ ကိုယ်တိုင်၊ အရှင် ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်အား ပူဇော်ပွဲကြီး ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်အား ပြာသာဒ် ကျောင်းဆောင် ဖောင်တော်ကြီးဖြင့် ဝင်လှူကာ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ သစ်သီး၊ ပန်း၊ ဆီမီးတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် မြစ်ရေယဉ်ကြောတွင် မျှောလိုက်ကြသည်။

ထိုဖောင်တော်ကြီး ဆိုက်ကပ်ရာ မြို့ရွာ အရပ်များက ဖောင်တော်နှင့်တကွ ပင်ကော မိမိတို့ ရပ်ရွာတွင် တစ်သီတင်းတန်သည် နှစ်သီတင်းတန်သည် ထားရှိလျက် ပူဇော်ကြသည်။ ပူဇော်၍ အားရလျှင် မျှောလိုက်ကြပြန်သည်။

သုတေသီမြင့်ထွန်း

ဤသို့ဖြင့် ဖောင်တော်ဆိပ်ကပ်ရာ ရောက်ရာဒေသများမှ လူများကလည်း ဖောင်တော်ကို ဆီးကြိုပင့်ကြပြီး၊ ပူဇော်ကြ ပြန်သည်။ ဖောင်တော်ကို ပြုပြင်ကြသည်။

အလှူအတန်း၊ ရှင်ပြု၊ ရဟန်းခံ၊ ဘုရားပွဲ စသည်တို့ ပြုလုပ် ရာတွင်လည်း လေ၊ မိုး စသော အန္တရာယ်များ ကင်းရှင်း စေရန် အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်ကြီးအား ရည်စူး ပူဇော်ကြသည်။ ပုံတော်ကို အလှူမဏ္ဍပ်သို့ ပင့်ဆောင် ပူဇော်ကြသည်။

ပုံတော်မရှိလျှင်လည်း မြစ်ကမ်းပါးသို့ သွားကာ တောင် သမုဒ္ဒရာသို့ ရည်မှန်း၍ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးပူဇော်ပြီး....

“ဘုရားပပည့်တော်များ အလှူမင်္ဂလာပြုလုပ်ရာ မဏ္ဍပ်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါဘုရား၊ မိုး၊ လေ စသော အန္တရာယ်များကို အလှူ ပြီးဆုံးသည် အထိ တားဆီး ကာကွယ် ပေးတော်မူပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား ပင့်ဆောင်ကြသည်။

အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာ အရှင် သူမြတ် ကြီးအား ဟို ရှေး အခါကပင် ဤမျှ သဒ္ဓါမြတ်နိုး အားကိုးအားထား ပြုကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အဘိုးတို့ရွာကား နှစ်စဉ်မပျက် အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာ မြတ်အား ပူဇော်ပွဲကြီး ပြုကြရခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးတို့ရွာ၌ ရေငုပ်သန်သူ ၃ ယောက်မျှ ရှိသည်။ ရေ အောက်တွင် ၃-နာရီမှ ၆-နာရီထိ ကြာအောင် ငုပ်၍နေနိုင် ကြသူများ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုလူ ၃-ယောက်တို့ ရေငုပ်ကြရာ ရွာကလေးရှိ လူများ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ကလေးပါမကျန် မြစ်ကမ်းပါးမှ နေ၍ ကြည့်နေကြသည်။

နံနက် ၇ နာရီခန့်မှ စ၍ ငုပ်ကြသည်။ ၁၀ နာရီခန့်တွင် တစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် နောက် တစ် ယောက် ပေါ်လာသည်။

တတိတမြောက် လူကား ညနေ နေဝင်ချိန်ထိ ပေါ်မလာ ပေ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေထိ ပေါ်မလာ သို့ဖြင့် ထိုလူအား သေပြီဟု ယူဆကြကာ ဆွမ်းသွတ်ခြင်း စသော ကိစ္စရပ်များကို ပြုလုပ်ကြသည်။

ခုနစ်ရက်လည်သော် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်သည့် နေ့တွင် ကမ်း ပါးမှနေကာ အမျှဝေခိုက်တွင် သေပြီဟု ယူဆထားသူသည် မြစ်လယ်ခေါင်မှ ဘွားခနဲ ပေါ်၍လာသည်။

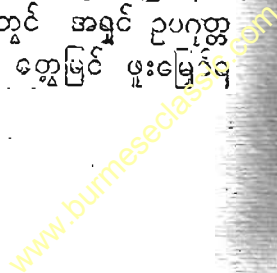
သူ့အား ကလေး လူကြီး ယောက်ျား၊ မိန်းမ အားလုံး တို့က ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုကြသည်။ ပထမ၌ သစ်ခြောက် သည်ဟု ထင်မိသူများ ကလည်း သရဲ မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြသည်။

အကျိုးအကြောင်း မေးကြန်းသဖြင့် သိရအောင်မှ ပြန် ပေါ်လာသူက အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြသည်။

သူသည် ထိုနေ့နံနက်က ရေငုပ်ရာ၌ ရေအောက်တွင် အကြာ ဆုံး နေနိုင်ရန်သာ မရည်ရွယ်ပဲ၊ ဤမြစ်ကြီး မည်မျှ နက် သနည်း ဟု သိလိုစိတ် ဖြစ်လာသဖြင့် အောက်သို့ ငုပ်နိုင်သမျှ ငုပ်သွားခဲ့ရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် မာသောအရာတစ်ခုကို နင်းမိ သဖြင့် လက်နှင့် ခမ်းသပ်ကြည့်ရာ၊ ထိုအရာသည် အဆောက် အအုံ တစ်ခု၏ ခေါင်မိုးဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့် ထိုခေါင်မိုး လျှောသွားသည့် အတိုင်း၊ ထံစက်ခြိတ် ရောက်အောင် ဆင်းလိုက်သွားပြီး အတွင်းဘက်ဆီသို့ ကြည့် လိုက်ရာ အတွင်း၌ ထိန်ထိန်လင်းနေရုံမက ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်နှင့် အဘိုးအိုတစ်ဦး ဘုရား ကြည်ညိုနေသည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။

မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားဒဏ်မှာ လွန်စွာ သပ္ပာယ်၍ ၎င်း ရုပ်ပွားကော်၏ လက်ဝဲဘက် မနီးမဝေးတွင် အရှင် ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာ မြတ်ကြီး၏ ရုပ်ပွားတော်ကိုပါ တွေ့မြင် ဖူးမြော်ရ သည်။

★ သုတေသီမြင့်ထွန်း

ဝတ်ဖြူနှင့် အဘိုးအိုက သူ့အား အတွင်းသို့ ဝင်လာရန် ပြောသဖြင့် ဝင်သွားခဲ့ရာ၊ ထူးခြားသော ကြည်ညိုစိတ်များ ဖြစ်လာကာ မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားတော်နှင့် အရှင် ဥပဂုတ္တ ရုပ်ပွားတော်များအား အချိန်အတန်ကြာမျှ ရှိခိုးပူးမျှော်နေ မိသည်။

အဘိုးအိုက သူ့အား ပျော်သမျှနေရန်ပြောဆိုသည့် အစဉ်း နေခဲ့ရာ၊ နေ့စဉ် ငှက်ပျောသီး တစ်လုံးမျှဖြင့် အာဟာရကို စွဲ ပြီးခဲ့သည်။ ပထမတွင် သူသည် ဘုရား၌လည်းကောင်း၊ အရှင် ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်ကြီး၌ လည်းကောင်း၊ အဘိုးအို၌ လည်း ကောင်း ကြည်ညို မြတ်နိုး နေသဖြင့် အိမ်ကိုရော ရွာကိုပါ သတိမရပဲ ရှိခဲ့သည်။

ဤနေ့တွင်မူ အဘိုးအိုက “မောင်ရင်ပြန်ရန် အချိန်သင့်ပြီ၊ ပြန်လိုသလား” ဟု မေးမြန်းသည်။ သူသည် ထိုအခါမှ အိမ်ကို လည်းကောင်း၊ ရွာကို လည်းကောင်း သတိ မရှိတော့ကာ အဘိုးအိုထံတွင် ခွင့်တောင်းပြီး ရုပ်ပွားတော်များအား ရှိခိုး ပူဇော်ကာ ပြာသာဒ်ကျောင်းဆောင် တံခါးမကြီးမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ရာ၊ ရုတ်ခြည်းပင် ရေပေါ်သို့ ရောက်လာကြောင်း ပြောပြသည်။

ရွာရှိ သက်ကြီး ရွယ်ကြီးများမှအစ၊ အားလုံးတို့မှာ သူ၏ ပြောပြချက်များကို တအံ့တဩ နားထောင်ကြရာမှ ပေါ်လာ သော ရေလယ်ခေါင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်ကာ ရှိခိုး ကန်စော့ကြ သည်။

ဤအခါကစပြီး ထိုသူနှင့်တကွ ရွာရှိလူကုန် တစ်ဆိမ့်မကျန် အရှင် ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်ကြီးအား ဆထက် ထမ်းပိုးတိုး၍ ပူဇော်ခြင်း ပြုလာကြလေသတည်း။

နက္ခလင်း ဆရာ ဦးအုန်းမောင်

ပင်လယ်တွင်းမှ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်

မောင်သန်းဝေနှင့် မောင်အေးသန်းမှာ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို တော်စပ်ကြပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ တနင်္သာရီတိုင်း၊ ပုလောမြို့၊ အမှတ် ၃-ရပ်ကွက်၊ ကံ့ကော်လမ်းတွင် မိဘများနှင့် အတူ နေထိုင်ကြသော အိမ်နီးချင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

မောင်သန်းဝေမှာ အသက် ၃၀ အရွယ် လူမျိုး ဖြစ်ပြီး မုဆိုးမ မိခင်ဒေါ်အေးမြင့်ကို ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး နေသည့် သားလိမ္မာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

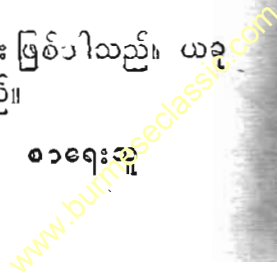
ထို့အတူ မောင်အေးသန်းမှာလည်း အသက် ၂၄ နှစ် အရွယ်ရှိပြီး မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော ဦးသက်ဟို-ဒေါ်သောင်း ကြည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသူ သားလိမ္မာဖြစ်ပါသည်။

၎င်းတို့မှာ ရေလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေရာမှ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲ၌ ၉ ရက်မျောပါပြီး၊ အနိယနိုင်ငံသို့ ရောက် သွားကြသည်။ ထို့နောက်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာကြ ပါသည်။

ပင်လယ်ခရီး၌ အံ့ဩမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံများကို မောင်အေးသန်းက စာရေးသူအား ပြောပြသည့် အတိုင်း တစ်ဆင့် တင်ပြအပ်ပါသည်။

လူအမည်၊ မြို့အမည်များ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ထက်တိုင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြပါသည်။

စာရေးသူ

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ ကူညီပေးမှုကြောင့် လိပ်သောင်ရွာနေ ဦးတင်မြင့်နှင့် ကော့သောင်းမြို့နေ ဦးအေးထွန်းတို့ နှစ်ဦး စပ်တူပိုင်သော (ထွန်းထွန်း) အမည်ရှိသည့် ငါးဖမ်းလှေတွင် အလုပ်ရခဲလှပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အစ်ကို ကိုသန်းပေနှင့်အတူ စက်ဘက်၌ တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ပေးရပါသည်။ လှေတွင် ယားပယ်မှ ၃ ဦး၊ ကော့သောင်းမှ ၁ ဦး၊ လိပ်သောင်မှ ၂ ဦး အပါအဝင် ၈ ဦး ရှိပါသည်။

မြို့နယ်မှ သတ်မှတ်ပေးသော ရေပြင်တွင် ငါးမှတ်များကို ဖမ်းဆီးပြီး ပုလောမြို့ရှိ မြန်မာ့ရေလုပ်ငန်း ကော်ပိုရေးရှင်းသို့ ပေးသွင်းရပါသည်။

ထိုသို့လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပြီး ၁ လခန့်အကြာ ၁၃၄၈ ခုနှစ် ပြာသိုလဆန်း ၁၀ ရက် (၉-၁-၈၇)နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ လှေ ပုလောမြို့သို့ ဝင်လာပါသည်။

ငွေထုတ်ခြင်း၊ ဆီထုတ်ခြင်းများ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပြီး စခန်းချသည့် လိပ်သောင်ရွာသို့ ပြန်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ပုလော၌ တစ်ရက်နေလျက် ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ခိုက် မြို့လယ်ရပ်ရှိ ရှင်ဥပဂုတ္တမထရ်မြတ် ပူဇော်ပုံနှင့် ကြိုကြိုက်နေ၍ ပူးမြော်ကန်တော့ပါသည်။

အရှင်မြတ်ကြီးအား လူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က လှူဒါန်းကြပါသည်။

လဆန်း ၁၂ ရက်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ပုလောမှ စက်လှေပြန်ထွက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် 'လှေမျက်နှာလွဲက' စခန်းချရန် ရွာသို့ တိုက်ရိုက် မပြန်ဘဲ လုပ်ကွက်စခန်းသို့ တစ်ပတ်ခွဲခတ်မောင်းကြည့်ရှုပြီးမှ လိပ်သောင်ရွာသို့ပြန်ရန်နှင့် ရေ၊ စားနပ်ရိက္ခာများ ဖြည့်ပြီး နောက်တစ်ရက်မှ ငါးဖမ်းထွက်ရန် စီစဉ်ကြပါသည်။ ပင်လယ်ပြင်လုပ်ကွက်စခန်းသို့ လိုက်လာကြည့်ရှုပြီး ညနေ ၃ နာရီအချိန် နေရပ်သို့ပြန်ရန် လှေအလှည့်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ စက်ကရိုင်းကျိုးပြီး စက်ပျက်သွားပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဘက်က လေပြင်းကလည်းမနားတမ်းတိုက်နေသည်။

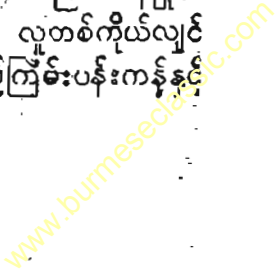
ကျွန်တော်တို့ လှေကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မလိကျွန်းကြီးအောက်တွင် လှေပြင်းအရှိန်မိကာ အနောက်ဘက်သို့ မျောသွားပါတော့သည်။

အကူအညီ တောင်းရန် ပတ်ဝန်းကျင်၌ လှေတစ်စင်းမှ မတွေ့ရပါ။ ဤသို့နှင့်ပင် မိုးကြီးချုပ်ပါလေတော့သည်။

စက်လှေသည် လရောင်ဖွေးဖွေးတွင် တစ်ညလုံး မျောနေပါသည်။ အရှေ့လေကလည်း ပြင်းထန်၊ လှိုင်းကလည်းကြီးနှင့် နံနက်လင်းလျှင် လှေအကူအညီများ တွေ့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြသော်လည်း အချည်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ပဲ့နင်းလုပ်သူက အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် စားသောက်ရေးကို စတင်စီစဉ်ပါတော့သည်။

သစ်သားစည်ပိုင်းတွင် သောက်ရေက လက်သုံးလုံးသာ ရှိတော့သည်။ ဤရေမှာလည်း လှိုင်းချက်ဒဏ်ကြောင့် အနည်ထဲပြီး မည်းညစ်၍နေပါသည်။

ဆန်ကတော့ တစ်အိတ်ကျော်ကျော် ရှိပါသည်။ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ပြီး ခွဲတမ်းနှင့် စတင်စားရပါသည်။ လူတစ်ကိုယ်လျှင် ဇွန်းကြီးနှင့် ၇ ဇွန်း၊ ရေက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်နှင့် တစ်လုံးစီရပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပင်လယ်ပြင်၌ များစွာ အတွေ့အကြုံရှိသော လှေမျက်နှာလှဲ့ ကိုအေးခိုင်က...

ပင်လယ်ခရီးသွားတာ သက်ရှိ ၉ ဂဏန်းဆိုတာမကောင်းဘူးဗျ၊ အခုလူက ဂ ဦး၊ ကြက်က တစ်ကောင် ဆိုတော့ ၉ ဂဏန်း ဖြစ်နေတယ်” ဟုပြော၍ လှေပေါ်ရှိ ဓားသွေးကျောက် တစ်လုံးကို “မောင်ကျောက်ခဲ” အမည်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခွဲတမ်းအတိုင်း ဆန်ပြုတ်နှင့်ရေကို ခွဲဝေပေးပါသည်။

ဤကဲ့သို့ လှေမျောနေသည်မှာ ဂ ရက်မြောက် ဖြစ်လာပါပြီ။ ရေလည်းကုန်ပြီ၊ လူတွေလည်း အားပြတ်နှမ်းနယ်ကာ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေနေရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လှေမှာ အပြောကျယ်သည့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ အုန်းခွံကလေးတစ်ခုပမာ လွင့်စဉ်မျောနေပါသည်။ အရွှေ့လေပြင်းကလည်း အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေပါ၏။

လှေပုံနင်း ဦးသားကန်းက ဂ ရက်မြောက် နေ့လယ် ၁၂ နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို စုရုံးခေါ်ပြီး....

“ကဲကွာ တို့တစ်တွေအားလုံး ယောက်ျားတွေချည်းပါ။ အရေးကြီးပြီး သေဘေးကြုံလာရင် ငါ့သတ္တိရှိရမယ်၊ အလောင်းတော် နေ့ကတော်ကြီးကို တို့အားလုံး ကြားဖူးကြတော့ပါ။ ဒီတော့ ယခု တို့လှေမျောလာတာ ဂ ရက်ရှိနေပြီ။ ဘာလှေ၊ ဘာသင်္ဘောမှလည်း မတွေ့ဘူး၊ ငါ့စိတ်အထင်ကတော့ မုတ္တမ ပင်လယ်ကွေ့၊ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တို့ကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး ယခု အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကို ရောက်နေပြီထင်တယ်။ လှိုင်းလုံးကြီးတွေကလည်း ကြီးပါတိကွာ၊ မင်းတို့ အားလုံး အားတင်းပြီး ထထိုင်ကြ၊ ဘုရားမှာ ငါးပါးသီလ ခံကြရအောင်။ အားလုံး

“ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” လို့ ပုတီးစိပ်ကြ။ နှုတ်က မပြတ်ရွတ်ဆိုတဲ့သူကလည်း ရွတ်ဆိုပေးတော့။ သရဏဂုံစိတ်နဲ့ တို့တစ်တွေ သေသွားရင်လည်း မုချကောင်းရာသုဂတိကို ရောက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ထူးခြားမှုတွေ ပြီး အကူအညီတွေရမယ်။ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သရဏဂုံဆောက်တည်လို့ သေဘေးက လွတ်ရကြောင်း အဖြစ်အပျက်များကို ပြောဆို ဆုံးမတာ ငါ သတိရတယ်” စသည်ဖြင့် အကျယ်စတင့် အားပေးစကား ပြောပါသည်။

ထို့နောက် ငါးပါးသီလကို ခံယူစေပြီး သရဏဂုံ စတင်၍ ဆောက်တည်ခိုင်းပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ပဲ့နင်းကြီး ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာကြပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အစ်ကို ကိုသန်းဝေတို့မှာ စိပ်ပုတီး ကိုယ်စီဖြင့် သရဏဂုံကို စိပ်ကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ တစ်လှေလုံး စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ဆောင်ရွက်၍ ရွတ်ဆိုနေကြစဉ် ညနေ ၂ နာရီခန့်တွင် တောင်ဘက်အရပ်မှ လှေတစ်စီးသည် ဦးပိုင်းမှ ရေဖွေးဖွေးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဦးတည်၍ လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လှေမှာ အနောက်ဘက် အရပ်သို့ မျောနေသဖြင့် ဆိုလှေသည် ဓားလှယ်ခုတ်လာနေသည်ကို တစ်လှေလုံး မြင်တွေ့ရပါသည်။

မကြာခဏဆိုသလို တောင်လုံး၊ အိမ်လုံးမျှရှိသော လှိုင်းဇက်ကြောင့် လှိုင်းထိပ်သို့ လှေရောက်သွားသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသော လှေကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့နေပါသည်။

လှိုင်းလုံးကြီး၏ချိုင့်ခွက်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့လှေ ဆောက်သွား
သည့်အခါ ထိုလှေသည် မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားပြန်ပါ
သည်။

ဦးတည်၍ လာနေသော ထိုလှေကို လှေပေါ်ရှိ လူ ၈ ဦး
လှမ်းက မြင်တွေ့ကြရသဖြင့် အားလုံး အားတက်လာကြ
သည်။

သရဏဂုံကို ပို၍ ရွတ်ဆို ဆောက်တည်ကြပါသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်နေရာမှ ၂ နာရီခန့်အကြာတွင် မြင်တွေ့နေ
သော လှေသည် အလွန် နီးကပ်လာသည်။

ရှင်းလင်းစွာ မြင်တွေ့နိုင်သော အနေအထားကို ရောက်
လာပါတော့သည်။

ထိုအချိန်ကျကာမှ တစ်လှေလုံး မျက်လုံး မျက်ဆန် ပြူးရ
လောက်အောင် အံ့ဩမဆုံးရှုံးကြပါသည်။

ဘုရား...ဘုရား...ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဦးတည်၍လာနေသော
အရာမှာ လှေမဟုတ်ပါ။

ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ ကျောင်းဆောင်ပြာသာဒ်ကြီး
ဖြစ်၍နေပါသည်။

အားလုံးက လက်အုပ်မိုး ရှိခိုးပြီး အနီးကပ် ဖူးတွေ့ခွင့်ပြုဖို့
အသက်ဘေးမှ ကယ်မိဖို့ စသည်ဖြင့် ဆုတောင်းကြ၏။

အချို့မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ
ကြသည်။

ပို၍ အံ့ဩရသည်မှာ သက်မဲ့ဝတ္ထုဖြစ်သော ထိုဖောင်တော်
ပြာသာဒ်ဆောင်ကြီးမှာ ဤမျှ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် အပြော
ကျယ်လှသည့် သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းလုံးကြီးများကြားမှာ မျောချင်
သလို မျောနေသော၊ မည်သည့် အထိန်းအကွပ်မှ မရှိသော

ကျွန်တော်တို့လှေဆီသို့ စက်တပ်ထားသည့် လှေကြီးအလား
တစ်ခက်အတွင်းတွင် ဘေးချင်း ယှဉ်တွဲ၍ ပူးကပ်လာသော
သည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ဖောင်ပြာသာဒ်ပေါ်တွင် ၃ ပေ အရွယ်ခန့်ရှိ ထိုင်ထော်မှု
ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ် သစ်သားရုပ်တုတော်ကို သပ္ပာယ်စွာ
ဖူးတွေ့ရပါသည်။

တကယ် သက်တော်ထင်ရှား ရဟန္တာမြတ်ကြီး တစ်ပါးဟု
အထင်မှားလှောက်အောင်ပင် အရွယ်တော်က ကြီးပါသည်။
ပကတိ ရဟန်းအသွင်ရှိပါသည်။

ဖောင်ပေါ်တွင် ပရိက္ခရာ၊ သပိတ်၊ သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်များ
ကို သပ်ရပ်စွာ ပူဇော်ထားပါသည်။

ဆန်အိတ်အကြီး နှစ်အိတ်ကိုပါ တွေ့ရပါသည်။
အခြားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ မတွေ့ရပါ။

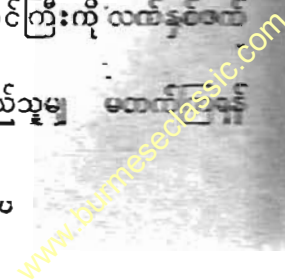
ဤမျှ လှိုင်း လေ ပြင်းထန်နေသော်လည်း ဖောင်ပေါ်ရှိ
ပစ္စည်းများအားလုံး ရေ လုံးဝ စွတ်စိုခြင်း၊ ပုံပျက်နေခြင်း
မရှိ။

အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်နေပါသည်။

ဖောင်စော်ကြီးကို ငါးပိုးလုံး နှစ်ထပ်ဖြင့် ခိုင်ခံ့စွာ
ဖွဲ့နှောင်ထားရှိပါသည်။

ကျွန်တော်က လှေပေါ်မှနေပြီး ဖောင်ကြီးကို ထိခတ်ခတ်
ပြင့် ကိုင်တွယ်ထားပါသည်။

ပဲနင်းကြီးက ဖောင်ပေါ်သို့ မည်သူမျှ မတက်ကြရန်
ပြောပါသည်။

ထိုသို့ ဖောင်တော်ကြီး ဆိုက်ကပ်လာသည့်အချိန်မှာ လှိုင်းလုံးဝ မကြီးပါ။

အင်းရေတမျှ ငြိမ်သက်၍ သွားပါတော့သည်။

ဆုံသြ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လှေပေါ်မှ ဆန် ၈ ပြည်ခန့် ဇလုံတစ်ခုတွင် ထည့်ပြီး အလှူငွေ စုဆောင်းထည့်ဝင်ကြရာ ၅၀ ခန့်ရှိသည်။ အားလုံးကို ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်ကြီးအား လောင်းလှူလိုက်ကြပြီး ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ဆုတောင်းကြပါ၏။

ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် ဖောင်တော်ကြီးကို လက်လွှတ်လိုက်ရာ လှေနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ပြိုင်ပြီး ၁၅ မိနစ်ခန့် အတူ မျောပါနေသည်။

ထိုနောက်မှ ကျွန်တော်တို့လှေကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်းခွဲခွာ၍ တောင်ဘက်သို့ စတင်မျောသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့လှေကြီးမှာ အနောက်ဘက်သို့ မျောသွားပါသည်။

ကြာလေ ကွာလေ ဖြစ်ရလေသည်။

အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ရသည်။

ပေး ဝမ်းနည်းစွာ မျောသွားသည့် ဖောင်တော်ကြီးမှာ နေဝင်ဖျိုးဖျာအချိန်တွင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်၍ သွားပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပဲနင်းကြီးက....

“ကံ...မင်းတို့တစ်သက်မှာ ဒီလိုအရှင်သူမြတ်ကို အံ့ချီးဖွယ်ဖူးတွေ့ရဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒါ စာရဏဂုံ ဆောက်တည်တဲ့ အကျိုးပဲ။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် တို့ကို ကယ်မယ် လှေသင်္ဘောတွေ့ရတော့မယ်။ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ပိုပြီး သရဏဂုံ ရွတ်ဆို ဆောက်တည်ကြ” ဟူ၍ ထပ်မံ သတိပေးသည်။

တစ်ညလုံး လှေသားတွေ ရွတ်ဆို ပူဇော်ကြပါသည်။ ည ၁၂ နာရီခန့်တွင် ကောင်းကင်ယံမှ ညဥ့်ကံများအော်သံကို ကြားရသဖြင့် ကမ်းခြေ သို့မဟုတ် ကျွန်းနှင့်နီးပြီဟု အားလုံး သဘောပေါက်ကြပါသည်။

နံနက်လင်းသည့်အခါ မလှမ်းမကမ်း၌ ကျွန်းငယ်တစ်ခု ကို တွေ့ရပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကျွန်းအနောက်နားမှ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းကိုပါ တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က အလံ့ငှေ့ခေါ်ရာ ထိုသင်္ဘောက ကပ်၍ လာပါသည်။

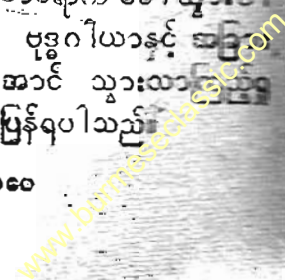
အနားရောက်မှ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ပြန်မည့် ကျောက်မီးသွေးတင် အိန္ဒိယသင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ထိုအိန္ဒိယသင်္ဘောကြီးက ကျွန်းတော်တို့ကို ကယ်ယူသွားပြီး ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ကောင်းစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားပါသည်။

ညနေပိုင်းတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ မြို့တစ်မြို့ ကို ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ထိုမြို့ငယ်တွင် သက်ဆိုင်ရာတို့က ကောင်းစွာ လက်ခံစောင့်ရှောက်ထားပါသည်။

ထိုနောက် နယူးဒေလီ၊ မြန်မာသံရုံးမှ တာဝန်ရှိသူများ ရောက်ရှိလာပြီး လိုအပ်သည်များကို စစ်ဆေးပေးမြန်း၍ အတူအညီ ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို နယူးဒေလီသို့ လာရောက် ခေါ်သွားပါသည်။ ထိုမြို့တွင် ၆ လနေရပါသည်။ ဗုဒ္ဓဂါယာနှင့် အခြားထင်ရှားသည့် နေရာများ၏ စုံလင်အောင် သွားသားရပါသည်။ နောက်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရပါသည်။

❖ သုတေသီမြင့်ထွန်း

ရန်ကုန်တွင် တစ်လလောက်နေရပါသည်။ ၁၃၄၉ ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့ (၂-၃-၈၀) နေ့တွင် နေရပ်ဌာနေ ပုလောမြို့သို့ ပြန်-ရက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို သေပြီဟုယူဆကာ မိဘများက ဆွမ်းသွတ် အမျှော့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သေခွာပြန် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မိဘ ဆွေမျိုးများ ပြန်လည်တွေ့ရသဖြင့် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက် ကြပါသည်။

ယခုလို သေကံမရောက်သက်မပျောက်ဖြစ်ရသည်မှာ သရဏဂုံ ဆောက် တည် ရ သော အကျိုးကြောင့် ဖြစ်ရပါကြောင်း “ဖြစ်ရပ်မှန်” ကို တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပုလော-မိုးဘေ

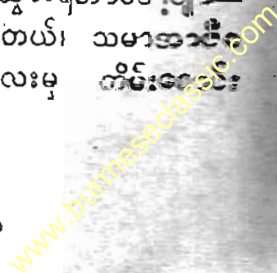
အချိန်ကျဖြိုဆိုမှဖြင့်

ကျွန်တော်က ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း စီးပွားရေးသမား ဆိုတော့ ရန်ကုန်နဲ့မန္တလေးကို တစ်ပတ်တစ်ခါ၊ နှစ်ပတ် တစ်ခါဆိုသလို လာနေတယ်လေ....

လာတိုင်း လာတိုင်းလဲ သူတို့ဆီကို ရောက်အောင် သွား တယ်ဗျ....

သွားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ သူတို့ လင်မယားဟာ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်ရဲ့ သိက္ခာရှိ လူယုံစာပည့်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရုံသာ မကသေးဘူး။

တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော် အသက်ကိုတောင် ကယ်ဆယ်ခဲ့ ဘူးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေဆိုတော့ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း သူတို့ လင်မယားဆီကို မရောက်ရောက်အောင် သွားရတာပေါ့ဗျာ— သူတို့ကလဲ ဆင်းရဲသလောက် ရှိုးသားကြတယ်၊ သမားအင်္ဂါ လမ်းကြောင်းပေါ်ကနေပြီး နည်းနည်းလေးမှ တိမ်းတောင်း မသွားဘူးဗျါ....

နေတော့တဲ့ကုပ်၊ ဝတ်တော့အမြဲအစုပ်၊ စားတော့ပဲပြုတ် ဆိုတာ သူတို့လိုလူစားတွေပေါ့ဗျာ၊ ရိုးသားတာကတော့ စံပြ ပဲဗျာ.....

ကလေးကနှစ်ယောက်၊ လှင်မယား နှစ်ယောက်နဲ့ဆိုတော့ ပါးစပ်လေးပေါက်ရွဲ စားရေးကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းသယ် မှတ် သလဲ.....

ယောက်ျားလုပ်သူက သူတို့ရပ်ကွက်က ဘီစကွတ်စက်ရုံမှာ နေ့စားအလုပ်သမားလေး၊ တစ်နေ့မှ ငါးကျပ်ပဲ ပုဂံကယ်။ မိန်းမလုပ်သူက အဲဒီစက်ရုံကလုပ်တဲ့ ဘီစကွတ်မုန့်ထုပ်ဖတ်ကို ရပ်ကွက်ဈေးထဲမှာ ရောင်းရတယ်။ ဈေးကွဲသော့ အိမ်မှာ ရောင်းတယ်။ တစ်နေ့မှာ ငါးကျပ်လောက်ပဲ မြတ်တယ်။

ဒီတော့ တစ်နေ့မှ တစ်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ ဝင်ငွေလေးနဲ့ အဲဒီ ပါးစပ်ပေါက်လေးပေါက်က ရပ်တည်နေတာဗျာ။

အဲဒီအချိန်ကတော့ တစ်နေ့ တစ်ဆယ်ဆိုတဲ့ဝင်ငွေဟာ မိသားစုလေးယောက် စားလောက် သောက်လောက်ပါတယ်။

အပိုအလျှော့သုံးစွဲတာကလဲ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ဆင်းရဲလား လက်လုပ်လက်စားပီပီ ခြိုးခြံချေတာတယ် ဆိုပါဦးဗျာ.....

အဲ.....ကျွန်တော် မန္တလေးကလာလို့ သူတို့နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ တိုင်းမှာ ကျွန်တော်က ကလေးတွေမုန့်ဖိုးဆိုပြီး တစ်ဆယ်မျိုး နှစ်ဆယ်မျိုး ပေးတယ်ပေါ့ဗျာ။

တစ်ခါတလေလဲ အဝတ်အစားလေးတွေ ဝယ်ပေးတယ်ပေါ့ ဒါလောက်ပါပဲ။

သူတို့လင်မယားဟာ ဒီလောက် အခြေအနေချို့ တဲ့ပေမယ့် လောဘမရှိဘူး။ ဒေါသမရှိဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ။

တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ဆီက တစ်ခါမှငွေကြေး အကူအညီမတောင်းဖူးဘူး။ ပေးရင်ယူတာပဲရှိတယ်။

လင်မယားချင်းလဲ စီးပွားရေးချို့ တဲ့မကြောင့် တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဘူး။ အရာရာမှာ စိတ်တူကိုယ်တူ ရှိကြတယ်လေ။

အထူးသဖြင့် စိတ်ဘူကိုယ်တူ ရှိကြတာကတော့ သူတို့ ယုံကြည်တဲ့ ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာ အရှင်ဘူမြတ်ကို ကိုးကွယ်တဲ့ ကိစ္စမှာပဲ။

တဲ့ကုပ်ကလေးထဲမှာ ဘုရားစင်လေးခုယ်၊ ရှင်ဥပဂုတ် ကျောင်းဆောင် သေးသေးလေးခုယ် ရှိတယ်ဗျာ။

သူများတွေလို သစ်သီးတွေ ဘာဖေတု မကပ်နိုင်ပေမယ့် ထမင်းဆွမ်းနဲ့ ဘီစကွတ်မုန့်ကလေးတွေတော့ မပြတ်ကပ်လှ ထားတာကို တွေ့ရတယ်ဗျာ။

တစ်နေ့တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် မန္တလေးဗာလာဦး နောက်တစ်ရက်မှာ သူတို့ဆီကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါ မှတ် မှတ် ရရ တနင်္ဂနွေနေ့ဗျာ။

အဲဒီအခေါက်မှာ ထူးခြားတာကတော့ ခါတိုင်းလို ကျွန် တော်တစ်ယောက်ထဲ ဖောက်တော့ဘူးဗျာ။ မန္တလေးက ကျွန် တော်နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ကိုသိန်းတန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါလာတယ်။

ဆိုပါတော့ဗျာ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုသိန်းတန်တို့ ရောက်သွားကြ တော့ မနက်ပိုင်းပေါ့ဗျာ၊ အချိန်ကတော့ ဆယ်နာရီလောက် ရှိပါပြီ။

တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ စက်ရုံပိတ်လို့ ယောက်ျားကလေးတွေထဲ အလုပ်မဆင်းရဘူး။ အိမ်မှာဘဲ ရှိနေတယ်။ မိန့်ပေးတော့

ငါးပိရေ အိုးလေးကို ထင်းမီးဖိုပေါ်မှာတင်ပြီး ကြိုချက်နေတာကို တွေ့ရတယ်လေ။

ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့လင်မယားက မီးကြို နှုတ်ဆက်ပြီး တဲကလေးပေါ်မှာ ထိုင်စရာဖျာကလေး ခင်းပေးသဗျာ-

ကျွန်တော်ကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ထိုင်ပြီး ကလေးတွေ ကျန်းမာရဲ့လား၊ လူကြီးကကော အလုပ်အကိုင် မှန်ရဲ့လား... သေည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ အာလ္လာပသလ္လာပတွေ ပြောနေကြတယ်။

ခဏကြာတော့ မိန်းမလုပ်သူလဲ ငါးပိရေအိုးလေးကို မီးဖိုပေါ်က ချပြီး မီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်တယ်ဗျာ-

ဒီတော့မှ ကိုသိန်းတန်က ပြောတယ်...
“ဟေ့လူ၊ ကိုအောင်ဒင် ကျွန်ငါတို့ကို တစ်ခု ကူညီပါဗျာ...”

“ဘာတုန်းဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ အရင်းပရို အဖျားမရို”

“ရှိပါတယ်ဗျာ၊ အရင်းရော အဖျားရော ရှိပါတယ်”

“ဘာလဲဗျာ၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

အဲဒီတော့ ကိုသိန်းတန်က ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ”

“ဟို ဖိုခုံလောက် လုပ်ထားတဲ့ ကျောက်တုံး သုံးတုံးကို ချုပ် ဝယ်ချင်တယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ရောင်းမလားလို့ မေးကြည့်စမ်းပါ”

ကျွန်တော်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိတယ်။
“ဟာ- ခင်ဗျားကလဲ တောက်တီးတောက်တဲ့ ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်ဗျာ၊ နောက်စရာမရှိ ကြိဖန်နောက်တဲ့လူပဲ”

သူတို့ လင်မယားကလဲ ပြောပြပါတယ်။

ဆရာရယ်...ကျွန်တော်တို့ရပ်တွက်မှာ ကားပြေးတဲ့ လမ်းမကြီးကို ပြင်တုန်းက မြို့နီစီပါယ်က လာချတဲ့ ကျောက်ဘုံးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မိန်းမဟာ ဖိုခုံလောက်လုပ်ရင် အုတ်ခဲထက် ပိုပြီး ကြာရှည်ခံတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် သွားယူထားတာဗျာ”

ကိုသိန်းတန်ကလဲ ဇွတ်ပြောနေတယ်။
“ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား ဘယ်ကရရလေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ယခု ကျွန်တော် ပြောနေတာက အဲဒီကျောက်ခဲ သုံးလုံးကို ကျွန်တော် ကို ရောင်းနိုင်မလား မရောင်းနိုင်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြောပါ”

အင်း... တော်တော်တော့ ကုကျနေပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိတာနဲ့...

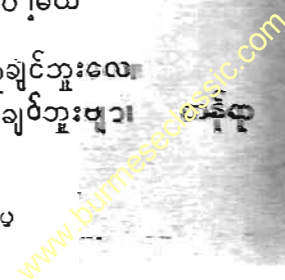
“ဟေ့ ရောင်းလိုက်စမ်းပါဏဲ့၊ သူက ဒီလောက်ဝယ်ချင်နေတာ ယတြာချေဖို့ ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လား ကိုသိန်းတန်”

ဒီတော့မှ ကိုသိန်းတန်က ကျွန်တော်ကိုပြောတယ်။
“ယတြာချေဖို့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အဲဒီ ကျောက်ခဲတွေကို ခွဲကြည့်မလို့ဗျာ”

“ဟ... ကျောက်ခဲကို ခွဲကြည့်တော့ ဘာဖြစ်မှာလဲဗျာ”

အိမ်ရှင် လင်မယားကလည်း ပြောရှာပါတယ်။
“ဆရာ လိုချင်ရင် ယူသွားပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ် အုတ်ခဲသုံးလုံး ရှာပြီး ဖိုခုံလောက် လုပ်ပါမယ်”

ဒါပေမယ့် ကိုသိန်းတန်က ဒီလို မယူချင်ဘူးလေ။
“ဟင့်အင်း- အလကားတော့ မယူချင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်ဖို့ ပေးပြီး ယူမှာပါ”

“တန်ရာတန်ဖိုး ဟုတ်လား၊ ကဲ- ကဲ- ကဲ... ဒီ တန်ရာ တန်ဖိုးကို ခင်ဗျားပဲ ဆုံးဖြတ်ပေတော့”

ဒီတော့မှ ကိုသိန်းတန်က ရှင်းပြတယ်။

“အဲဒီကျောက်ခဲတွေကို ကျွန်တော် အပြင်အသိနဲ့ ပြောရရင် တော့၊ အဲဒါတွေဟာ ကျောက်စိမ်းရိုင်း တုံးတွေပျ၊ ခွဲကြည့်ရင် အထဲက ကျောက်စိမ်းကတော့ အောင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဘုရား ဘုရား၊ ကျွန်တော်အခုမှဘဲ သဘောပေါက်မိတော့ တယ်ဗျာ၊ အင်း... ကိုသိန်းတန်ဟာ ကျောက်စိမ်း ကျွန်တို့ တစ်ဦးပျ၊ သူကလဲ ဒီကျောက်ခဲတွေကို ကျောက်စိမ်း ရိုင်းကို တွေ့လို့ ပြောတာကို-

“ကဲ- ဒီတော့ တစ်လုံးကို တစ်ထောင်နှုန်းနဲ့ သုံးလုံးကို သုံးထောင်ပေးမယ်၊ ဘယ်နဲ့လဲ”

ကိုသိန်းတန်ရဲ့ စကားကို ကြားတော့၊ ဟို လင်မယားဟာ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်၊ လူတွေလဲ ကျောက်ရုပ် ကြီးတွေလိုပဲ၊ မလုပ်တော့ဘူးဗျို။

“နည်းလို့လား၊ နည်းတယ်ဆင်ရင်လဲပြောပါ၊ ဘယ်လောက် ပေးရမှာလဲ”

ကိုသိန်းတန်ကပြောတော့မှ သူတို့လဲ သတိပြန်ပင်လာတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ယောက်ျားကပြောတယ်။

“ဟို...ဟို၊ နည်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ၊ မလားလို့ အံ့ဩလွန်းလို့ပါ”

“ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ရောင်း မယ်ဆိုရင် အခုငွေပေါ်လာတယ် ဟူပါ၊ ကျွန်တော်ခွဲကြည့်လို့ ကျောက်မရှိရင်လဲ ကျွန်တော်ကလဲ”

သူကတော့ အပြတ်ပြောတာဗျ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ သက်သေလုပ်ပြီး အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့ ဗျာ...

ကျွန်တော်တို့လဲ ခဏနေပြီး ပြန်ကြတယ်။ ကိုသိန်းတန် စ တော့ ပြုံးနေတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြားထဲက ရင်မလှည့် နေမိပါတယ်။

ကျောက်တုံးထဲမှာ ဘာမှမရှိရင်တော့ မျက်နှာပူစရာကြီး မဟုတ်လားဗျာ။

အဲဒီနောက်တော့ ကိုသိန်းတန်ဟာ သူ့ ကျောက်တုံးတွေကိုခွဲ ကြည့်ဖို့ကိုစွဲနဲ့ အလုပ်ရုပ်နေတော့ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်လလောက် ကွဲသွားတယ်ဗျာ။

တစ်လကျော်ကျော်လောက်မှာ ကျွန်တော်ဆီကို ပေါက် ချလာပြီး...

“ဟေ့...ရန်ကုန်သွားရအောင်ဗျာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျာ၊ နောက်တစ်ပတ်မှ ကျွန်တော်သွားမှာ၊ စောင့်ပါဦးဗျာ”

“ဟာ...မစောင့်နိုင်ဘူးဗျို၊ ကျွန်တော် ကျောက်တုံးတွေ ကိုခွဲကြည့်တော့ ကျောက်စိမ်းတွေဟာ သိပ်အရည်အောင်း တယ်၊ အဲဒါ အရောင်းအဝယ်သွားလုပ်မလို့ပါဗျာ၊ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် ဒကာခံပါ့မယ်ဗျ”

ကဲ...ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာရတာ ပေါ့ဗျာ။

ဒီရောက်တော့ ကိုသိန်းတန်လဲ ကျောက်စိမ်းအရောင်းအဝယ် ဖြစ်တော့ ကျွန်တော်ကိုလဲ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ပြုစုတဲ့ပြန်ပင် လင်မယားကိုလဲ နောက်ထပ် ငွေသုံးထောင် ထပ်ပေးပေးတယ် ဗျာ၊ အံ့ဩ၊ အံ့ဩ။

သုတေသီပြင်ထွန်း

ကျွန်တော်က အံ့ဩတာထက် ဟိုလင်မယားက ပိုပြီးအံ့ဩ
တာပေါ့ဗျာ။

နေ့ကုန်မှ သူတို့က ပြောပြတယ်။ သူတို့တစ်သက်မှာ ဒီလို
ခြင်လာစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိနိုင်ပါဘူးတဲ့။ တစ်ခုပဲ စဉ်း
စားစရာ ရှိတယ်ထဲ။ အဲဒါကတော့ ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာ အရှင်
သုမြတ်ကြီးကို ယုံယုံကြည်ကြည် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ အကျိုး
ပါပဲတဲ့။

ကဲ-ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုများ ဆင်သလဲဗျာ။
(မန္တလေးမှ မိတ်ဆွေ ကိုအောင်ဒင်၏ လွန်လေခဲ့သော
နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်က ပြောပြချက်ကို ပြန်လည်တင်ပြလိုက်
ပါသည်။)

ဒဿန - မင်းဦး

ရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်ကြီး

ကျွန်တော်သည် ၁၉၅၂ ကာလမှ စ၍ ရုပ်ရှင် လောကထဲ
ရောက်ခဲ့သည်။ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကိုလည်း တွေ့ဖူးသည်။ ကံကောင်း
၍ ဆခြေအနေပေး၍ ချမ်းသာသုခမျိုး ကိုစည်း ရဖူးသည်။

ကျွန်တော် ဘဝတွင် ဒုက္ခ အရောက်ဆုံး အချိန်တွင် ကျွန်
တော်ကို ကယ်ခဲ့သော ရှင်ဥပဂုတ္တ အကြောင်းကို ဝမ်းပြလို
သည်။

လူ့ဘဝတွင် မိခင်၏မေတ္တာဓာတ်သည် အသက်လေးဆယ်
တွင် ကုန်ဆုံးသည်ဟူသော စကားကို ကြားဖူးပါသည်။ ဤ
ကြောင့် ထိုအသက်လေးဆယ် ဘဝမှ ယနေ့ထိ ဟစ်နဲ့ မပြတ်
ဘုရား တရားကို တာဝန် တစ်ခု အနေဖြင့် ကြိုးစားလျက် ရှိ
ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ် ကာလ မိဘများရှိစဉ်က
ဘုရား တရား ရှိငြားသော်လည်း ရုပ်ရှင်လောကထဲ ရောက်ပြီး
ောက်၊ ဘုရားမေ့ တရားမဲ့ပြီး အရက်သောက်ခဲ့သည်။
စဉ် တာလက ဒုက္ခ သိပ်မရောက်သေး။

ဒါရိုက်တာဘဝအထိလည်း ဒုက္ခ မရောက်သေး၊ ကိုယ်ပိုင် ရုပ်ရှင်ကား (၃) ကား ရိုက်သောအခါတွင် (၁၀) နှစ်အတွင်း ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ပါတော့သည်။ အထူးသဖြင့် ဒုတိယကား ရိုက်ပြီးသော အခါတွင် ဆင်ဆာမူ (၂) ကြိမ် ဖြတ်ပြီး (၂) ကြိမ် ပြန်ကာ ရိုက်ခိုင်းပါသည်။

တစ်ခါပြန်ရိုက် (၂)သောင်းကျော် အားလုံးငါးသောင်း ကျော် ကုန်သွားသော အခါတွင် လက်မြောက်ပြီး ဆင်ဆာကို အရှုံးပေးလိုက်ရပါသည်။

ရိုက်ထားသောကားမှာလည်း (၁၀) တန်ကား (၂) ခါ ပြန်ကြိတ် ခံရသော လူကဲ့သို့ အစစ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အဆက် အစပ် မရှိတော့ပါ။

သို့သော် ထုံးစံ အတိုင်း ရုံကိုတော့တင်ရပါသည်။ မတင် ချင်လည်း မရတော့ပါ။

ထိုနှစ်က ကျွန်တော်ရိုက်သော (ပိုင်ရှင်ဒါရိုက်တာ) ကား မှာ ရက်အနည်းဆုံးနှင့် ရုံပေါ်မှ ဆင်းရပါသည်။ ဝက်ဝက်ကဲ့ အောင် ရှုံးပါသည်။

ထုံးစံအားဖြင့် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားအသစ်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်၊ မြေနီကုန်း၊ တာမေ (၃) ရုံ တင်ရပါသည်။ ဆူပါများသော ကားမျိုးတင်လျှင် (၆) ရုံအထိ တင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော် ကားက အလွန် အခြေအနေ မကောင်း၊ ကျွန်တော်က ဖြစ် နိုင်လျှင် တစ်ရုံတည်း တင်လိုပါသည်။ ဆုတောင်းမပြည့်ပါ။ (၃) ရုံ တင်ရပါသည်။ ရွှေဆောင်၊ ရွှေမန်း၊ စံပြ ဖြစ်ပါ သည်။

ဝတ္ထုဗားအရ ကားကို (၃) ရုံတင်ပြီးသော် ဘုရားတက်၍ ဆုဒတောင်း စိပ်ပုတီး စိပ်ပါသည်။

ရုပ်ရှင်ကား ငွေ သိပ်ရအောင် စိပ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဤ မေတ္တာ အပြည့်နှင့် ဖြတ်ထားသောကား ငွေသိပ်ရရန် မြေထဲ လက်ခတ်မလွဲ မရနိုင်ပါ။

ဆုတောင်းရသည်မှာ ထိုကား ရုံခကျေရန်၊ မိမိက မစိုက်ရ ရန်နှင့် ဇာတ်ကား အစိုးရက မသိမ်းရန်ဖြစ်ပါသည်။

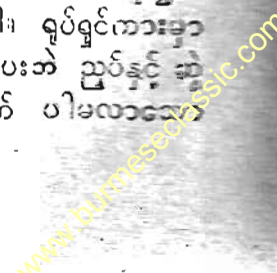
အဲ... ရုပ်ရှင်ထုံးစံလေး တင်ပြလိုပါသည်။

ရုံမှ (တရား) ဝင် တွင် အခွန်တော် (၄၀) ပေးရ ပါ သည်။ တစ်ပတ် ဥပမာ (၁) သောင်းဝင်လျှင် (၄) ထောင် ပေးရပါသည်။ ရုံခက တစ်သောင်း ဆိုလျှင် မိမိ ရုပ်ရှင် ကားရှင်က (၄) ထောင် စိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော် ကား ရွှေဆောင်ရုံတွင် ပြဿနာ မရှိပါ။ သို့ သော် ရွှေမန်း၊ စံပြ ရုံများတွင် (၃) ရက်နှင့် ဖြုတ်ချခံရ ပါသည်။

တချို့ ကားမှာ (၇) ရက် အပြည့် ပြုနိုင် ပါသည်။ တချို့ ကားမှာ လူမဝင်လျှင် လူမလာ၍ (၃) ရက် တနင်းလာနေတွင် ဒါက သောကြာ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ (၃) ရက် အခြေအနေ မပေးပါက တနင်းလာနေတွင် ကားတစ်ကားကား အထူး သဖြင့် ကားဟောင်း တစ်ကားကား တင်ရပါသည်။ ရုပ်ရှင် ရုံကို ပိတ်ထား၍ မရပါ။

ကျွန်တော် ကား အခြေအနေမှာ ဤမျှလောက် ဆိုးရွား ပါသည်။ တစ်ပတ်ပြည့်အောင်ပင် မပြုနိုင်ပါ။ ရုပ်ရှင်ကားမှာ ထမပြည့်သောကလေးကို အောက်ဆီဂျင် မပေးဘဲ ညှပ်နှင့် ဆွဲ ထုတ်ခံရသလို လက်ကျိုး ခြေကျိုး အသက် ပါမလာသော သဘောမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ရံဝင်ခလည်း မလျော်ရပါ။

စံပြနှင့်ရွှေမန်း ရုပ်ရှင်(၂)ရုံတွင် ကျန်သော(၄)ရက်အတွက် ကားဟောင်းကြီးတစ်ကားကို တင်လိုက်ရာ ထို(၄)ရက် (၄)ပုံ (၂)ရုံစလုံး ရံပြည့်ပါပြီဟူ၍ ချိတ်ထားခြင်းခံရပါသည်။

ဘုကားပါလဲ၊ ကားသစ်လည်း မဟုတ်ပါ။

ထိုကားမှာ အသံတိတ်နှင့် အသံထွက်ခေတ် (၂)ခေတ်စလုံး တွင် အသံထင်ရှားသော (ဗိုလ်အောင်ဒင်)ထက် စွဲသော (ခွင်ဥပုတ္တ) ရုပ်ရှင်ကား အဟောင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်သူ့ရုပ်တင်လဲ၊ ဘယ်လို ရုပ်ပေါ်ကို ရောက်လာတာလဲ၊ ဘေးလုံး ကျွန်တော်နောက်မှ သိရပါသည်။

ထိုစဉ်ကလက်က ကျွန်တော်သည်ရုပ်ရှင်ကောင်မီတွင် အလုပ် အမှုဆောင်ဘဝ၊ အစိုးရ ရုပ်ရှင်နှင့် ရုံများ အပတ်စဉ်ကော်မတီ တွင်လည်း တာဝန်ယူသူ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်ကာလက ကျွန်တော်ကား ရံတင်စဉ် ဘုရားပေါ် တွင် ကျွန်တော် ရှိနေပါသည်။ ထို ရံတင်စဉ် ပူးတွဲကော်မတီ ကို ကျွန်တော် မသွားနိုင်ပါ။

ကိုယ် အပူနှင့်ကိုယ် ဒုက္ခရောက်နေပါသည်။

ကျွန်တော် လက်ခံလိမ့်မည်ဟု အားလုံးက အခြေအနေအရ ထို အရှင် ဥပုတ္တ ရုပ်ရှင်ကားကို ကျန် (၄)ရက်အတွက် တင် ခွင့် ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကားကို ကျွန်တော် ကြားဖူးပါသည်။ မကြည့်ဘူးပါ။ သို့သော် ထိုကားအကြောင်းကိုတော့ ပြောပြ ရေးပြရ ပါလိမ့် မည်။

ရှင်ဥပုတ္တ ပူဇော်နည်း

ထိုကားမှာ ပြီးခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ် လောက်က မင်းသားသစ် မင်းသမီးသစ်နှင့် ရိုက်ခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီက မောင်မောင်စိုး ရုပ်ရှင်၊ ဒါရိုက်တာက ဦးရင် ဖေ၊ နာမည်ကြီးဆိုလို့ ကုမ္ပဏီနှင့် ဒါရိုက်တာပဲ ရှိပါသည်။

ထိုကားပြစဉ်ကလည်း ထိုကားရိုက်စဉ် ထိုနှစ်ပေါင်း သုံး ဆယ် နီးနီးကာလက ငွေယူပြီး သိပ်မရခဲ့ဖူးပါ။ သာမန်ကား အဖြစ် ပြီးခဲ့ပါသည်။

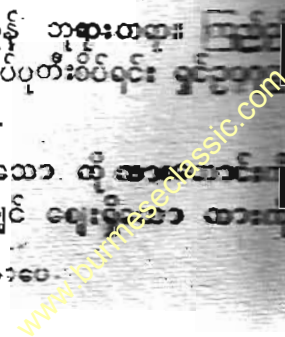
သို့သော် ထိုကားကို ကားဟောင်းမှ ကားသစ်ဖြစ်အောင် အဟောင်းကို ပြန်ကာကူးပြီး ဆင်ဆာတင်မှ ထုံးစံ အထိုင်း ပြခွင့် ရပါသည်။

ထိုကားမှာ ဟောင်းလွန်း အားကြီး၍ ပြခွင့်မရတော့ပါ။ အရည်များပင် ထွက်နေ၍ ထုံးစံအထိုင်း ပိဿာချိန်နှင့် ရောင်း စားရန်သာ ရှိသော အခြေအနေ။

ထိုကားကို ဘယ်သူက အသစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါသလဲ၊ ရှင်းရှင်းရေးရေးရသော် ထိုစဉ်ကာလက လည်းတန်းတွင် ရုပ်ရှင် ကားဟောင်းများကို ဈေး သက်သက်သွာသွာနှင့် လည်ပြီးပြ သော (ဒါက မိုးလင်းပဲ့များပြသော အလုပ်) အလုပ်ကို ကျွန် တော် မိတ်ဆွေတစ်ဦးက လုပ်သည်။

သူ၏ အမည် ကိုလှထွန်း။ အလွန် ဘုရားတရား ကြည်စိတ် ဖြစ်သည်။ ဘုရား တရား ကြည်ညို၍ စိပ်ပုတီးစိပ်ရင်း ရှင်ဥပုတ္တ ကားကိုပြရန် စိတ်ထဲဖြစ်လာသည်။

မောင်မောင်စိုး ရုပ်ရှင်က ပြမရသော ထို အားဟောင်းကား ဝယ်သည်။ တစ်ထောင် ပတ်ဝန်းကျင် ဈေးရိတ်သာ ဘေးက

နှစ်သောင်းလောက် အကုန်ခံ၍ ဖလင် ဖာ၍ကေး၍ တစ်စံချင်း တူးရာ ပြုလို့ရသော အဆင့် ရောက်လာသည်။

နောက် ဆင်ဆာတင်သည်။ ဆင်ဆာကခွင့်မပြု။ ထိုကားကို ဆင်ဆာတင်နိုင်အောင် ကျွန်တော် ကူညီခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ဆင်ဆာ အတွင်းရေးမှူးသစ် ဗိုလ်မှူးဟောင်း ဘုရား တရား အလွန်ကြည်ညိုသူ မော်ကွန်းဝင် ပထမဆင့်နှင့်ကျမှ ဤကား ဆင်ဆာပြုခွင့်ရသည်။ ခွင့်ပြုသည်။

သို့သော် ကားဟောင်း ဖြစ်၍ မြို့ထဲတွင် ပြုခွင့်မပြု၊ ငွေ မဝင်လျှင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ။

ထိုကြောင့် နာမည်မရှိသော ကားဟောင်း နယ်မှပြပါ။ လူကြိုက်လျှင် ငွေရမီက မြို့လယ်မြို့ပတ်ရံများတွင် ကားသစ် များ မဝင်ပါက အခြေအနေကြည့်ကာ ခွင့်ပြုရန် ဖြစ်သည်။

ဟော...အခုလို ရှင်ဥပဂုတ္တကားမှာ ကျွန်တော်ကား (၃) ရက်နှင့် ဆင်းရ၍ ကျန်(၄)ရက်ကိုပြုရန် စမ်းသပ်အနေနှင့် တင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုရှပ်ရှင်ကားပိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော်ကူညီခဲ့ဖူး၍ ကျွန်တော် ကို ရန်ကုန်တွင်ပြပါ။ အလကားငှားမည်ဟု ကတိပြုဖူးသည်။

ဟော ယခု အားလုံး အခြေအနေပုံစံဝင်လာသည်။

ရှင်ဥပဂုတ္တကားမှာ ဝါးတာလည်းပါသည်။ မြို့တာလည်း ပါသည်။ အသံထွက်လိုက် အထွက်လိုက်လည်းပါသည်။

တန်ခိုး ပြခန်းများတွင် မိုးပေါ်မဲယုံရ ဆို၍ တန်ခိုးမပြုရန် သာ ကားဖြစ်သည်။

သို့သော် နားယုံမှုဖွားမြင်တာပါသည်။ ရှင်ဘုရင်က လူကို ဖော်ခင်း လက်လှန်၍ သေသွားတာလည်း ပါသည်။

ရှင်ဘုရင်လုပ်သူမှာ ဗန္ဓုလရုပ်ရှင်ပိုင်ရှင် ယနေ့တိုင် သက်ရှင် ထင်ရှား ဦးချစ်မောင်ဖြစ်သည်။

ဒါရိုက်တာဦးချစ်ဖေက ဘုန်းကြီးလုပ်သည်။ မင်းသားက အသစ်၊ မင်းသမီးက ကျွန်တော်ဇာတ်ပုံဆရာဘဝ(ဘဝသံသရာ) ကား ၁၉၅၅ ကာလရိုက်စဉ်က မန္တလေးမှ လခစားမင်းသမီး သစ် (ခင်လေး)၊ ယခု မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီးမှ ခွဲစိပ်ပါရသူ ဆရာဝန်ကြီးဇနီး ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကားထဲတွင် ကပ္ပိယကို ဘုရင်ကစစ်ဆေးရင်း သေ သွား၍ နတ်ဖြစ်သွားသည်။

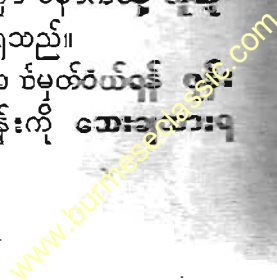
ဘုန်းကြီးက မိုးချုပ်အထိ ကပ္ပိယမလာ၍ ဝေါပုနေအည်။ လာသောအခါ ကပ္ပိယက နတ်ဖြစ်နေ၍ နတ်အဝတ်အစားနှင့် ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင်။

ဘုန်းကြီးကဆိုသည်။
(ဟဲ့...ကပ္ပိယ ဘယ်ဇာတ်က ငှားဝတ်လာတာလဲ၊ သူ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးလိုက်၊ ငါ့မင်းကို တစ်နေ့လုံး စောင့်နေ ရတယ်)

ထိုအခါ ကပ္ပိယက ဆိုသည်။
(ကျုပ်နတ်ဖြစ်လာတာမျိုး ငှားဝတ်လာတာ မဟုတ်ဘူး) ဤသို့ ဤသို့သော စကားမျိုးလည်း ကားထဲတွင် ပြော ကြသည်။ တာပဲပြောပြော လူထုက ထိုကားကို အလွန် ကြိုက်သည်။

လက်မှတ်တိုးကြလွန်း၍ ဂိုတ်စောင့်သူမှာ နောက်နေ့ လူတိုင်း ခံရလွန်း၍ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အနှိပ်ခံရသည်။

ရုံမန်နေဂျာမှာ လူဝင်လွန်း၍ ဖုန်းနှင့်လက်မှတ်ဝယ်ရန် ရှိပြီး ဆက်၍ လက်မှတ်မဆောင်းနိုင်သဖြင့် ဖုန်းကို သေးချယ်သားရ သည်။

မြန်မာရုပ်ရှင်လောကတွင် ဤလိုကားမျိုး လုံးဝမပေါ်သေး
အလွန်ငွေဝင်သောကားဖြစ်သည်။

ထို(၄)ရက် ဝင်ငွေမှာ သောင်းချီရအောင်ရ၍ ရုံခကျေ
သည့်အပြင် ရသောငွေများကို ပွဲခွန်ဖော်ပေး ရုံခပေးပြီး
ကျန်တာ ကိုလှထွန်းကို တစ်ဝက်ပေးပြီး ကားပြသော ရုံကို
လည်း ခွဲပေါက်တစ်ထောင်ဖိုး ရုံအလုပ်သမားများကို ကျွန်
တော် ဒါနလုပ်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်း ရှင်ဥပဂုတ္တကို အားပြုကာ ထိုကားမှရသော
ငွေများကို မုန်ပုံငွေများနှင့် ရုပ်ရှင်ကောင်စီ အဆောက်အအုံ
ဆောက်ခဲ့သလို မြို့နယ်အများအပြားကလည်း အလှူခံကားပြခဲ့
ပါသည်။

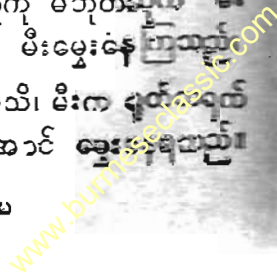
နိုင်ငံခြားကား ဆူပါကားများနှင့် ပြိုင်ပြုလျှင် ဆူပါများ
ပြေးရသော မြန်မာကားမှာ ရှင်ဥပဂုတ္တသာလျှင် ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်မူကား ရှင်ဥပဂုတ္တကယ်၍ ရုံခမစိုက်ရဘဲ ဒုက္ခမူ
ကယ်ခြင်း ခံရပါသည်။

ထို့ကြောင့် နေ့စဉ်ဘုရားတက်နေပါသည်။

ထွန်းလှိုင်

ဆွမ်းဦးအရှု

အချိန်က နံနက်ဝေလီဝေလင်း....
ရာသီက ခောင်းရာသီ၊ နတ်တော်ပြာသို....
မဘုတ်ဆိုသည် ထုံးစံအတိုင်း သူ့အိမ်ရှေ့က ကပြင်တွင်
ခေါက်မုန့်နှင့် မုန့်ပျစ်သလက်ဆိုင်ကလေးထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေ
သည်။
အိမ်ကလေးက ရေနံဆီမီးခွက်ရောင်ကြောင့် လင်းသည်ဆိုရုံ
တော့ လင်းနေသည်။
မဘုတ်ဆိုက အိမ်ထဲဘက်သို့လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။
“ကိုပိန်ရေ မုန့်ရည်အိုးနဲ့ ထန်းလျက်ရည်အိုးတွေ ဟုနဲ့ဝါ
တော်၊ ကျုပ် ဒီမှာ မီးမွှေးနေလို့”
ဟုတ်ပါသည်။ မီးသွေးဖိုလေး နှစ်ဖိုကို မဘုတ်ဆိုက မီး
သွေးခဲကလေး အနည်းငယ်စီထည့်ကာ မီးမွှေးနေကြသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကအေးလွန်းလို့ လားမသိ၊ မီးက မုတ်တရက်
မွှေး၍မရနိုင်။ နာရီဝက်လောက်ကြာအောင် မွှေးနေရသည်။

မီးရပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ဖိုက ခေါက်မုန့်၊ တစ်ဖိုက မုန့်ပျစ် သလှက် လုပ်ရမိပြီ။

မိုးလင်းလျှင် ဖောက်သည်ယူမည့်သူတွေ လက်လီဝယ်စား မည့်သူတွေ ဇာတော့သည်။

မဘုတ်ဆုံက ထုံးစံအတိုင်း မုန့်ပျစ်သလက် တစ်ခုနှင့် ခေါက်မုန့်တစ်ခုကို မီးကောင်းသည်နှင့် လုပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ထိုမုန့်နှစ်ခုကို ဖွဲ့၍ ပြီး မီးဖိုနှစ်ဖို၏ ဖိုခုံလောက် တွေ့နားမှာ ထားလိုက်သည်။ သူမအခေါ် စားဖိုစောင့်နတ်ကို တင်သည်တို့။

ပြီးမှ မုန့်အသစ်လုပ်ပြီး လင်ဖြစ်သူကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုပိန်ရေ၊ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ဖို့ ချစ်ဥပဂုတ်ကိုယ်တော် ကြီးအတွက် မုန့်ရတော့မယ်၊ ချစ်ကိုယ်တိုင်ကပ်နော်၊ ကြား လား။”

ကိုပိန်က မဘုတ်ဆုံ၏ ညွှန်ကြားချက်ကို လက်ခံသည့်အနေ နှင့် မုန့်ထည့်စရာ ပန်းကန် ၂-ခုကို ယူလာသည်။

တစ်ခုက ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့။

နောက်တစ်ခုကတော့ ချစ်ဥပဂုတ် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး အတွက်။

မဘုတ်ဆုံသည် ပထမကျက်သည့် မုန့်များကို သံကော်နှင့် ကော်လိုက်ပြီး၊ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဒုတိယ မုန့်များကိုကော်ပြီး ဒုတိယပန်းကန်ထဲ ထည့်လိုက် သည့်အချိန်....

သူမ၏ မျက်စိရွှေ့မှောက်သို့ မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခု လာ ရောက် ထင်ဟပ်သဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကိုပိန်းကလည်း ထိုနည်းတူပင်....
“အို...မနက်အစောကြီး အာရုံဆွမ်းခံထွက်တဲ့ ဘုန်းကြီး တစ်ပါးပါလား။”

မဘုတ်ဆုံရော ကိုပိန်ပါ သဒ္ဓါပေါက်သွားကြသည်။
ဘုန်းကြီးကိုကြည့်ရသည်မှာ နှင်းတောထဲကိုဖြတ်ပြီး ခပ် ဝေးဝေးက ကြွလာရသည့်ပုံပေါ်သည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့....
သူ့သင်္ကန်းတွေက နှင်းတွေစိုလို့၊ ဒါပေမယ့် ချမ်းသည့် လက္ခဏာ လုံးဝမရှိပါ။

မဘုတ်ဆုံရော ကိုပိန်ပါ အံ့ဩသွားမိသည်။ သူတို့က မီး ဖိုနား ကပ်နေရသည့်တိုင်ခေ့ခေ့၊ ရာသီဥတု၏ အအေးဒဏ်ကို ခံစားနေရသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုပိန်ရေ အဲဒီပန်းကန်ထဲက မုန့်နှစ်ခုကို ဘုန်းဘုန်း သပိတ်ထဲ လောင်းလိုက်ပါတော်”

မဘုတ်ဆုံက ညွှန်ကြားပြန်သည်။
ကိုပိန်ကလည်း လောင်းချလိုက်သည်။

မတုန်မလှုပ် ရပ်ရွံ့နေသော ဘုန်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာ တော်ကို တစ်ချက်မျှ မော်ဖူးပြီးနောက် ဖွင့်ထားသည့် သပိတ်ထဲသို့ ပန်းကန်ထဲမှ မုန့်နှစ်ခုကို ရှိရှိသေသေ လောင်း လှူလိုက်လည်။

သူ့ပါးစပ်အစော့ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ဘာတော့ ဆူသောင်း သည့်မသိ၊ ဆူဟောင်းနေဟန်ရှိသည်။

ဆွမ်းလောင်းခြင်းကိစ္စပြီးသည့်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း ဘာတစ်ခုခုမှ ပြန်လည်၍ မိန့်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ပြန်လှည့်သွားတော့၏။

မဘုတ်ဆုံရော ကိုပိန်ပါ စောစောစီးစီး ဒါနပြုလိုက်ရ၍ ပီတိဖြစ်နေကြသည်။

“ဟန်ကြလို့ကတာ ကိုပိန်ရယ်၊ ဦးဦးဖျားဖျား လူတွေမစားခင် ဘုန်းကြီးကို လောင်းရတာ သိပ်ကုသိုလ်ရမှာပဲနော်”

“အေးပေါ့ဟဲ့ ဆွမ်းဦးအလှဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့ဟာ”

“တော် ဆွမ်းလောင်းတော့ သပိတ်ထဲကို ကြည့်လိုက်သေးလားဟင်”

“ဘာကြည့်ရမှာလဲဟ”

“တော် သပိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ထို့ထက် အရင်လောင်းထားတဲ့ ဆွမ်းတွေဘာတွေများ ရှိသလားလို့”

“ဟင်အင်း...မရှိပါဘူး။ သပိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူးဟ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ထို့က ဦးဆုံးလောင်းရတာပေါ့နော် ကိုပိန်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဘုတ်ဆုံရ၊ တို့က ပထမပေါ့ဟာ”

မဘုတ်ဆုံက မုန့်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်၍ လုပ်နေသည်။

မုန့်ပျစ်သလက် ဆယ်ခု၊ ခေါက်မုန့်က ဆယ် ငါးခုလောက် ပြီးနေပြီ။ သည်တော့မှ...

“ဟ...ဘုတ်ဆုံရေ၊ ငါတော့ မသင်္ကာဘူးဟေ့”ဟု အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

“ဘာမသင်္ကာတာလဲတော့ အလန့်တကြား”

“ဘာအရမလဲကွ၊ ဒီဘုန်းကြီးကို မသင်္ကာတာပေါ့ကွ”

“ဟင်း...ဒီဘုန်းကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲတော့”

“ထူးလို့ ဟေ့...ထူးလို့...ထူးလို့”

“ဪ...တော်ကလဲ့တော်၊ ဘာများထူးလို့လဲ ပြောပါဦး...”

ကိုပိန်က သူ့စဉ်းစားမိသမျှကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဘုတ်ဆုံ...နစ်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တို့ရပ်ကွက်ရောက်တာ ကြာလှပြီ၊ မုန့်လုပ်ပြီး ရောင်းတာလဲ ကြာလှပြီ၊ တစ်ခါမှ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဒီဘုန်းကြီးကို မတွေ့ဘူးပါဘူး။ ဒီလိုစောစော စီးစီး ဆွမ်းခံကြတာလဲ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဆွမ်းစားပင့်တဲ့ အိမ်ကလဲ တစ်ပါးတည်းတော့ ဘယ်ပင့်ပါ့မလဲဟ၊ အနည်းဆုံး သုံးပါး ငါးပါးတော့ ပင့်မှာပေါ့-ပြီးတော့လဲ”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“သူ့ ကြည့်ရတာ အဝေးကြီးက ကြလားရသလိုပဲဟ၊ သင်္ကန်းတွေက နှင်းတွေစိုလို့ ရှဲ့လို့၊ နောက်ပြီးတော့လေ ... တို့လဲ ဆွမ်းလောင်းပြီးကွာ ... တစ်ခါတည်း လှည့်ထွက်သွားတာပဲ၊ ရှေ့လဲ ဆက်မကြတော့ဘူးဟ”

သည်တော့မှ မဘုတ်ဆုံလည်း စဉ်းစားမိပါသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့တော် ... ဘုန်းကြီးမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူးနော်...”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ ငါတော့ ဝမ်းသာတယ်ဟေ့၊ တို့ဟာ ဆွမ်းဦးအလှရင် ဖြစ်လိုက်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ သူ့ကို လူလိုက်ရတဲ့မုန့်တွေဟာ တကယ်တော့ အိမ်က ရှင်ဥပဂုတ် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို လှူရမယ် မုန့်တွေတော့”

“အေး ... ဧါလဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲပေါ့ဟ၊ အဲဒီဘုန်းကြီးဟာ ရှင်ဥပဂုတ် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးများ ဖြစ်နေမလားမသိဘူးဟ”

“ဟုတ်ချင်လဲ့ ဟုတ်မှာပေါ့တော်”
“တို့ ထိတစ်စောင်လောက် ထိုးရအောင်ဟာ”
“ကောင်းသားပဲတော်”

နောက် ၁၅ ရက်ခန့် ကြာသွားလေပြီ။
အကျိုးပေးက မြန်သည်ဟုပင် ဆိုရမည်။

ကိုပိန်- မဘုတ်ဆိုတို့ထိုးထားသည့်ထိလက်မှတ်သည် ထိုအပတ် အောင်ဘာလေ သိန်းဆုပွင့်ပွဲတွင် “ပထမသိန်းဆုကြီး” ကို ဆွတ်ခူးခဲ့ပါပြီ။

ရှင်ဥပဂုတ် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ဆွမ်းဦး လှူရသော အကျိုးကြောင့် ယခုကဲ့သို့ “ပထမသိန်းဆုကြီး”ကို ရခဲ့ပါ သည်ဟု ကိုပိန်နှင့် မဘုတ်ဆိုတို့က ယနေ့အထိ ယုံကြည်ပြောဆို နေကြဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

မောင်မြတ်မင်း

အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်

ဂျပန်ခေတ်ကာလက ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ဖြစ်နေ၍ ဧရာဝတီတိုင်း ကျိုက်လတ်မြို့တွင် သောင်တင်နေကြ ချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ကျိုက်လတ်မြို့ ၄-ဖြတ်လမ်းထိပ်ရှိ ဦးဘိုးဝင်း ကျောင်း တွင် ကျောင်းသားအဖြစ် ကျောင်းတက်နေရပါသည်။

တစ်နေ့...ကျွန်တော်ကျောင်းတက်စဉ် လမ်းပေါ်တွင် နေ ဧရာဝတီမြစ်အောက်၌ ပြောင်ပြောင် လက်လက် အထုစက္ကလေး တစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့ရှိမိ၍ ကောက်ယူပြီး ကြည့်မိပါ သည်။

ကျွန်တော်ကောက်ယူပြီး ကြည့်မိသော အထုစက္ကလေးမှာ အဖြူရောင် သတ္တုဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခွပ်တူထား ဖြစ်ရာ

ငွေတေခင်တန်းစာပေ

သည်။ အရွယ်အစားမှာ ကျွန်တော် လက်တစ်ဆစ်သာသာခန့်သာ ရှိပါသည်။

ရုပ်တုလေး၏ သဏ္ဍာန်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ကြာပွင့် ပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး သပိတ်ကို လက်ဝဲ လက်ဖဝါးပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ လက်ယာ လက်က သပိတ်ကို နှိုက်နေဟန် ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းတော်ကို အတန်ငယ်ခေါင်းစောင်းပြီး မျက်နှာတော်က ကောင်းကင်ကိုမော့၍ နေကိုကြည့်နေဟန်ဖြစ်သည်။ ပခုံးတွင် သက်န်းကြိုး တစ်ထည်ကို ခေါက်ပြီး တင်ထားသည့် ရဟန်းတော်တစ်ပါး၏ ရုပ်တုတော်လေးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လမ်းပေါ်ကကောက်ရသော ရဟန်းတော် ရုပ်တုတော်လေးကို သိမ်းဆည်း ထားပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ လူကြီးမိဘတွေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ ရဟန်းတော် ရုပ်တုတော်လေးကို ပြသပါသည်။

အဖေသည် ကျွန်တော် ပြသသော ရုပ်တုတော် လေးကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်ပြီး လက်ဖြင့် ဆွဲ ကြည့်ကာ....

“ငါ့သား လမ်းပေါ်က ကောက်ရတဲ့ ရုပ်တုတော်လေးက ငွေသားနဲ့ပြုလုပ်ထားတာကွဲ့၊ အင်မတန်မှ တန်ခိုးကြီးတဲ့ ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ရုပ်တုတော်ဖြစ်တယ်။ ငါ့သားနဲ့ ထိုက်တန်လို့ရလာတယ်လို့ သဘောမှတ်ပေါ့ကွယ်။ ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ် ရုပ်တုတော် ငါ့သား လည်ပင်းမှာ အမြဲ ဆွဲထားနိုင်ဖို့ ငွေကြိုးနဲ့ငွေကြုတ်လေးကို အဖေပြုလုပ်ပေးမယ်။ ငါ့သား သိမ်းဆည်းထားရင် ပျောက်နေအုံးမယ်။ အဖေ့ကို ပေးထား....”

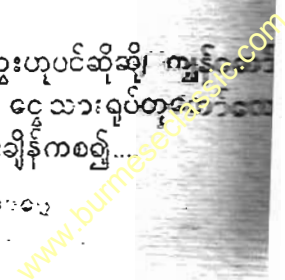
အဖေက ပြောပြောဆိုဆို နှင့် ကျွန်တော် လမ်းပေါ်က ကောက်ရသော ရုပ်တုတော်လေးကိုယူ၍ ဘုရားစင်ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ပါသည်။

ထို့နေ့နောက်တွင် အဖေသည် ကျွန်တော်အား အရှင်ဥပဂုတ် ထေရ်ပုတ္တိ စာအုပ်ပါးလေးတစ်အုပ်ကို ရွာပေးပြီး ဖတ်ခွင့်ပေးပါသည်။ ထေရ်ပုတ္တိ စာအုပ်ကို ဖတ်၍ မရှင်းမလင်းသော အချက်များကို အဖေက နှုတ်ရှင်းပြောပြသည်။ ညစဉ် ညတိုင်းလည်း ဘုရားဝတ်ပြု ကန်တော့ပြီးတိုင်း “ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး” ကို ရည်ဖုန်း၍ ရှိခိုးကန်ထော့ခိုင်းပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ် ကြီး၏ ထေရ်ပုတ္တိစာအုပ် ဖတ်ထား၍ လည်းကောင်း၊ အဖေ ပြောပြထား၍ ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး၏ ဘဝ ဖြစ်ရပ်ကို သိရှိထား၍ လည်းကောင်း၊ တကယ်ကို ယုံကြည် သဒ္ဓါထေရ်ဖြင့် လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးကန်ထော့ခဲ့ပါသည်။

၁၅-ရက်ခန့် ကြာလေသော် ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး စံပယ်ရန် ငွေကြုတ်နှင့်ငွေကြိုးလေးသည် ငွေပန်းတိုင်က ပြီး၍ အဖေသည် အမွှေးနံ့သာများ ရှင်ဥပဂုတ် ငွေသာရုပ်တုတော်ကို ဆွတ်ဖျန်းသပ္ပယ်ကာ ငွေကြုတ်တွင် ထည့်ကာ ကျွန်တော် လည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲ၍ ပေးထားပါသည်။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အတွေးဟုပင်ဆိုအံ့၊ ကျွန်တော် လည်ပင်းတွင် ရှင်ဥပဂုတ်ရဟန္တာမြတ် ငွေသားရုပ်တုတော်လေးကို ငွေကြုတ်ငွေကြိုးနှင့် ဆွဲထားပြီးချိန်ကစ၍....

“အလွန် တန်ခိုးတော်ကြီးသော ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမြတ်ကြီးသည် ငါ့အား ကိုယ်နှင့်စောင့်ရှောက်တော်မူလျက်ရှိသည်” ဟူ၍ ကျွန်တော် စိတ်ဝယ် ထင်မှတ်ယုံကြည်နေမိပါသည်။

တစ်လခန့်ကြာသော်...ကျွန်တော်သည် ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့ဖွယ် ကောင်းသော အဖြစ် အပျက် နှင့် ကြုံတွေ့ရ ပါတော့သည်။

တွေ့ကြုံရပုံကား ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျိုက်လတ်မြို့ မြစ်ကမ်းနံဘေး ရေဆိပ်တွင် သူငယ်ချင်းများ ရေထဲ၌ ကူးခတ် ပျော်ပါး ကစား၍နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကဲ့သို့ ရေထဲတွင် ကူးခတ်ပျော်ပါး ကစားလိုသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ရေ လုံးဝ မကူးတတ်ပါ။ သို့အတွက်ကြောင့် ရေထဲသို့ ဆင်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေ ကစားသကဲ့သို့ မကစားဝံ့ပါ။

ကျွန်တော်သည် ကမ်းပေါ်မှ ရပ်၍သာ သူတို့ရေထဲ၌ ကူးခတ် ပျော်ပါး ကစားနေသည်ကို ကြည့်နေရပါသည်။

ကြာတော့ ကျွန်တော်စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ရေမကူးတတ်၍ သူတို့ကဲ့သို့ ရေထဲ ဆင်းပြီး မကူးခတ် မပျော်ပါး နိုင်သည့် ထိုင် အောင် ကမ်းနံဘေးတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော ဘောက်တူ (လှေငယ်) ပေါ်တွင် သွားရောက် ထိုင်ကာ မိမိ စိတ်ကို ထိန်းသည့် အနေဖြင့် ကစား နေမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘောက်တူ လှေငယ်၏ ကိုယ်တည်ဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်ကို လှုပ်ရမ်းကိုင်ကစားရင်း သူတို့ရေထဲတွင် ကူးခတ် ပျော်ပါး နေသည်ကို ကြည့်နေရာ ဘယ် အချိန်က ဘောက်တူလှေငယ်သည် ချည်ထားသော ကြိုးပြေ၍ ရေထဲသို့ မျောသွားသည်မသိ။

ကျွန်တော် သိလိုက်သော အချိန်တွင် ကမ်းနှင့် အတော် လှမ်း၍ နေလေပြီ။

ကျွန်တော် ရေကလည်းမကူးတတ်၊ မတော်တဆ ရေထဲသို့ ကျသွားခဲ့လျှင် ဒုက္ခပဲဟု တွေးမိပြီး ဇောချွေးများပြန်လာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကမ်းပေါ်က လူများကို အကူအညီ တောင်းရန် ထိုင်ရာမှ ကလိုက် ချိန်တွင် ဘောက်တူသည် တစ်ဘက်သို့ စောင်းသွားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရေထဲသို့ ခဲ့ချလိုက်ဘိ အလား မြစ်ရေထဲတွင် စုန်းစုန်းမြုပ်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသည့် စိတ်ကား အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားလေတော့ပြီ။

ကျွန်တော် ရေအောက်သို့ စုန်းစုန်းမြုပ်၍ သွားသည်မှာ ဝါးနှစ်ပြန်ခန့်ဟု ထင်မှတ်ရပါသည်။

ဤသို့ အသက်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရသော တစ်ဝယ်၊ ကျွန်တော် အဖို့ အားကိုးအားထားစရာမရှိ ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးကလွဲပြီး မရှိတော့ပြီ။

သို့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မိမိလည်းပင်းတင်ချိတ် ဆွဲထားရှိသော ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးအား လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ထားလိုက်ပြီး....

“ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး တပည့်တော်အား ကယ်တော်မူပါဘုရား” ဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စိတ်ထဲက ရေရွတ်ဆုတောင်းကာ နေမိတော့သည်။

ဤအချိန် ဤသမယတွင် ကျွန်တော် စိတ်အာရုံထဲဝယ် အလင်းရောင်တစ်ခု လျှပ်စီးလက်ဘိသကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက်လာပြီး အလင်းအောင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ရဟန်းတော် တစ်ပါးသည် သပိတ်ကိုပိုက်လျက် ကျွန်တော်ထံသို့ မျက်နှာမူပြီး လျှောက်လာသည်ကို အာရုံထဲ၌ပူးမြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်တော် သတိလက်လွတ် သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော် သတိပြန်လည်ရပါပြီ။ သတိပြန်လည်ရချိန်ဝယ် မိမိအိမ်ရှိ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လည်ပြီး ရောက်ရှိ၍နေပါသည်။

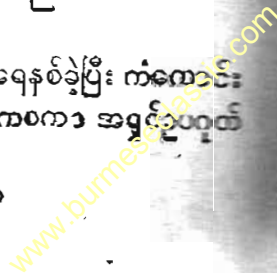
ကျွန်တော် ညာဘက်လက်က ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး ကိန်းဝပ်ရာ ငွေကြက်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ထားရှိပါသည်။

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ကံကြီးထောက်မလို့ ပေါ့သားရယ်၊ ဘောက်တူပေါ်မှာ ငါ့သားမတ်တတ်ရပ်လိုက်

တော့ နောက်ကိုလန်ပြီး ရေထဲကျသွားတယ်။ တံငါသည်လှေသုံးစင်းကလဲ အရန်သင့်ရောက်လာပြီး သူတို့အားလုံးလဲ ငါ့သားရေထဲမြုပ်သွားတဲ့နေရာကို ဆင်းဆယ်ကြပါတယ်။ ငါ့သားရေ သူငယ်ချင်းတွေလဲ ရေကူးနေရာကနေပြီး လာကာ ရေငုပ်ပြီး ငါ့သားကိုရှာကြပါတယ်။ ၁၅ မိနစ်လောက်သာ အချိန်ကုန်သွားတယ်။ ငါ့သားကို ရေထဲမှာရှာဖွေလို့ မတွေ့ကြတော့ အားလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ထူးဆန်းတာက ဒီလောက်တောင် လူတွေရေထဲဆင်းငုပ်ပြီး ငါ့သားကို ထူးထက်ငါ ရှာနေကြတာ ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့ပဲ ဘယ်သူက တင်ထားတယ်မသိဘူး ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှာ ငါ့သားဟာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းတင်လို့ အများက တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့သားဟာ လည်းပင်းကရှင်ဥပဂုတ်ရဟန္တာမြတ်ကြီးရဲ့ငွေကြက်ကိုလက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားတာတွေရပြီး သတိမေ့ မြောနေလို့ အိမ်ကိုလာဖို့ ကြံတယ်။ တကယ်တော့ ငါ့သားရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဟာ ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးပဲ ငါ့သား ဒီတော့ ငါ့သားရဲ့တစ်သက်မှာ ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့လေနဲ့။ အမြဲမပြတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ် ရှိခိုးကန်တော့ပေတော့ ငါ့သား” ဟူ၍ အဖေက ကျွန်တော် ကို ဆိုမိန့်ခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော် အဖေနှင့် အမေတို့ နှစ်ဦးစလုံး ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားကြပြီဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကလေးဘဝက မြစ်ထဲတွင်ရေနှစ်ခွဲပြီး ကံကောင်းထောက်မ၍ မသေမပျောက်သည့် အချိန်ကစကာ အရှင်ဥပဂုတ်

သုတေသနပြုစာအုပ်

ပူဇော်ပုံကို ကြိုကြိုက်၍ တွေ့ဆုံလေတိုင်း ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်းတို့ကို အမြဲမပြတ် ကပ်လှူခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် လည်ပင်းတွင် ငွေကြူတံဖြင့် ရှင်ဥပရုတ်ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်ကြီးကို ယနေ့ထက်တိုင်အောင် ဆွဲထားတုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပေခင်ဝေဖြိုး

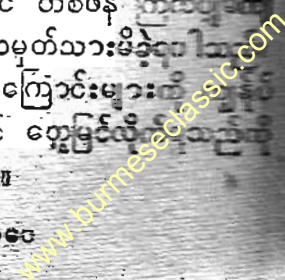
ပဲခူးပေါ်တော်မူ ရှင်ဥပရုတ္တ ရှင်ပွားတော်

ပဲခူးသာသနာ့ရောင်ခြည်ဖြာ

ပဲခူးမြို့ရှိ ကျွန်ုပ်၏ ဓမ္မမိတ်ဆွေ မိသားစုဖြစ်သော ဦးအေး ထွန်း-ဒေါ်အေးအေးထွန်းတို့ထံသို့ ရောက်ရှိသွားရာမှ အစ၊ ပဲခူးမြို့၏ သာသနာ့ရွှေခရီးကို ဆွေးနွေးကြပါသည်။

ပုဂံသာသနာ ထွန်းကားပြီးနောက်ပိုင်း နောင်သောအခါ မကြာမီကာလများ၌ ပဲခူးသာသနာသည် စည်ပင်ဝပြော ထွန်းကားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်တွက်ဆမိကြပါသည်။

ရှေးရှေးသော သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ၏ အဆို အမိန့်အရ ဗုဒ္ဓသာသနာသည် ပဲခူးတွင် တစ်ဖန် ကြယ်ပွင့်တော် စည်ကားထွန်းတောက်မည်ဟု လေ့လာမှတ်သားမိခဲ့ပါသည်။ ထိုစကားကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ရန် အကြောင်းများစွာရှိကြောင်း မျက်မှောက်၌ပင် မျက်စိဖြင့်လျက်ရှိသည်ကို စာဖတ်သူများအား ဖော်ပြလိုပါသည်။

★ သုတေသီမြိုင်ထွန်း

“ပဲခူးမြို့တွင် နိုင်ငံ့ဂုဏ်ဆောင် စာသင်တိုက်ကြီးများ တရားရိပ်သာများ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းများ၊ ဓာတဝင် သမိုင်းသာသနာဝင် စေတီ ပုထိုးတော်ကြီးများသည် အံ့ချီးဖွယ် တည်ရှိနေမှုမက သမထ ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံ ပွားများလိုသူတိုင်း ပဲခူးမြို့ရှိ စေတီများ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းများကို မရောက်ရောက်အောင်သွား ကာ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းနှင့် ပါရမီစခန်းများ ဖွင့်ကြရသည် သာ ဖြစ်ပါသည်။”

တစ်စတစ်စနှင့် ပဲခူးသာသနာသည် ဒေးစွန်ပါ အပါအဝင် ပဲခူးနယ်မြေတစ်ခုဝယ် ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည်မှာ နောင် သာသနာရေးအတွက် အားထားစရာ ဖြစ်မည်ကို ကြိုတင် မှန်း ဆ၍ ရကြပြီဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပဲခူးနယ်မြေရှိ စေတီ ပုထိုးများတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ကျင့်ကြံသူတိုင်း ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များကို ကိုယ်တွေ့ ကြုံကာ မိမိတို့၏ အကျင့်သီလ ပါရမီကို တစ်ဆင့်တက်လှမ်းနိုင်ကြမည်သာ ဖြစ် ပါသည်။

ပဲခူးမြို့ရှိ ထူးခြားသော စေတီ ပုထိုးတော်များ၊ ရုပ်ပွား တော်များအနက် ပေ၀တော်မူ ရှင်ဥပဂုတ္တ ရုပ်ပွားတော် မြတ် သည်လည်း အဆန်းတကြယ် တန်ခိုးထည်လွန်းလှပါသည်။

ရွှေမုခော စေတီတော် နှင့် ပေ၀တော်မူ ရှင်ဥပဂုတ္တ

ပဲခူးမြို့သို့ ရောက်လျှင် ရွှေမုခောစေတီတော်မြတ်ကို ဦးခိုက် ကြံမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေမုခော စေတီတော်ကို လက်ယာရစ် ဖူးမြော်သည့်အခါ ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာ အရှင်မြတ်၏ ယာယီ စံကျောင်းတော် ရှိရာ ရေပိုကို တွေ့မြင်ရပါမည်။

ရှင်ဥပဂုတ် ပူဇော်နည်း ★

ယာယီ စံကျောင်းတော်အတွင်းဝယ် ကိုန်းဝပ်စံဗွယ်လျက် ရှိသော ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်၏ ရုပ်ပွားတော်မှာ အလွန် ထူးခြားလှပါသည်။

ဉာဏ်တော် အမြင့် (၆ လက်မ) သာသာမျှ ရှိသော်လည်း ဦးခေါင်းတော်ကဲ့သို့ နေမင်းကို ကြည့်ရင်း သပိတ်ကို ရင်မှာ ပိုက်ကာ ဆွမ်းစား နေပုံမှာ သမ္ပာယ် တင့်တယ်လှ ပါသည်။ ရွှေပိန်းချ၍ ပူဇော်ထား သဖြင့် ရုတ်တရက် ကြည့်ရုံမျှနှင့်မူ မည်သည့် အသားနှင့် သွန်းထုထားသည်ကို သိနိုင်မည် မဟုတ် ပါ။

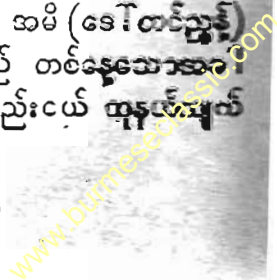
သို့သော် ဆုတောင်းပြည့်ခြင်း၊ တန်ခိုးကြီးခြင်း၊ ပုဂံနန်း ဆက် ရှိသူများ အနေဖြင့် အသိထူးများ ရရှိခြင်းတို့ဖြင့် ထူး ခြား ဆန်းကြယ်မှု အတိ ပြီးသည်ကို လေ့လာကြည့် သူတိုင်း သိကြပါလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမြတ် ရုပ် ပွားတော်မှာ တစ်စုံ တစ်ဦးက သွန်းထုထားသည် မဟုတ်ပါ။ သူ့အလိုလို ပေ၀ထွန်းလာသည့် ပေ၀တော်မူ ရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူ ဖြစ်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ပေ၀တော်မူ ရှင်ဥပဂုတ္တ ရုပ်ပွားတော်

ပဲခူးမြို့ မဲဂုံရပ်နေ အဖ ဦးသန်းဖေ၊ အမိ (ဒေါ်တင်ညွှန်) ဒေါ်ကြည်တို့၏သား မောင်သန်းဌေးသည် တစ်နေ့သောအခါ မီးဖိုပူလုပ်ရန်အတွက် ရွှံစေးများကို အနည်းငယ် ထုနုဖယ်ချက် ရှိပါသည်။

ငွေထောင်တန်းစာပေ

ထိုနေ့ကား ၁၃၄၀=ခု၊ ယန်ဆောင်မုန်းလဆန်း(၈)ရက် နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

မောင်သန်းဌေးသည် ခွဲစေးများကို ထုနပ်နေရာမှ ခွဲစေး များသည် သူ့လိုရာထုမရဘဲ၊ ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာ၏ ရုပ်ပွားတော် သဏ္ဍာန်အတိုင်း သူ့ အလို အလျောက် ပေါ်ထွန်း လာရာ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသူများပါ အံ့ဩဘကြီး တွေ့မြင်ကြရပြီး အတိအကျ သောင်းတင်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ အလိုလို ပေါ်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို တတ်သိသူ များက ပင့်ဆောင်ကာ အမွှေး နံ့သာများ ပက်ဖျန်း၍ အလင်းတိုင်များ ထွန်းညှိ ပူဇော်ကြ တော့သည်။

ပေါ်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်မှ တန်ခိုးပြ

ပေါ်တော်မူ ရုပ်ပွားတော် အရှင်မြတ်ကို ကြား သိ သူ အပေါင်းက ကြည်ညိုလေးစားစွာဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြရာ၊ ပဲခူး မြို့ပေါ်ရှိ ရပ်ကွက် အသီးသီး နှင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ အပူဇော်ခံ ဖေသစာရီ ကြချီခဲ့ရပါသည်။

အဆို၊ အတီး၊ အက အခုနံ့ များနှင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ကြိုဆို ပူဇော်ကြသည့်အပြင် ရောက်ရာ အရပ်ဝယ် ဆုတောင်း ပြည့်ရုံမက ထူးဆန်းသော တန်ခိုးတော်များကိုပါ ထင်တင် ရွားရွား ပြလတော်မူခဲ့ပါသည်။

....ပင့်ဆောင် ပူဇော်ကြသည့် ရပ်ကွက်တိုင်းတွင်လည်း အချိန်အခါ မဟုတ်ပါပဲလျက် ပန်းပိုတောက်များပွင့် ကုန်ကြ၏။ သရက်ပန်းများလည်း ပွားကြကုန်၏။

ရေခဲနွေးကြမ်းပန်းကန်ထဲမှ ရေခဲနွေးများ အလိုလို ပွက်ပွက်ဆူခြင်း စသော....

မျက်မြင်ဒိဋ္ဌတန်ခိုးများကို ထင်ရွားစွာ ပြသခဲ့ရာ ကိုယ်တွေ့ ပူးမြင် ကြည်ညိုကြရသူများ ပဲခူးမြို့တွင် ယနေ့တိုင် ပြောမဆုံး နိုင်အောင် ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

သတ္တဝါများ၏ ပူဇော်အထူးကို ခံယူ

ပေါ်တော်မူရုပ်ပွားတော်အရှင်မြတ်၏ ဂုဏ်သတင်းကိုကြား သိကြကုန်သော လူပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးသည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာရောက် ပူးမျှော်ကြ၏။ ပူဇော်ကြ၏။ ကန်တော့ကြ၏။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြ၏။ သစ္စာပြုကြ၏။

အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်ခြင်း၊ ဆုတောင်းပြည့်ခြင်း၊ သစ္စာအောင်ခြင်း တို့ကြောင့် ပူဇော်ကြသူများ တစ်နေ့တခြား များပြားခဲ့သည် မှာ ဆန်းသည်ဟု မဆိုသ ...

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူသားများက အသိဉာဏ်ရှိသော သတ္တဝါများ မဲဟုတ်ပါလား။

အသိဉာဏ်ကင်းသည်ဟု ယူဆကြကုန်သော တိရစ္ဆာန်များ ကပါ ပေါ်တော်မူ ရှင်ဥပဂုတ္တ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို လာ ရောက် ပူဇော်ကြသည့် ဆိုခြင်းမှာမူ အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်ရပ် ဆန်းပင်။

....မှန်ပါသည်။ ထိုပဲခူးပေါ်တော်မူ ရှင်ဥပဂုတ္တ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ပင်လယ်ဂဏန်းများ၊ မြေမျှား ရေသတ္တဝါများသည် သူ့အလိုလို လာရောက် ပူးမြော် ကြသည်ကို ဓမ္မမိတ်ဆွေ ကိုယ်တွေ့ကြမြင်ကြရပါသည်။

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၌ ကြေးပြာ သာဒိနှင့် စံမြန်းနေသည့် အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာအရှင်မြတ်၏ ကိုယ်ပွား ပေါ်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ပင်လယ်ဂဏန်းများ၊ မြေသတ္တဝါများ၊ ရေသတ္တဝါများကပါ လာရောက်ပူဇော်ကြသည်မှာ သတ္တဝါ များ၏ ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူသည့် ဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည်။

ပဲခူးသာသနာနှင့် ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာ

ထိုပေါ်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်မြတ်မှာ ယခုအခါ ရွှေမုခော စေတီတော်ကြီးရှိ ယာယီ စံကျောင်းပေါ်ဝယ် စံမြန်းလျက် ရှိပါသည်။

ပဲခူး သာသနာသည် ယခုအခါ တစ်စတစ်စ အတင်အရှား တိုးပွားရှင်သန် ထွန်းတောက်နေသည်ကို မေ့မိတ်ဆွေများသတိ ပြုမိကြပါလိမ့်မည်။

ရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာအရှင်မြတ်သည် ထိုသို့ ပဲခူးသာသနာ ကြီးပွား ရှင်သန်လာမည့် အရေးအတွက် ကိုယ်စား ကိုယ်ပွား တော်မြတ်အား ကြိုတင်အပူဇော်ခံ သာသနာပြု စေလွှတ်ခဲ့လေ သလားဟု ယူဆစရာ ရှိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့အား သဒ္ဓါညွတ်နူး ဖူးမြော်ကန်တော့ ပူဇော်ကြကုန်သူအပေါင်းတို့အား ကောင်း ကျိုးမင်္ဂလာ အဖြာဖြာ ပြည့်စုံကြသည်သာဖြစ်၍ ပဲခူးမြို့ရှိ ပေါ်တော်မူ ရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်၏ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ပူဇော်ကြည့်ညှိနိုင်ကြစေရန်ရေးသား တင်ပြလိုက်ရပါသတည်း။

ဦးအောင်သိဒ္ဓိ

ရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာပူဇော်ပွဲနှင့် ဆန်ချေးထံက ဆန်တိုးစေသော ဖြစ်ရပ်ထူးများ

ရဟန္တာမြတ်ထံမှ ဆန်ချေးခြင်း

ကျွန်တော်ဘဝတွင် ထူးဆန်းသော ဤလိုအဖြစ် မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့ ပါ။ ကျွန်တော် အဖြစ်ကိုလည်း ကြားဖူးပါ။ ရဟန္တာ မြတ်ထံမှ ဆန်ချေးယူရသည့်အဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော် ချေး ငှားရသည့် ပစ္စည်းမှာ “ဆန်”ဖြစ်၍ ကျွန်တော် အား ဆန် ချေးသည့် ရဟန္တာမြတ်မှာ ရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်။

ကျွန်တော်အား ဆန်ချေးခိုင်းသူမှာလည်း တစ်ခြားသူ မဟုတ်။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာ ဟိန်းလတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဟိန်းလတ်၏ အကြံပေး တိုက်တွန်းချက်အရ (၁၉၀၉) ခုနှစ်၊ ယခုလို တန်ဆောင်မုန်း လလောက်မှာပင် ကျွန်တော်သည် ရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ်ထံမှ ဆန်ချေးယူ ဆန် ချေးငှားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

စာရေးဆရာဟိန်းလတ်၏ တိုက်တွန်းချက်

ဟိန်းလတ်ကို အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ၊ ဘာသာပြန်ဆရာ၊ စာပေ သုတေသီအဖြစ် လူသိများကြသော်လည်း ဘာသာရေး ကိစ္စများနှင့် နီးနွယ်သူအဖြစ် လူသိနည်းမည်ထင်ပါသည်။

ဟိန်းလတ်ရေးသော ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ၊ စိတ်နယ်လွန် ပညာရပ်များ၊ ဟိန္ဒူဗြဟ္မဏဝါဒနှင့် သမထကျင့်စဉ်များအကြောင်းကို ဖတ်ဖူးစကား ဖတ်ဖူးမိကြမည်ဖြစ်သော်လည်း စာရေးဆရာဟိန်းလတ်ကိုယ်တိုင် ဘာသာရေး ညွှန်ပြမှုနည်းလမ်းများကို လိုက်နာကျင့်သုံး နေသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် လို လူရင်းချင်းမှလွဲ၍ တစ်ခြား မသိကြပါ။

ဟိန်းလတ်နှင့် ကျွန်တော်မှာ စာရေးဖော် ရေးဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သလို၊ နှစ်ယောက်သား ဆုံမိတိုင်း မိသားစုအရေးကို တရင်းတနီး ပြောရင်း ဘာသာရေး အကျင့်စခန်းများကို နှီးနှောဖလှယ် နေကြ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံများ ရှိသည်အခါတိုင်း ဟိန်းလတ်က ကျွန်တော်ကို သတင်းကောင်းပါးသည်။ သူပြောသည့် အချက်များထဲတွင် တရုတ်တန်းဟု ကျွန်တော်တို့ ခေါ်သည့် စဉ်းစားတန်းနှင့် လသာ တစ်ဝိုက်တွင် တရုတ်အမျိုးသားများ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သည့် ရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမြတ် ပူဇော်ပုံရုံကြောင်း၊ လိုက်ခဲ့စေလိုကြောင်း၊ နှစ်စဉ် ခေါ်နေသည်မှာ သုံးလေးနှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် အလေးအနက် မရှိခဲ့ပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

၁၉၇၉+ခုနှစ်၊ မနှစ်က ဆောက်တိုတာ၊ နိုဝင်ဘာလ ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုလထဲတွင် တစ်နေ့ သောင်းပြောင်းထွေလာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ သွားပြီး၊ ရေကျော်မောင်အေး လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၌ ထိုင်နေစဉ် ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်သွားသော ဟိန်းလတ်နှင့် မမျှောင့်ဘဲ ဆုံမိလိုက်ပါသည်။

သူက ကျွန်တော်ကို မြင်မြင်ချင်း....

“အတော်ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောပြောနေတဲ့ တရုတ်တန်းက ရှင်ဥပဂုတ္တ ပူဇော် သွားမလို့ အိမ်ပြန်လာတာ ခင်ဗျားအားရင် လိုက်ခဲ့ပါလား....”

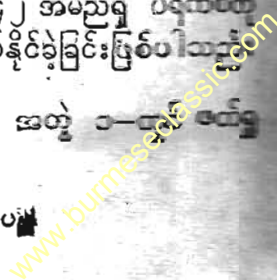
သည်တစ်ခါတော့ နှစ်ခါ မခေါ်ရတော့၊ သူခေါ်ရာသို့ အားရဝမ်းသာ ထုလိုက်သွားမိ ပါသည်။

ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်၏ ကျေးဇူး

သီလဝ မဂ္ဂဇင်း အတွဲ(၁)၌ ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ဖူးသည့် အတိုင်း၊ ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်ကို ဆွမ်းကပ်ခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်တော် ကြီးမားသော အကျိုးထူးကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။

ထို ကျေးဇူးကား ည ၃၄၂ အမည်ရှိ ပရတ်ထို ကားကလေးကို ကျွန်တော် ဝယ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(အကျယ်ကို သီလဝမဂ္ဂဇင်း အတွဲ ၁-၂၀၀၀ ထေရ် ပါ။)

★ သုတေသီ ပြင်ထွန်း ★

ထိုအချိန်၌ ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်ကို ကျွန်တော်ယုံကြည်မှု အပြည့်အပံ့ဖြင့် ဆွမ်းကပ် ရှိခိုးပူဇော်သော အလေ့အထများ ပြုနေပြီဖြစ်၍၊ ကျွန်တော် ကားကလေးနှင့်ပင် ကိုဟိန်းလတ်ကို တင်ခေါ်ကာ ကိုဟိန်းလတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို ရှင်ဥပဂုတ္တ ပူဇော်ပွဲသို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။

တရုတ် အမျိုးသားများ၏ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု

ကိုဟိန်းလတ်တို့ အိမ်မှတစ်ဆင့် လသာမြို့နယ် စဉ်အိုးတန်း လမ်းသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ သာသနာ့အလုံများ လွှင့်လျက် ကြီးမားခမ်းနားစွာ ကျင်းပနေသော ရှင်ဥပဂုတ္တ ပူဇော်ပွဲကို မြင်ရပါသည်။

လသာမြို့နယ် အမှတ်(၃) ရပ်ကွက်၊ စဉ်အိုးတန်းလမ်း၊ အိမ်အမှတ်(၃၂)၊ လှေကားကျဉ်းလေးမှ ပထမထပ်သို့ တက် လိုက်လျှင်၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ သစ်သီးနှင့် ဆွမ်း ဟင်းများကို ဆက်ကပ်နေသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တရုတ်အမျိုး သားများကို နန်းလုံးပြည့်မျှ တွေ့မြင်ရပါသည်။

မြန်မာဆို၍ ကိုဟိန်းလတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကျွန်တော် သာ ရှိပါသည်။

အောင်ခြင်း ရှစ်ပါး၊ တာဝတိံသာမှ ဘုရား အစရှိသော ရုပ်တု၊ ရုပ်ပွားတော်များ အပြင် ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်ကို ရည်မှန်း ပူဇော်ရာဌာနများတွင် အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိခြင်း၊ အလင်းတိုင်များ ပူဇော်ခြင်း၊ မုန့်များ ဆက်ကပ်ခြင်းများ ပြုပြီးနောက် နံရံအပြည့် ကန်လန်ကာ ကာထားသည့် အတွင်း ခန်း အဝသို့ သွားကြရပါသည်။

ရှင်ဥပဂုတ် ပူဇော်နည်း ★

ကိုဟိန်းလတ်၏ဇနီးက သူ့အိမ်မှ ယူဆောင်လာသည့် ဆန် များကို တရုတ်ဗုဒ္ဓဘာသာ ဣန္ဒြေများကို ပေးလှူသည့်အခါ ထိုဆန်ထုပ်များကို ကန်လန်ကာ အတွင်းသို့ ယူဆောင်သွားကြ ပါသည်။

ယင်း တရုတ်ဗုဒ္ဓဘာသာ သူကြီးများ ပြန်ထွက်လာသည့် အခါ လက်တစ်ဆုပ်ခန့်ရှိ ပလပ်စတစ်နှင့် ထုပ်ထားသော ဆန် ထုပ်ငယ်ကလေးကို ပြန်ပေးပါသည်။

“ဦးအောင်စိုးဦး... ဒီက ဆန်ချေးသွားပါလား၊ နောင်နှစ် ဒီလိုအချိန် ပြန်ဆပ်ပေါ့”

ကိုဟိန်းလတ်ဇနီး၏ စကားက ကျွန်တော်ကို နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်စေပါသည်။

“ဒီလိုဗျ... ကျွန်တော်တို့က နှစ်စဉ် ဒီလိုပဲ ရှင်ဥပဂုတ္တပူဇော် ပွဲမှာ ဆန်နည်းနည်း ချေးယူရတယ်၊ အိမ်ရောက်တော့ ချေးယူ လာတဲ့ဆန်ကို အိမ်ကဆန်အိုးထဲ အပွားခတ်ပြီး ရောထည့်ထား၊ တစ်နှစ်လုံး ဆန်မပြတ်တော့ဘူး...”

“ခင်ဗျားလဲ ဆန်ထစ်ဆုပ်လောက် ချေးသွားလေဗျာ၊ နောင်နှစ်ကျတော့ အတိုးအရင်းပေါင်းပြီး ခင်ဗျား တစ်နိုင် သလောက် လာလှူပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ လှူတဲ့ဆန် ကို ဒီပွဲမှာလာတဲ့ ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေကို သားသတ်လွတ် ပြန်ချလ ကျွေးတာဗျ၊ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝပေ့၊ ထိုက်ဆိုင် တယ်ပဲ ပြောပြော ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ကတော့ အဆန်ချေးတဲ့နှစ်ကစပြီး တစ်ခါမှ အိမ်မှာ ဆန်ကြောင့် အဆက် အခဲ မကြုံဘူး။ ဆန်ပြတ်တယ်ကို မရှိဘူး”

ကိုဟိန်းလတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ထုံးစံရှိသည့် ဝတ်ပြုကိုးကွယ်မှုမျိုးကို မေးမြန်းလိုက်နာ ပူဇော်ခဲ့ပြီးနောက် ရှင်ဥပဂုတ္တဂရဟန္တာမြတ်ထံမှ ရည်မှန်းကာ ဆန်လက်တစ်ဆုပ်ခန့် ချေးငှားယူကာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့မိပါသည်။

ဆန်အိုး၌ ဆန်တိုးပြီ

ရှင်ဥပဂုတ္တ ပူဇော်ပုံမှ ချေးငှားလာသည့်ဆန်ကို အိမ်က ဆန်အိုးထဲတွင် အဖွားခတ်၍ ထောင့်ပေးပြီး မကြာခင်မှာပင် ထူးခြားသော အဖြစ်များနှင့် ကြုံတွေ့ရပါသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကိုမပြောမီ ကျွန်တော် အကြောင်းကို ရှင်းပြဖို့ လိုပါမည်။

ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာ ရွှေနေတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တွင် ကြီးမားသော ချို့ယွင်းချက်တစ်ခု ရှိပါသည်။

ထိုချို့ယွင်းချက်မှာ အိမ်တွင်းမှုကိုစွဲ အဝဝတို့ကို ကျမ်းကျင်မှု မရှိခြင်းပါ။

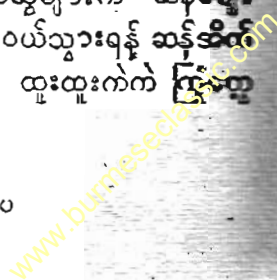
အိပ်ထောင်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိသည်တိုင် ဆန်တွေ၊ ဆီတွေ တစ်လစာဝယ်ထားရမှုန်းမသိခဲ့။ နေ့ဦးညစာ သိုလှောင်ထားသည့် စနစ်ဇယားမျိုး မရှိခဲ့။ ရေ၊ စားစား နေခဲ့သူပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဇနီးသည်က အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်က စီစဉ်ပေးပဲ “ရပါတယ်ကွာ၊ စားအိုး သေးသေးလေးပါ” ဆိုပြီး ရေသာခိုခဲ့၍ ဆန်အိုး၌ ဆန်က ပြတ်ချည်တစ်ခါ၊ ကုန်ချည်တစ်လှည့်နှင့် မကြာမကြာ ပူညံ့ပူညံ့ဖြစ်ခဲ့ရသူပါ။

တစ်ခါတလေ ငွေပြတ်သည့်အခါ ဆန်လက်ပြတ်၍ အခက်ကြုံရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော် ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်ကို ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ပြီး ဆန်ချေးယူပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်မူ.....

- (၁) ဖျာပုံမြို့ကို ကျွန်တော် အမှုကိစ္စနှင့် သွားရောက်စဉ်၊ ညီလိုခင်မင်သူ ကိုခင်မောင်သိန်းက ကျွန်တော် မိသားစုစားရန် ဆန်တစ်အိတ် လက်ဆောင်ပေးခြင်း။
- (၂) ကျွန်တော် ဇနီး ဆရာမ၏ ကျောင်းမှ ဆန်တွေ မကြာခဏရခြင်း။
- (၃) ရုပ်ရှင်ကိစ္စ ခရီးထွက်သည့်အခါ ရောက်ရာအရပ် (ဥပမာ ကော့မှူး) မှ မိတ်ဆွေများက ဆန်တွေ သက်သာပြီး ဆန်ကောင်း၍ ဝယ်သွားရန် ဆန်အိတ်လိုက် ဝယ်စေခဲ့ခြင်းများကို ထူးထူးကဲကဲ ကြုံတွေ့ရပါသည်။

သုတေသီပြိုင်ထွန်း

မှတ်မှတ်ရရ ပြောရလျှင် ၁၉၈၉-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
ထဲ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလ (၂၅) ရက် တိုင်
တိုင် အိမ်မှာ ဆန်အိတ်လိုက်ရုံနေသည့်အပြင် မိတ်ဆွေများကို
ပါ ဆန်ခွဲဝေလှူဒါန်းနိုင်သည်အထိ ဆန်အိုး၌ ဆန်တိုးစေသည်
ကို အံ့ဩထူးခြားစွာ တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွင် အခြားမိသားစုများလို မီးပြတ်
သည့် အခါပြတ်၊ ရေပြတ်သည့်အခါပြတ်၊ ငွေပြတ်သည့်အခါ
ပြတ်သော်လည်း ဆန်ကမူ တစ်နှစ်လုံး ပြတ်သည်မရှိ၊ ပိုလျှံ
နေပါသည်။

ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

ထိုသို့ ဆန်အိုး၌ ဆန်တိုးခြင်းမှာ ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်ကို
ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ခြင်း အကျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကြေးဟောင်းဆပ်၍ ကြေးသစ်ယူခြင်း

ယခုနှစ်တော့ ကိုဟိန်းလတ်ကို စုံစမ်း၍ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်
မြတ် ဖူဇော်ပဲကို ကျွန်တော်တို့မိသားစု ယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့်
သွားရောက်ပူဇော်ကြပါသည်။

ထိုပူဇော်ပဲကို လသာမြို့နယ် စဉ့်အိုးတန်းနှင့် လမ်း ၂၀ တွင်
နေရာခွဲ၍ နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် ဆန်ချေးခဲ့သည်မှာ စဉ့်အိုးတန်းလမ်းရှိ ပူဇော်
ပဲတွင် ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ချေးယူခဲ့သည့် ဆန်ကို အတိုး အရင်း

ရှင်ဥပဂုတ် ပူဇော်နည်း

ပေါင်း၍ ဆပ်ပြီး ဆန်များလှူဒါန်းကာ ကြေးဟောင်း ဆပ်ခဲ့
ပါသည်။

ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ထံ ရည်မှန်း၍ ဆန်သစ် တစ်ဆူစာ
ယူခဲ့ပါသည်။

ကံဟောင်း ကံကြွေးကို ဆပ်၍ ကံသစ်ကို ထူထောင်ခြင်းဟု
ကျွန်တော် ခံယူပါသည်။

တစ်နည်း အလှူလည်းပေး၍ အလှူကိုလည်း ခံယူခြင်းဟု
မှတ်ယူပါသည်။

ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်၏ ဂုဏ်တော်တန်ခိုး

မိတ်ဆွေ စိတ်ဝင်စားလျှင် ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ပါ။
နှစ်စဉ် သားသတ်လွတ်စား၍ ရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်အား
ရည်မှန်းပူဇော် ဝတ်ပြုသူများကို တွေ့ရပါမည်။

“...အသေးစိတ် စုံစမ်းကြည့် ပါက ကန်လန်ကာ
အတွင်းဝယ် ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်ကို ရည်မှန်း၍ ရေမော
မည့် ရေအိုးများ ထားရှိသည်ကို သိရှိရပါမည်။ ထို
အယူအဆအရ တရုတ်ရိုးရာ ကိုးကွယ်မှု တစ်မျိုး” ဟု
လည်း အဆိုရှိပါသည်။

သို့သော် ယုံကြည်မှုနှင့် သဒ္ဓါတရားလည်း အဓိက ဖြစ်ပါ
သည်။

လူတေသိမြင့်ထွန်း

ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမြတ်ကို ရည်မှန်းယုံကြည်၍ သဒ္ဓါတရား အပြည့်ဖြင့် လူဒါန်းပူဇော်ကာ သီလဆောက်တည်မည်ဆိုပါက မိတ်ဆွေအိမ်မှ ရှိသော ဆန်အိုးတွင် တစ်ကယ်ပင် ဆန်တိုးနိုင်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ် မြတ်၏ ဂုဏ်တော်ကို ဖော်ကျူး ပူဇော် ရေးသား ကန်တော့ ဆပ်ပါ၏။

အောင်စိုးဦး

ကယ်တင်ရှင် ရှင်ဥပဂုတ္တ

အကျွန်ုပ်၏ ဘဝ တစ်သက်တာတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ လူ့လောက ဖြစ်ရပ်များ၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ အတွေ့အကြုံများ၊ ဂမ္ဘီရသိပ္ပံ ဂန္ဓာရီလောကီပညာနှင့်ပတ်သက်သော ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များ၊ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် အဖြစ်အပျက် များကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံတွေ့ ခံစားခဲ့ရ၏။

ထို ဘဝ အတွေ့အကြုံများအနက် တစ်ခုသော အတွေ့အကြုံကို တင်ပြပါမည်။

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၃၅-ခုနှစ်က ဖြစ်၏။

အကျွန်ုပ်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးသံဟိုပိုင် သော ငါးပိဘော လှေဖြင့် မြိတ်မြို့မှ အနောက်ဘက် ပင်လယ်ကျွန်း ကမ်းခြား ဆီသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ငွေတောင် ဘန်းစံပေ

အချိန်မှာ မိုးဦးကျစ အချိန် ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ပိုင်းဒေသဆိုင်ရာ ဗဟုသုတကို ရွာဖွေရင်း တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော ခရီးကို လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုခေတ် ထိုအချိန်တ ယခုခေတ် ယခုအချိန်ကဲ့သို့ စက်တပ် ထားသော မော်တော်များ၊ စက်လှေများ မရှိသေး။

ကျယ်ပြန့်လှသည့် ပင်လယ်ရေပြင် အရပ်ရပ်ကို သုံးဖုံထိုက် ခေါ် တရွတ်ကတ် ခေါ် ကတ္တူ ရွက်လှေကြီး များဖြင့် လေ အားကို မှီလျက် လွင့်ပါကူးလူး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်း ပြုရ၏။

ကျွန်ုပ်လှေတွင် အကျွန်ုပ် အစ်ကို ဦးသံဟိုနှင့် လှေစာရေး ဦးပိန်၊ ပဲနင်းကြီး ဦးတောနှင့် လှေသား ၆ ဦးပါရှိ၏။

မြိတ်မြို့မှ ရောင်းကုန်များ အဖြစ် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ ဆား ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ အဝတ်အထည်များအပြင် ပျားအိုးများ လည်း ပါသည်။ (ပျားအိုး ဆိုသည်မှာ မြိတ်အခေါ် ပြစ်၏။ ဓနိပင်မှ ထွက်သည့် သကာရည် အချိုအိုး ဖြစ်၏။)

အထူးသဖြင့် မူးယစ်စေသော ဘိန်းလည်းပါသည်။ ဘိန်းမှာ ပင်လယ်ပိုင်းဒေသရှိ တချို့သော တံငါသည်များ အတွက် သွေးအားဆေးလည်း မည်၏။

အကျွန်ုပ်တို့၏ ကတ္တူလှေကြီးသည် မြိတ်မြို့မှ မိုင်ပေါင်း ၂၀၀ ခန့် ကွာဝေးသော အနောက်တောင် ပင်လယ် ကမ်းရိုး တန်း ကျေးရွာ အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်သွားလာရန် ဖြစ်သည်။

ထိုကျေးရွာများမှာ လှိုင်းတံပိုး ပြင်းထန်ပြီး ကျယ်ပြန့်သည့် ပင်လယ်ပြင်များအတွင်းရှိ ကျွန်းများပေါ်၌ တည်ရှိကြသည်။

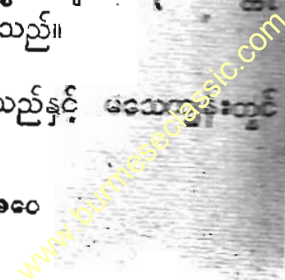
တစ်ရွာမှ တစ်ရွာ၊ တစ်ကျွန်းမှ တစ်ကျွန်းသို့ ထည့်လည် သွားလာကာ အချိန်အားဖြင့် တစ်လကျော် နှစ်လနီးပါးမျှ ကြာမှ မြိတ်မြို့သို့ ငါးပိများဖြင့် ဘစ်ခေါက်ပြန်လည် ရောက်ရှိ နိုင်ကြ၏။

အကျွန်ုပ်သည် အားလပ်သည့် အချိန်တိုင်း၌ ဝါရင်သော လှေသမားများထံမှ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ဝတ္ထုများကို မေးမြန်း၍ မှတ်တမ်းတင်ခြင်း၊ ပင်လယ်ရေပြင်များကို လေ့လာ၍ ထူးဆန်း သော သတ္တဝါများကို စူးစမ်းရှာဖွေခြင်း အစရှိသည်တို့ကို မရပ်မနား ပြုလုပ်ခဲ့၏။

ထိုသို့ မကြားဘူးသော ပုံဝတ္ထုဆန်းများနှင့် ပင်လယ် ရေ သတ္တဝါများ၏ အကြောင်းကို ကြားသိ လေ့လာ ရင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကတ္တူသည် တစ်ကျွန်းမှသည် တစ်ကျွန်းသို့ ဝင် ထွက်လျက် မြိတ်မြို့နှင့် မိုင်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော် ခရီးကွာဝေး သည့် “မသေကျွန်း” သို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။

မသေကျွန်းမှာ မြိတ်ခရိုင် ဗုတ်ပြင်မြို့နယ်နှင့် ကော့သောင် မြို့နယ်၏ နယ်ခြားဖြစ်သည်။ ထိုကျွန်းမှသည် ကျားကိုက်အော် အမည်ရှိသော ဗညူး ရွာကလေးသို့ သွားရောက်ကာ ထိုမှ သည် လမ်းပိုကျွန်းသို့ ကူးပြီးလျှင် မစ္စတာဂျာမားပိုင် သတ္တု တွင်းသို့ ဆန်အိတ်များ တင်ပို့ရန်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် လေမိုး အဆင်မသင့်သည်နှင့် မသေကျွန်းတွင် ခိုကပ်နေရ၏။

❖ သုတေသီမြင့်ထွန်း ❖

မသေကျန်းမှာ ကျောက်တောင်မြေပြင် ဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်ဖာလုံ ပတ်လည်မျှသာ အကျယ်အဝန်း ရှိသည်။

ပင်လယ်ဒီရေကျလျှင် စဲစဲကြီး ပေါ်နေပြီးလျှင်၊ ပင်လယ်ဒီရေတက်သောအခါ ကျန်းပတ်လည်ကို ရေဝိုင်း၍ထားသည်။ တံငါအိမ်ခြေ ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိကာ လမ်းမှာ တစ်လမ်းတည်း ရှိသည်။

ထားဝယ်မြို့သား ရွာသူကြီး ဦးခင်က အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသည်။ ဒီရေတက်ချိန်တွင် ခြေတံရှု၍ တံငါအိမ်ခြေ ၃၀-ကျော်မှာ ရေမြုပ်လျက် မသေ ကျောက်ဆောင် တစ်ခုသာ ပေါ်၍နေ၏။

ထို ကျောက်ဆောင် ပေါ်တွင် ဉာဏ်တော် ၉ တောင်ခန့် အုတ်စေတီ တစ်ဆူနှင့် ဗဒ္ဒသိမ် တစ်လုံးရှိသည်။

ထိုအနီးတွင် စရပ် တစ်ဆောင်နှင့် တကွ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး သီတင်းသုံး နေထိုင်သည့် ကျောင်းတစ်ဆောင်လည်း ရှိသည်။

ထိုရွာသူ ရွာသားများသည် ငါးဖမ်းခြင်း၊ ပုစွန်ဖမ်းခြင်း၊ ဝှေးခေါ် ပုစွန်ဆိတ်ငယ်လေးများကို ဖမ်းဆီးလျက် ငါးပိလုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။

၁၉၃၅-ခုနှစ် ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ်နှင့် လှေသား ကိုအုန်းမောင်၊ ကိုပု၊ ကိုဖစူ။ မသေရွာသား ကိုခွေးပုတို့သည် လှေတစ်စီးဖြင့် ပင်လယ်ခရီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ရွှင်ဥပဂုတ် ပူဇော်နည်း ❖

ပင်လယ်ရေပြင်သို့ ရောက်ချိန်တွင် ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင် ဖြစ်ပြီး၊ မည်သည့်အရပ်သို့ ဦးတည်၍ သွားနေသည် မသိ၊ လေပြင်း မုန်တိုင်းမိကာ လှေသည် ပင်လယ်ပြင်တွင် လွင့်မျော၍ သွားတော့၏။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်။ သုံးရက်၊ လေးရက်၊ ငါးရက်၊ ခြောက်ရက် တိုင်တိုင် ပင်လယ်ပြင်တွင် လှေသည် လွင့်မျော၍ နေရာ၊ အစာ ရေစာနှင့် သောက်ရေများပါရှိသည့် မှန်သော်လည်း၊ ကုန်သွားလေက အကျွန်ုပ်တို့ တစ်တွေ့သည် အစာငတ် ရေပြတ်ပြီး ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲတွင် သေပျံဝင်ရတော့မည်။

လေပြင်း မုန်တိုင်း မိသည့်အထိ မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲ ရွာလိုက်သေးသည်။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်တွင် ကယ်တင်မည့်သူ ဝေးသည့် ဘဝတွင်၊ မိုးကလည်း မိလိုက်သေးသည်။ သို့သော် တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ အဖျားအနာမရှိ၍ တော်ပါးသေး၏။

ခြောက်ရက် မြောက်အော နေ့တွင် အကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂကြောင့် ဖျက်နှာပျက်၍ လာလေပြီ။

ခြောက်ရက်တိုင်တိုင် ပင်လယ်ပြင် သမုဒ္ဒရာထဲဝယ် လှေတစ်စင်းမှ မမြင်မတွေ့ရသဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့အား ကယ်ဆင်မည့်သူက ဝေးခဲ့လေပြီ။

အကျွန်ုပ်တို့လူစုထဲတွင် အသက်အရွယ်အရ လည်းကောင်း၊ အတွေ့အကြုံအရ လည်းကောင်း အကြီးဆုံးသည် ကျေးအား ကိုအုန်းမောင် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုအုန်းမောင်က အမေးတိုင်သုံးတိုင်ကို ထွန်းညှိ၍ လှေဦး ထိပ်တွင် သွားရောက်စိုက်ပြီး ကန်တော့ကာ အကျွန်ုပ်တို့ အား.....

“ပင်လယ်ရေပြင်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါ တို့တစ်တွေ အားကိုးအားထားစရာဆိုလို့ အရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမထေရ်မြတ် ကြီးကလဲ့လို့ တခြားမရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ တို့တစ်တွေဟာ အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ကြီးကို ရည်မှန်းပြီး စိတ်ထဲက ရှိခိုး ကန်တော့ကြပေတော့”ဟူ၍ ဆိုပါ၏။

တခြားသူများတော့မသိ၊ အကျွန်ုပ်ဘဝဝယ် ရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးကို သစ်သားရုပ်တုတော် ပြုလုပ်ထား သည်ကို တွေ့ဘူးသည်ကမှအပ ပြင်ပလောကတွင် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မဖူးတွေ့ဘူးပါ။

မည်သူပင်ဖြစ်စေ ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခနှင့် ကြုံတွေ့နေချိန်ဝယ် “ခလုတ်ထိပ် အမိတ”ဆိုသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်ကြီးကို “ကယ်တင်ရှင်” အရှင်သူမြတ် ယစ်ဦးအနေဖြင့် ယုံကြည်အားကိုးကာ ရှိခိုးကန်တော့မိပါ၏။

အကျွန်ုပ်နှင့်တကွ လှေပေါ်တွင် ပါလာသော သူအားလုံး သည် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ အချိန်၈စ၍ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် သော ပင်လယ်ပြင်တွင် အရှင်ဥပဂုတ္တ မထေရ်မြတ်ကြီးအား ရှိခိုးပူဇော် ကန်တော့၍ နေကြရာ နံနက်အရုဏ်တက် လင်း ရောင်ခြည်လေး သန်းလာသောအချိန်တွင် အကျွန်ုပ်တို့လှေနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ခုသည် မီးရောင်လှလှဖြင့် သွား

လာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို အားလုံးက တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် ဝမ်းသာကြရသည်။

အကျွန်ုပ်တို့စိတ်အထင် လှေ သို့မဟုတ် မီးသင်္ဘောတစ်စင်း တော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည် ထင်သည်။

အနားသို့ ရောက်လေသော် အကျွန်ုပ်တို့ ထင်ထားသကဲ့သို့ လှေလည်းမဟုတ် မီးသင်္ဘောလည်းမဟုတ်၊ ဝါးပိုးဝါးကြီး များကို စုံစည်း၍ ဖောင်ဖွဲ့ကာ ပြုလုပ်ထားသော ဝါးဖောင် ကြီးပေါ်ဝယ် ကြေးပြာသားကို တွေ့ရသည်။

ကြေးပြာသားအတွင်းဝယ် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း ချထား သော ရှင်ဥပဂုတ္တ ရုပ်တုတော်က ကိန်းဝပ်လျက် ရှိသည်ကို ဖူး တွေ့ရသည်။

ယင်းကြေးပြာသား၏ ဝန်းကျင်ပတ်လည်တွင် အလင်းတိုင် ကြီးများ ညီညီညာညာ ထွန်းညှိပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့မြင် ရသည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ လေအလန် တိုက်နေသော ပင်လယ်ပြင်တွင် ဝါးဖောင်ကြီးပေါ်၌ ကြေး ပြာသားဝန်းကျင်ပတ်လည်တွင် အလင်းတိုင်ကြီးများ ထွန်းညှိ ပူဇော်ထားရှိသော်လည်း မည်သည့်မီးတိုင်မှ လေတိုက်၍ မငြိမ်း၊ လေငြိမ်သည့်နေရာတွင် အလင်းတိုင်ကို မီးထွန်းညှိထားသိ အလား တွေ့မြင်ရ၏။

ဤသို့ ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အချက် ကို အကျွန်ုပ်က သတိပြုလိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

❖ သုတေသီပြိုင်ထွန်း

အရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး၏ အံ့ဖွယ်တန်ခိုးတော်ကို အကျွန်ုပ်သည် ရှိခိုးကန်တော့မိ၏။

များမကြာမီ အချိန်ပိုင်း အဘောအတွင်း၌ ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမထေရ်မြတ် ကိုနိုးဝပ် စံပယ်တော်မူသည့် ဝါးဖောင်တော်ကြီးသည် စက်တပ်ထားသည့် ရေယာဉ်အလား လှုပ်ရှားပြီး သွားလာနေတော့သည်။

အကျွန်ုပ်လှေကလည်း ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်တော်ကို အမှီလိုက်ကြသည်။

မိလုမိခင် အချိန်တွင် ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်တော်သည် အဝေးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားရာ အကျွန်ုပ်တို့စိတ်အထင် ရေမိုင် ၂ မိုင် ၃ မိုင်ခန့် ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် သွားမိချိန်ဝယ်.....

လှေသား ကိုအုန်းအောင်က....

“ဟိုမှာကြည့်ကြစမ်း” ဟူ၍ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အော်ပြောရာ အကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် လက်ညှိုးထိုးပြရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အကျွန်ုပ်တို့တွေ့သည်က ကျန်းတစ်ကျန်းဖြစ်နေ၍ လှေပေါ်တွင် ပါရှိလာသူ အားလုံးသည် ပျော်ရွှင်မြူးထူးသွားကြတော့၏။

“ရှင်ဥပဂုတ္တတန်ခိုးတော်ကြောင့် တို့အားလုံးဟာ သေကံမဆောက်သက်မပျောက်ကြတော့၊ အခု တို့တွေ့တဲ့ကျန်းက မသေကျန်းလေကွား တို့အားလုံး ပင်လယ်ထဲမှာ ‘မသေတော့ဘူး’ ဟူ၍ အားရဝမ်းသာနှင့် ပြောလိုက်ကြ၏။

ဤအချိန်တွင် အကျွန်ုပ်၏လှေအား ရွှေမုဗ္ဗိးဆောင် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သော ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်တော်ကြီးသည် တောင်တက်ဆီသို့ မီးသင်္ဘော တစ်စီးကဲ့သို့ ထွက်ခွာသွားရာ လှေပေါ်တွင် ပါရှိလာသော အကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် လက်အုပ်များချိ၍ ဖူးမျှော်ကန်တော့နေသည်မှာ မျက်စိတစ်ဆုံးအထိပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

ဂမ္ဘီရ-ဆရာပု

